

Česká zemědělská univerzita v Praze

Provozně ekonomická fakulta

Katedra práva

Diplomová práce

**Svobodný přístup k informacím ohledně činnosti
Policie České republiky**

Michal IHNÁT

© 2024 ČZU v Praze

ZADÁNÍ DIPLOMOVÉ PRÁCE

Bc. Michal Ihnát

Veřejná správa a regionální rozvoj – c.v. Jičín

Název práce

Svobodný přístup k informacím ohledně činnosti Policie České republiky

Název anglicky

Free access to information on the activities of the police of the Czech Republic

Cíle práce

Cílem diplomové práce je komplexně posoudit aspekty poskytování informací a svobodného přístupu k informacím ohledně činnosti Policie České republiky v režimu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.

Díličím cílem práce je vyhodnotit náklady spojené s poskytováním informací v rámci vybraného krajského ředitelství Policie ČR a navrhnout opatření ke zlepšení stávajícího stavu.

Metodika

Teoretická část bude zpracována formou literární a právní rešerše včetně judikatury zaměřené na problematiku svobodného přístupu k informacím a specifické postavení Policie České republiky.

Praktická část bude zpracována formou analýzy počtu řízení a oprávněných či zamítnutých žádostí, dále statistickými metodami k vyhodnocení údajů za vybrané období a v závěru formou syntézy ke shrnutí a vyhodnocení získaných poznatků a informací a návrhu doporučení.

Doporučený rozsah práce

60-80 stran

Klíčová slova

informace, svobodný přístup k informacím, veřejné instituce, trestní řád, zveřejnění, trestní řízení, veřejný zájem

Doporučené zdroje informací

Furek, Rothanzl, Jirovec: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář, Praha: C. H. Beck, 2016, 1264 s., ISBN: 978-80-7400-273-1

JELÍNEK, Jiří; SOVÁK, Zdeněk. *Trestní zákon a trestní řád : úplné znění zákonů o policii, o výkonu vazby, o výkonu trestu odnětí svobody : úplné znění vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb : advokátní tarif.*

JELÍNKOVÁ, Jitka. Zákon o svobodném přístupu k informacím. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2019. ISBN 978-80-7598-548-4.

Kolman Petr: Právo na informace. Vydavatel: Masarykova univerzita v Brně, 2010, 216 s., ISBN 978-80-210-5135-5

Ondruš, R.: Přehled judikatury: Odpovědnost státu za nesprávný výkon veřejné moci Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 8. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, 826 s

SKALSKÝ, Martin, Vendula ZAHUMENSKÁ a Lukáš MATĚJKA. Kdo se ptá, ten se dozví – právo na informace v praxi: (včetně důležitých rozhodnutí soudů a stanovisek ombudsmana). Praha: Arnika – Centrum pro podporu občanů, 2016. ISBN 978-80-87651-20-9.

Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1024 ze dne 20. června 2019 o otevřených datech a opakovaném použití informací veřejného sektoru

ŠTEINBACH, Miroslav. Zákon o Policii České republiky: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2019. Komentáře (Wolters Kluwer ČR). ISBN 978-80-7598-193-6.

Zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím

Zákon č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky

Předběžný termín obhajoby

2023/24 LS – PEF

Vedoucí práce

Mgr. et Mgr. Martin Langpaul

Garantující pracoviště

Katedra práva

Elektronicky schváleno dne 30. 6. 2023

Ing. JUDr. Eva Daniela Cvik, Ph.D. et Ph.D.

Vedoucí katedry

Elektronicky schváleno dne 3. 11. 2023

doc. Ing. Tomáš Šubrt, Ph.D.

Děkan

V Praze dne 25. 03. 2024

Čestné prohlášení

Prohlašuji, že svou diplomovou práci "Svobodný přístup k informacím ohledně činnosti Policie České republiky" jsem vypracoval samostatně pod vedením vedoucího diplomové práce a s použitím odborné literatury a dalších informačních zdrojů, které jsou citovány v práci a uvedeny v seznamu použitých zdrojů na konci práce. Jako autor uvedené diplomové práce dále prohlašuji, že jsem v souvislosti s jejím vytvořením neporušil autorská práva třetích osob.

V Praze dne 31.3. 2024

Poděkování

Rád bych touto cestou poděkoval Mgr. et Mgr. Martinu Langpaulovi za jeho profesionální vedení při psaní této diplomové práce. Dále bych rád poděkoval všem kolegům z řad Policie České republiky za jejich ochotu a součinnost, zejména při vyplňování dotazníků a dohledávání statistických údajů potřebných pro mou práci.

Svobodný přístup k informacím ohledně činnosti Policie České republiky

Abstrakt

Ústředním tématem diplomové práce je právo na informace a svobodný přístup k nim v režimu zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím, a to zejména ve vztahu vyžadování a poskytování informací k činnosti Policie České republiky. Teoretická část textu rozebírá aktuální právní úpravu, objasňuje její základní pojmy (informace, povinný subjekt, žadatel) a seznamuje čtenáře s průběhem procesu poskytování informací od podání žádosti o informace až k rozhodnutí o ní, vč. opravných prostředků. Současně je pro komparaci české úpravy v teoretické části zahrnut exkurz do zahraniční úpravy problematiky. Praktická část práce se soustředí na specifické postavení Policie České republiky jako povinného subjektu k poskytování informací. Na základě zveřejňovaných výročních zpráv je zmapován počet žádostí o informace směřovaných na Policii České republiky v letech 2016-2023 vč. způsobu jejich vyřízení a podaných stížností. Dále je provedena analýza organizační struktury a personálního vytížení Policie České republiky při zpracování žádostí o informace dle jednotlivých krajů, doplněná o dotazníkové šetření mezi příslušníky zabývajícími se vyřizováním žádostí o informace. Závěrem práce jsou zhodnoceny dosažené výsledky a vznesena doporučení ke zlepšení stávajícího stavu.

Klíčová slova: Právo na informace, svobodný přístup k informacím, poskytování informací, veřejný zájem, veřejné instituce, Policie České republiky, trestní řízení, trestní řád.

Free access to information on the activities of the police of the Czech Republic

Abstract

The main theme of diploma thesis is the right to information and free access to it under the law n. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, particularly in relation to requirement and provision of information on the Czech Police activities. Theoretical part of the thesis analyses the current legislation, clarified its basic concepts (information, obliged entity, applicant) and introduces the reader with the information process from the application to final decision, including remedies. It also includes an excursion to foreign legislation. Practical part of the thesis focuses on the specific position of the Czech Police as obliged entity to provide information. Based on published annual reports, the number of applications addressed to Czech Police is mapped between 2016 and 2023, including its decisions and complaints. In addition, an analysis is made of the organisational structure and personnel workload of the Czech Police by region in connection with the processing of requests for information. The analysis also includes questionnaire enquiry among the officers handling requests for information. Finally, the achieved results are assessed and recommendations made to improve the current situation.

Key words: Right to information, free access to information, providing of information, public institutions, public interest, Police of the Czech Republic, criminal proceedings, code of criminal procedure.

Obsah

1. Úvod.....	11
2. Cíle práce a metodika	14
2.1 Cíle práce	14
2.2 Metodika	14
TEORETICKÁ ČÁST PRÁCE.....	16
3. Právo na informace.....	16
3.1 Mezinárodně-právní rámec	16
3.2 Právo na informace v prostředí Evropské unie	19
3.3 Postkomunistické země a přístup jejich občanů k informacím	23
3.4 Vývoj právní úpravy v českých zemích v období od první republiky do souč.	24
3.5 Právní úprava práva na svobodný přístup k informacím v České republice.....	26
4. Poskytování informací.....	28
4.1 Povinné subjekty	28
4.2 Žadatel o poskytnutí informace.....	28
4.3 Proces poskytování informací a způsoby jejich zveřejnění	29
4.4 Opravné prostředky	31
5. Policie České republiky	35
5.1 Policie České republiky jako povinný subjekt poskytování informací	35
5.2 Specifika limitů poskytování informací	36
5.3 Utajované informace	38
PRAKTICKÁ ČÁST PRÁCE.....	44
6. Žádosti o informace	44
6.1 Vývoj počtu žádostí o informace v letech 2016–2023.....	48
6.2 Vyhodnocení žádostí dle zákona č. 106/199 Sb. adresovaných PČR v 2016-23..	64
6.3 Organizační struktura a personální vytížení při zpracovávání žádostí o inf.	69
6.4 Žádosti o informace – rozdělení dle jednotlivých útvarů.....	75
6.5 Zhodnocení tabulek.....	76
7 Empirická část, průzkum.....	78
7.1 Popis a cíle průzkumu	78
7.2 Přípravná fáze.....	79
7.3 Realizační fáze	80
7.4 Vyhodnocení dotazníků	80
8. Výsledky a diskuze.....	91
9. Závěr	94

10. Seznam použitých zdrojů	98
11. Seznam obrázků, tabulek, grafů a zkratk.....	102
11.1 Seznam tabulek.....	102
11.2 Seznam grafů.....	102
Přílohy	103
Příloha č.1: Dotazník.....	103

1. Úvod

Téměř od samého počátku mého studia na České zemědělské univerzitě v Praze, obor „Veřejná správa a regionální rozvoj“, jsem měl nejen z níže uvedených důvodů poměrně jasno, jaké téma své diplomové práce si zvolím a věřil jsem, že by mohlo být shledáno jako vhodným zaměřením ve vztahu k naší fakultě, neboť již nosná témata studia jako jsou „povinné subjekty, státní orgány, orgány územní samosprávy, veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky“, jdou ruku v ruce s tematickým zaměřením předmětů a oboru samého.

Domnívám se, že je na místě uvést, že od roku 1990 sloužím v řadách Policie České republiky a od 2009 ve funkci vedoucího oddělení na odboru hospodářské kriminality, služby kriminální policie a vyšetřování pod Krajským ředitelství policie hlavního města Prahy. Mohlo by se zdát, že samotná pozice ještě nezakládá tak úzký vztah k vybranému tématu, jakým je „Zákon o svobodném přístupu k informacím“. Opak je však pravdou.

Při své každodenní služební činnosti mám možnost vnímat, jak Policie, coby rozpočtová složka státu, musí na danou problematiku přístupu k informacím, respektive počtu a zaměření žádostí, reagovat. Přesněji řečeno, pamatuji si na doby, kdy žádosti zpracovával jeden policista v rámci svých běžných služebních povinností, později byla tíha zpracování žádostí rozložena na většinu služebních funkcionářů a dnes již pod kanceláří ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy pracuje celý tým vyčleněných policistů a referentů na úseku veřejné správy na „sto šestky“. Nejinak tomu je v rámci všech krajských ředitelství Police České republiky a situace se v této oblasti rozvíjí bohužel „špatným směrem“ a termín „zneužití informace“ jde ruku v ruce s mnoha již značně precizně propracovanými žádostmi, na něž je již nutno provádět právní analýzy a samotné představují mnohdy soudní bitvy.

Tedy, na základě výše popsaného, jsem si stanovil, jakým směrem se bude má práce ubírat, jakou formou budu postupovat, z jakých zdrojů budu čerpat informace, jaká budou očekávání a s jakým výsledkem mohu reálně počítat.

V první oblasti se zaměřím na personální zatížení jednotlivých krajských ředitelství policie České republiky, které je nezbytné ke zpracování předmětné agendy. Očekávám, že každé krajské ředitelství policie bude mít, tak jako v Praze, samostatné oddělení s jasnou náplní práce, tedy zajištění povinností vyplývajících ze zákona o svobodném přístupu

k informacím. Bude mě zajímat rozložení úkolů mezi policisty ve služebním poměru a občanské zaměstnance na daném úseku. Rovněž jejich zařazení do platových tarifních tříd. K zajištění dat využiju přímou konzultaci s jednotlivými organizačními články v podobě níže popsaného ústního podání žádosti ve smyslu zákona.

Další zamýšlenou oblastí bude počet podaných žádostí, počet kladně vyřízených, počet zamítnutých, počet informací částečně poskytnutých a výsledek odvolacích řízení a jejich výsledek. V této souvislosti se pokusím o bližší specifikaci oblastí, do kterých v rámci výkonu služebních činností policie žádosti směřují. Výsledek v této oblasti by měl rovněž nastínit zatížení do jednotlivých krajů, kde by se mohl promítnout demografický aspekt společnosti. Bude mě zajímat, zda a v jakém rozsahu je dána podobnost žádostí v Praze a například v Karlovarském kraji a dalších lokalitách. Již nyní, aniž bych předjímal výsledek, mohu se domnívat, že situace v Praze, tedy u Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, bude podobná jako u Krajského ředitelství Středočeského kraje. Zde budu čerpat z povinně zveřejňovaných statistik jednotlivých krajských ředitelství. Již nyní však mohu konstatovat, že na rozdíl od evidence nápadu trestné činnosti a dalších typů evidencí a statistik, v této oblasti není statistická a analytická evidence vedena. Nezbyde tedy, než jednotlivě vyhodnotit samostatná krajská ředitelství a vytvořit vlastní statistický výstup vycházející z povinně zveřejňovaných informací.

Třetí oblastí bych rád popsal dosah zákona v kontextu zákona č. 101/2000 Sb. Zákon o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, který se významnou měrou informačního zákona dotýká. S tím souvisí pojem „zneužití informace“ jež patří do řekněme odvrácené tváře zákona č. 106/1999 Sb.

V navazující praktické části, která bude zrcadlit aktuální stav v oblasti žádostí se zamýšlím nad problémem postavení dvou samostatných zákonů a to zákona č. 106/1999Sb. – Zákona o svobodném přístupu k informacím a Zákona č. 141/1961 Sb. Zákon o trestním řízení soudním. Nejenže zde dochází ke zcela zásadní kolizi těchto dvou zákonů, ale institut svobodného přístupu je velmi často za účelem zajištění zájmových informací v různých politických, ekonomicko-podnikatelských ale i žurnalistických důvodů zneužíván a využíván ke zjišťování jinak nepřístupných informací. Zde se pokusím vystihnout a popsat nejmarkantnější případy zneužití informačního zákona a případy, které ohrožují samotný systém práce Policie České republiky.

Závěrem, z pozice „studenta“, se pokusím navrhnout způsob řešení popsaných problémů.

„Svobodný přístup k informacím je nedílně spojen s povahou demokratické moci. Zatímco nedemokratické vlády odvozují svoji moc z milosti Boží (monarchie), z vůdcovského principu (diktatury), či z ideologie a historického poslání určité skupiny či třídy (totalitní diktatury), všechny demokracie odvozují svoji moc z lidu, tedy občanů. Demokratické vlády vládnou se souhlasem ovládaných (consent of the government), jsou to vlády „občanů“, z občanů a pro občany.“¹

¹ KUŽÍLEK, O., ŽANTOVSKÝ, M. *Svoboda informací*, Praha: Linde, 2002. s. 13.

2. Cíle práce a metodika

2.1 Cíle práce

Cílem diplomové práce je vysvětlit dopodrobna všechny aspekty poskytování informací a svobodného přístupu k informacím ohledně činnosti Policie České republiky v režimu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Následně zákon č. 106/1999 Sb. porovnat s dalšími zákony, nastínit výhody a nevýhody tohoto zákona a konfrontovat strohou teorií s praxí.

Nedílnou součástí je potvrzení či vyvrácení hypotéz:

- Zákon č. 106/1999 Sb. je zneužíván (případně nadužíván). V každém Krajském ředitelství policie se vyskytují žadatelé zneužívající tento zákon.
- Počet žádostí o informace dle zákona č. 106/1999 Sb. s postupem let roste a jeho nárůst je rovnoměrný ve všech krajích.
- Zaměstnanci (pracovníci) Policie ČR, kteří se žádostmi o informace v rámci aplikace zákona č. 106/1999 Sb. zabývají, nejsou v oblasti tohoto zákona dostatečně proškoleni.

Jako další si tato práce klade za cíl upozornit na možné nedostatky, vyskytující se okolo zákona č. 106/1999 Sb., ať už se jedná o uplatnění tohoto zákona, osoby, které ho využívají nebo pracovníky, kteří v rámci tohoto zákona poskytují informace.

2.2 Metodika

Teoretická část je zpracována formou literární rešerše včetně judikatury zaměřené na problematiku svobodného přístupu k informacím a specifické postavení Policie České republiky.

Praktická část je zpracována formou analýzy počtu řízení a oprávněných či zamítnutých žádostí podle dat získaných z jednotlivých krajských ředitelství. Údaje jsou zpracovány z let 2016–2023 a přehledně znázorněny v grafech. Podstatnou částí praktické

částí je dotazníkový průzkum zaměřený na praktické zkušenosti zaměstnanců (pracovníků), kteří se s problémy žádostí o informace běžně setkávají. Dotazník je sestaven jak z otázek uzavřených, tak i otevřených. Odpovědi na jednotlivé otázky jsou vyhodnoceny a následně celkově zpracovány.

Na základě výsledků praktické části jsou potvrzeny či vyvráceny uvedené hypotézy a navržena možná opatření.

TEORETICKÁ ČÁST PRÁCE

3. Právo na informace

Právo na informace je vzhledem ke svému významu zařazeno do výčtu lidských práv a svobod politických, společně s právem na svobodu projevu. Tato práva jsou garantována na nejvyšší úrovni, tj. v rovině ústavních předpisů (čl.17 Listiny základních práv a svobod) a s ohledem na jejich mezinárodně-právní rozsah a význam, jsou garantována také v pramenech mezinárodního práva veřejného, tedy v mezinárodních smlouvách. Z toho důvodu mají i tyto mezinárodní smlouvy v kontextu právního řádu České republiky a znění článku 10 Ústavy bezprostřední závaznost a přednost před zákonem. Omezit tedy právo na informace je možné pouze a z důvodu, které stanoví opět jen ústavní předpis nebo mezinárodní smlouva dle článku 10 Ústavy, a to jen na základě zákona.

Velice zjednodušeně je možno uvést, že záměrem základního právního rámce práva na informace je umožnit každému snadný přístup k veřejným informacím, a to jednak stanovením povinnosti k automatickému zveřejňování informací v nejširším možném rozsahu a jednak stanovením práva ostatní informace vyžádat u povinného subjektu. Dotčený subjekt je pak vždy povinen prověřit, zda mu některý ze zákonů nezakazuje určitou požadovanou informaci poskytnout, a pokud tomu nic nebrání, je povinen informaci vždy poskytnout.

Samotný význam práva na informace je třeba spatřovat nejen z pohledu žadatele, tj. příjemce takové informace. Je patrné, že pokud povinný subjekt předem předpokládá, že bude informace, se kterými nakládá, jakož i informace o své činnosti poskytovat veřejnosti a pokud na straně veřejnosti je projev soustavného zájmu o tyto informace, tedy když žadatel není „jen“ formálním příjemcem, ale informace dále zpracovává, dochází k pozvolnému prohlubování občanské společnosti, k omezení korupčního prostředí a tím efektivnějšímu nakládání s veřejnými prostředky. Stejně tak významný je i vliv svobodného přístupu k informacím na tvorbu principu individuální odpovědnosti, která se odráží v různých odvětvích činnosti, například v právu na informace o životním prostředí.

3.1 Mezinárodně-právní rámec

Svobodný přístup k informacím je nedílnou součástí primárních znaků vyspělých zemí. Koncept svobodného přístupu k informacím se vyvíjel v průběhu 20. století, a to jako odpověď na rostoucí důraz na demokracii, otevřenost a transparentnost veřejné správy.

Všeobecná deklaráce lidských práv, schválená Valným shromážděním Organizace spojených národů dne 10. prosince 1948 v článku 19 uvádí, že „*každý má právo na svobodu přesvědčení a projevu, toto právo nepřipouští, aby někdo trpěl újmu pro své přesvědčení a zahrnuje právo vyhledávat, přijímat a rozšiřovat informace a myšlenky jakýmikoli prostředky a bez ohledu na hranice*“².

Rada Evropy přijala v roce 1981 Doporučení R (81) 19 Výboru ministrů členskými státy o přístupu k informacím uchovávaným státními orgány. Uvedené Doporučení obsahuje celkem osm základních principů práva na informace, kterými se v současné době řídí většina právních úprav (včetně české), a to:

- I. Každá osoba má právo obdržet informace uchovávané státními orgány.
- II. Státní orgány mají pro poskytování informací použít efektivních a vhodných prostředků.
- III. Žadatel nemusí prokazovat zvláštní zájem (např. tzv. Právní zájem na věci).
- IV. Přístup k informaci musí být zajištěn na základě rovnosti.
- V. Přípustná jsou jen omezení, která jsou v demokratické společnosti nezbytná k ochraně veřejných legitimních zájmů a k ochraně soukromého života a jiných soukromých legitimních zájmů.
- VI. O každé žádosti musí být rozhodnuto v přiměřené lhůtě.
- VII. Při každém zamítnutí se musejí uvést důvody.
- VIII. Každé odvolání smí být předmětem odvolání.

Mezi další prameny mezinárodního práva veřejného, které právo na informace upravují, patří mezinárodní úmluvy o lidských právech s tím, že i Česká republika je smluvním státem dvou následujících mezinárodních úmluv, které jsou v souladu s článkem 10 Ústavy České republiky bezprostředně závazné a mají přednost před zákonem, tj. práv podle těchto smluv se lze dovolávat již přímo podle těchto smluv a není k tomu třeba prováděcí zákon (ponecháme-li stranou, že bez prováděcího zákona zůstává uplatňování práv z těchto smluv poměrně komplikované). Takovou úmluvou je nejprve **Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod**, jejíž čl. 10 stanoví, že „*Každý má právo*

² POTĚŠIL, L. „Dobrá správa“ v dokumentech Rady Evropy. Praha: Ministerstvo vnitra, 2008.

na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace...“ „Výkon těchto svobod, protože nezahrnuje i povinnost i odpovědnost, může podléhat takovým formálním podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti státní moci.“³

Druhou úmluvou je pak **Mezinárodní pakt o občanských a politických právech**, který obdobně ukládá v článku 19 odst. 2, že „každý má právo na svobodu projevu; toto právo zahrnuje svobodu vyhledávat, přijímat a rozšiřovat informace a myšlenky všeho druhu, bez ohledu na hranice, ať ústně, písemně nebo tiskem, prostřednictvím umění nebo jakýmkoliv jinými prostředky podle vlastní volby.“⁴

Vedle výše uvedeného je právo na informace chráněno v mezinárodním měřítku i prostřednictvím Evropského soudu pro lidská práva.

Na mezinárodní úrovni v roce 1998 navázala Evropská hospodářská komise OSN na obecnou právní úpravu práva přístupu k informacím úpravou speciální týkající se práva přístupu k informacím o životním prostředí v tzv. **Aahurské úmluvě o přístupu k informacím**. Dle Aarhuské úmluvy je občanům zaručeno ve třech samostatných pilířích:

- I. právo na informace o životním prostředí;
- II. právo na účast v rozhodování;
- III. právo na právní ochranu v záležitostech týkající se životního prostředí.⁵

Aarhuská úmluva tak dává rámeček účasti občanů i jejich sdružení na veřejné politice. Spojuje v sobě a zároveň garantuje environmentální a občanská práva – právo na informace o znečištění a demokratickou debatu o velkých projektech; propojuje tak tři velká témata, jako je životní prostředí, lidská práva a problémy spojené s korupcí. Pojem životní prostředí navíc v pojetí Aarhuské úmluvy zahrnuje i ochranu kulturních památek, veřejného zdraví či spotřebitelských práv.

³ Sdělení č. 209/1992 Sb. federálního ministerstva zahraničních věcí o Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3,5 a 8

⁴ Vyhláška č. 120/1976 Sb. Ministra zahraničních věcí o Mezinárodním paktu o občanských a politických právech a Mezinárodním paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech; a sdělení č. 169/1991 Sb. Federálního ministerstva zahraničních věcí o Opčním protokolu k Mezinárodnímu paktu o občanských a politických právech.

⁵ Sdělení MZV č. 124/2004 Sb.m.s.

Podle Aarhuské úmluvy mají občané například

- I. právo na veškeré informace o znečištění, dle kterého úřady například nesmí utajovat výši exhalací z továren, údaje o kontaminaci pitné vody nebo obsah vydaného povolení ke zřízení skládky;
- II. právo vyjadřovat se ke škodlivým projektům ve své čtvrti, za svou vesnicí a podobně;
- III. právo obrátit se na soud se stížností proti úřadům, tj. každý může žádat, aby nezávislí soudci rozhodli, zda například povolení vypouštět toxické látky, které úřady udělily továrně nedaleko jeho domu, neporušuje zákon na ochranu zdraví.

V platnost vstoupila úmluva v roce 2001 ratifikací 16. signatářskou zemí, od roku 2005 do roku 2007 již úmluvu podepsalo přes 40 zemí a Evropská unie. Česká republika úmluvu podepsala v roce 1998 a poslanecká sněmovna K ratifikaci došlo o šest let později, 6. července 2004, kdy byla úmluva přijata Parlamentem a podepsána prezidentem ČR. V platnost pro Českou republiku Aarhuská úmluva vstoupila 4. října 2004.

3.2 Právo na informace v prostředí Evropské unie

Amsterdamská smlouva zařadila do smlouvy o založení Evropského společenství článek 255, podle něhož každý občan Evropské unie a každá fyzická osoba nebo právnická osoba se sídlem nebo bydlištěm na území členského státu Evropské unie má právo na přístup k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise.

Podrobněji se pak danou problematikou zabývají následující směrnice, které by měly být inkorporovány do národních právních řádů členských států:

- I. směrnice číslo 1049/2001 Evropského parlamentu a Rady Evropské unie z 30. května 2001 o **přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady Evropské unie a Evropské komise;**
- II. směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2003/98/ES ze dne 17.11.2003 **o opakovaném použití informací veřejného sektoru;**
- III. směrnice, které definují postupy úřadů a institucí Evropské Unie;

- IV. směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2003/4/ES ze dne 28. ledna 2003 o přístupu veřejnosti k informacím o životním prostředí, která stanoví minimální standardy, které by měly být respektovány v právních řádech členských zemí.

Milníky vybraných zemí k dané problematice:

1. **USA:** S přijetím Zákona o svobodném přístupu k informacím (Freedom of information Act - FOIA) v roce 1966 byly občanům poskytnuty právní prostředky pro žádosti o federální právní informace. Tento mnohokrát novelizovaný zákon byl významným podnětem pro ostatní vyspělé země a je od dob přijetí využíván jako zdroj práva. Z roku 1996 je znám Zákon o svobodě elektronických informací (Elektronic Freedom of Information Act), jenž již tehdy reagoval na rozvoj internetu, se kterým souviselo nepřehledné množství poskytovaných informací co do rozsahu. Postupem doby byly pod tlakem americké veřejnosti zveřejňovány i samotná jednání úřadů. S tím souvisí tzv. zákon denního světla (Government in the Sunshine Act), nebo Zákon o vládě ve slunečním svitu, kdy došlo k uzákonění 13. září 1976 a jenž ovlivňuje činnost federální vlády, Kongresu, federálních komisí a dalších legálně ustavených federálních orgánů. Jedná se o jeden z řady zákonů o svobodném přístupu k informacím, jejichž cílem je zajistit větší transparentnost ve státní správě. Díky tomu došlo ke zveřejnění mnoha do té doby utajovaných dokumentů, i když poslední zmiňovaný zákon vyjmenovává deset konkrétních výjimek pro kategorie informací, které nemusí být zveřejněny.

Jedná se o:

- informace týkající se národní obrany;
- týkající se výhradně interních personálních pravidel a postupů;
- záležitosti výslovně chráněné zákonem;
- obchodní tajemství nebo privilegované/důvěrné obchodní informace;
- záležitosti odsuzující nebo obviňující osobu z trestného činu;
- informace, jejichž zveřejnění by představovalo porušení soukromí;
- týkající se vyšetřovacích záznamů, pokud by tyto informace poškodily řízení;
- informace pro potřeby agentury odpovědné za regulaci finančních institucí nebo dohled nad nimi;

- které by vedly k finančním spekulacím nebo ohrozily stabilitu jakékoli finanční instituce;
 - související s účastí agentury v soudních řízeních.⁶
2. **Švédsko:** Švédsko se často považuje za průkopníka v oblasti transparentnosti a svobody informací. Již v 18. století byl zaveden princip otevřenosti vládních dokumentů, což položilo základy pro pozdější rozvoj svobodného přístupu k informacím. Svobodný přístup k informacím je ve Švédsku součástí platné ústavy od 19. století. Samostatnou úpravu práva na svobodný přístup k informacím však přinesla až ústavní změna z roku 1994, kdy do článku 2 ústavy bylo právo na informace vymezeno jako svoboda získávat a přijímat informace a jinak se seznamovat se stanovisky ostatních. Další zákony, které se práva týkají, jsou: Zákon o svobodě tisku a Zákon o svobodě projevu. Orgánem příslušným k projednání odvolání k zamítnuté žádosti o poskytnutí požadované informace v rámci zákona o svobodném přístupu k informacím je Švédský parlament. Další z možností obrany proti rozhodnutí je žaloba k soudu, který posoudí, zda bylo rozhodnutí orgánu, který žádost zamítl v souladu se zákonem o svobodném přístupu k informacím.⁷
3. **Velká Británie:** Zákon o svobodném přístupu k informacím (Freedom of Information Act 2000) s hlavními principy práva na informace, které jsou drženy veřejnými orgány a tyto mají povinnost odpovídat na žádosti. Kromě uvedeného zákona existují další právní předpisy a směrnice, které dále upravují a doplňují toto právo. Některé z nich zahrnují The Environmental Information Regulations 2004 (EIR) – tyto předpisy rozšiřují rámec přístupu k informacím v oblasti životního prostředí; The Data Protection Act 2018 – legislativa, která vychází GDPR a poskytuje dodatečnou ochranu osobních údajů a upravuje jejich zpracování ve veřejném sektoru a v neposlední řadě The Re-use of Public Sector Information Regulations 2015, jenž se zabývají opětovným využíváním informací veřejného sektoru.

⁶ IHNÁT, M. *Svobodný přístup k informacím (bakalářská práce)*. Plzeň: ZCU, 2007.

⁷ Tamtéž.

Za zmínku k Velké Británii stojí za to uvést, že pro vyřízení žádosti stanoví zákon lhůtu 20 pracovních dní. Ve výjimečných případech lze lhůtu prodloužit o dalších 20 pracovních dní. Právní úprava však obsahuje kontroverzní ustanovení, podle kterého, pokud je pro potřebu vyřízení vyšší časová náročnost, nemá úřad povinnost informaci poskytnout. Jedná se o 3,5 pracovního dne. Odmítnutí musí být řádně odůvodněno, proti zamítavému rozhodnutí se lze odvolat k nadřízené instituci a alternativně je možno podat stížnost u „zmocněnce pro informace“. ⁸

4. **Francie:** Ve Francii upravují zákon o přístupu k informacím dva zákony. Zákon č. 78-753 z roku 1978, týkající se různých opatření ke zlepšení vztahů mezi správními úřady a veřejností pomocí ustanovení administrativního, sociálního a daňového charakteru, který byl několikrát doplněn a aktualizován, především v roce 2002 a následně v roce 2016. Dále zákon č. 79-587 z 11. července 1979, týkající se odůvodnění správních aktů a zlepšení vztahů mezi správními úřady a veřejností. V roce 2016 byl schválen Zákon pro digitální republiku, který rozšířil právo na přístup k informacím a jenž podporoval otevřenost údajů.

Zajímavostí francouzské úpravy je devítiměsíční lhůta pro vyřízení žádosti, která je doplněna fikcí, dle které, pokud se úřad do devíti měsíců žadateli neozve, předpokládá se, že žádosti o poskytnutí o informace nebylo vyhověno. V daném právním prostoru vyvíjí činnost „Komise pro přístup k úředním dokumentům“, která poskytuje podporu při uplatňování práva na informace jak občanům, tak i příslušným úřadům. V kontextu informací z probíhajícího trestního řízení mohou být informace poskytnuty pouze se souhlasem příslušného orgánu, který vede řízení, a to v případě, že neohrozí průběh řízení před soudem, při činnostech, které předcházejí těmto řízením. ⁹

5. **Německo:** Zákon o svobodném přístupu k informacím z 5.9.2005 (IFG) zajišťuje veřejnosti právo žádat o informace, ačkoli existují určitá omezení. Mezi tato lze pro zajímavost v kontextu diplomové práce zmínit, že zákon výslovně uvádí, že v situaci, kdy by zveřejnění požadovaných informací mělo negativní vliv na průběh

⁸ IHNÁT, M. *Svobodný přístup k informacím (bakalářská práce)*. Plzeň: ZCU, 2007.

⁹ IHNÁT, M. *Svobodný přístup k informacím (bakalářská práce)*. Plzeň: ZCU, 2007.

neskončeného soudního řízení, na právo na spravedlivý proces nebo na průběh trestněprávního, přestupkového nebo disciplinárního vyšetřování, není na tyto nárok. Naopak, pokud poskytnutá informace nebude mít negativní vliv na průběh uvedených řízení, musí být uvolněna.¹⁰

6. **Slovensko:** Na Slovensku je svobodný přístup k informacím upraven zákonem č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a žádné omezení k poskytování informací z probíhajících trestních řízení vůbec nezná. Ustanovení § 11 písm. d) zákona č. 211/2000 Z.z. sice vylučuje zpřístupnění informace, pokud by se tato týkala mj. rozhodovací činnosti orgánů činných v trestním řízení, to však ale neplatí ohledně informace o rozhodnutí, nebo výsledku řízení samého.¹¹
7. **Polsko:** Zákon o přístupu k informacím se v Polsku nazývá „Ustawa o dostepie do informacji publicznej“ a byl přijat v roce 2000. Tak jako v jiných zemích stanoví právo občanů na přístup k informacím veřejné povahy, věci ohledně vlastnictví státu, orgánů samosprávy, veřejných institucí a státních organizací. Upravuje mechanismy a podporuje transparentnost veřejné správy. Z pohledu informací ve věci probíhajících trestních řízení uvádí, že odepřít takové informace lze s ohledem na ochranu zájmů účastníků trestního řízení nebo ochranu veřejného zájmu. Podle článku 5 odst. 3 polského zákona však nelze omezovat přístup k informacím ve věcech, o kterých je rozhodováno před státními orgány mj. též v trestních řízeních z důvodu ochrany zájmů strany řízení, pokud se řízení týká orgánů veřejné moci nebo jiných subjektů plnících veřejné úkoly, a to v rozsahu těchto úkolů nebo funkcí.¹²

3.3 Postkomunistické země a přístup jejich občanů k informacím

V postkomunistických zemích bylo uzákonění svobody přístupu k informacím a jeho zavedení do praxe nutnou součástí transformace na státy demokratické tržní ekonomiky. Pozvolné směřování transparentnosti funkčnosti veřejných institucí implementací nových právních norem však bylo v těchto zemích limitováno přetrvávajícím konzervativním

¹⁰ Tamtéž.

¹¹ Tamtéž.

¹² Tamtéž.

přístupem úředníků k občanům a jejich právům, kteří z osobní obavy, ať již opodstatněně předchozím korupčním jednáním nebo vědomou nedbalostí, nebo i „jen tak pro jistotu“, měli stále tendenci omezovat poskytované informace, jak jen to prakticky šlo. Nápravu bylo a je nutno hledat třeba pomocí soudních rozhodnutí, ke kterým je však cesta zdlouhavá a není pochyb o tom, že informace získaná s tak značným zpožděním, má již pro dotčenou osobu zanedbatelnou hodnotu.

Jako první postkomunistický stát přijalo první normu o svobodném přístupu k informacím **Maďarsko** v roce 1992. Maďarský zákon č. LXIII/1992 ochraně osobních údajů a zveřejňování dat ve veřejném zájmu zakotvuje standardní principy svobody přístupu k informacím vycházející z dřívějších úprav demokratických států.

Specifikem maďarské úpravy byla na tu dobu poměrně krátká, nicméně pro žadatele velmi praktická lhůta pro vyřízení žádosti o poskytnutí informace, jež byla stanovena na patnáct dní.

Národní rada Slovenska přijala Zákon o svobodném přístupu k informacím č. 211/2000 Sb. v roce 2000, jak již bylo uvedeno výše. Slovenská úprava především obsahuje podrobný výčet subjektů povinných informace poskytovat. Velmi praktická je i lhůta pro poskytnutí informace, která je stanovena na deset pracovních dní.

3.4 Vývoj právní úpravy v českých zemích v období od první republiky do současnosti

Již v právu na svobodu projevu zakotveného v Ústavní listině č. 121 z roku 1920 lze ve velmi omezené míře právo na informace dovozovat, avšak nebylo možné se na základě těchto ustanovení informace domáhat.

Vývoj po roce 1948 s sebou přinesl koncept tzv. diskrétnosti státní správy, podle kterého měl občan nárok na informaci pouze pokud tak přímo stanovil některý právní předpis (velmi zřídka spatřitelný jev) nebo rozhodl-li tak správní orgán v rámci svého volného uvážení. Jinak byly informace zásadně neveřejné a tím prakticky vzato tajné.

Až se změnou politické a společenské situace po roce 1989 byl umožněn nový pohled na otázku svobodného přístupu k informacím. Tento trend byl započat zejména přijetím ústavního zákona Federálního shromáždění č. 23/1991 Sb. uvozujícího Listinu základních práv a svobod s účinností od 8. února 1991. Tímto zákonem bylo poprvé formou ústavního zákona deklarováno právo veřejnosti na informace, v držení orgánů veřejné moci.

Rozpadem federace bylo právo na informace již pevně zakotveno v čl. 17 Listiny základních práv a svobod.

Ačkoliv od účinnosti Listiny bylo právo formálně zaručeno a formálně byla založena povinnost orgánů státní správy informace řádně poskytovat, význam praktický těchto ustanovení Listiny bez příslušné a Listinou předvídané zákonné úpravy postupu při poskytování informací a podmínek omezení tohoto práva byl až do roku 1999 v zásadě nulový.

Až v roce 1997 přineslo Hnutí občanské svobody a tolerance (HOST). Z tohoto návrhu pak vzešla v září 1997 iniciativa Michaela Žantovského a Oldřicha Kužílka, poslanců Občanské demokratické aliance, kteří poslanecké sněmovně předložili podrobně propracovaný návrh zákona. Návrh byl v únoru 1998 Poslaneckou sněmovnou schválen, avšak Senátem vrácen k opětovnému projednání. Zákon č. 106/1999 Sb. byl schválen až dne 11. května 1999 s účinností od 1. ledna 2000. Bez zásadnějších změn zůstal až do roku 2006, kdy byl poprvé, a to zákonem č. 61/2006 Sb., novelizován.

Výčet změn v rozsahu první novelizace č. 61/2006 Sb:

- Rozšíření povinných subjektů – novelizace rozšířila okruh subjektů, které podléhají povinnosti poskytovat informace veřejné povahy, což zahrnovalo i soukromé subjekty, které vykonávají veřejnou činnost.
- Zavedení povinnosti zveřejňovat informace – povinné subjekty jsou povinny zveřejňovat určité informace samy o sobě a o své činnosti prostřednictvím sociálních sítí.
- Rozšíření pravomoci Úřadu na ochranu osobních údajů (ÚOOÚ) - cílem bylo pověření ÚOOÚ dohledem nad dodržováním zákona o svobodném přístupu k informacím a sankce za jeho porušení.

Výčet některých dalších novelizací zákona:

Zákon č. 241/2022 Sb.

Zákon, kterým se mění zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 130/2002 Sb., o podpoře průzkumu, experimentálního vývoje a inovací z veřejných prostředků a o změně některých souvisejících

zákonů (zákon o podpoře průzkumu, experimentálního vývoje a inovací), ve znění pozdějších předpisů.

Novelizace v roce 2014 č. 307/2014 Sb.:

Novelizace přinesla změnu v rozšíření práva na informace o úřednických poznámkách, zavedla nová pravidla pro ochranu osobních údajů a došlo k úpravě v postupu pro podávání žádostí o informace.

Novelizace v roce 2015 č.222/2015 Sb.:

Novelizace v roce 2019 č. 192/2019 Sb. přinesla zjednodušení procesu žádostí o informace a zavedla elektronické formy komunikace mezi úřadem a žadatelem

3.5 Právní úprava práva na svobodný přístup k informacím v České republice

Právo na informace je zaručeno zejména Listinou základních práv a svobod, a to nejprve jako základní politické právo – právo na informace v čl. 17 Listiny. Pět odstavců čl. 17 Listiny přitom stanoví následující:

- (1) *„Svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny.*
- (2) *Každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem, jakož i svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu.*
- (3) *Cenzura je nepřipustná.*
- (4) *Svoboda projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnosti státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.*
- (5) *Státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.“¹³*

Výčet práv uvedených v odst. 1 a 2 čl. 17 Listiny jsou vymahatelná bez dalšího, tj. i v případě absence prováděcího zákona (prováděcí zákon, pokud byl vydán, dané právo potvrzuje a dává mu konkrétní podobu a zavádí praktické postupy pro jeho běžné používání),

¹³ Listina základních práv a svobod

zatímco odstavec 4 již prováděcí právní předpis přímo předpokládá. Základním principem demokratického státu totiž je, že jakékoliv omezení základních práv je možné pouze a jen na základě zákona a v jeho mezích.

Dalším článkem Listiny ve věci práva na informace je dotčen čl. 35 Listiny v Hlava IV. – Hospodářská, sociální a kulturní práva, dle kterého má každý právo na včasné a úplné informace o stavu životního prostředí a přírodních zdrojů.

Česká právní úprava v návaznosti na mezinárodní právní úpravu stanoví jak výše uvedené právo na informace, tak i právo na informace o životním prostředí jako právo, které je zaručeno každému, nikoliv pouze občanům České republiky.

Základními prováděcími předpisy jsou dva následující zákony, z nichž oba obsahují kompletní úpravu práva na informace, když samostatně upravují veškeré aspekty poskytování i odepírání informací:

- Zákon č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím ve znění pozdějších změn a doplňků („Zákon o svobodném přístupu k informacím“)
- Zákon č. 123/1998 Sb, ze znění pozdějších změn a doplňků, o právu na informace o životním prostředí („Zákon o svobodném přístupu k informacím o životním prostředí“).

Zatímco Zákon o svobodném přístupu k informacím o životním prostředí je zvláštní úpravou, kterou lze použít pouze tam, kde jde o charakter informací, jenž se týkají stavu životního prostředí a přírodních zdrojů, Zákon o svobodném přístupu k informacím je zákonem obecným, jehož úprava se používá částečně (ve větším či menším rozsahu) i pro specifické oblasti informací, pro které existují specifická právní úprava.

Vedle Zákonu o svobodném přístupu k informacím totiž existuje ještě značné množství předpisů, které přinášejí vždy pro určitou oblast informací určité modifikace, které se většinou týkají rozsahu poskytované informace nebo jsou kombinací výše uvedeného. Tyto předpisy jsou pak vůči Zákonu o svobodném přístupu k informacím „speciální“, tj. jejich ustanovení se vždy použijí přednostně v tom rozsahu, ve kterém upravují odchylky vůči Zákonu o svobodném přístupu k informacím, a Zákon o svobodném přístupu k informacím se pak použije podpůrně (subsidiárně) na všechny zbývající aspekty přístupu k informacím, které ustanovení těchto speciálních zákonů řeší.

4. Poskytování informací

4.1 Povinné subjekty

Subjekty, které mají povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti podle Zákona o svobodném přístupu k informacím jsou vymezeny v ustanovení § 2 odst. 1 a § 2a odst. 1 Zákona o svobodném přístupu k informacím. Těmito povinnými subjekty jsou:

- Státní orgány
- Územní samosprávné celky a jejich orgány
- Veřejné instituce
- Veřejný podnik

Pod pojem státní orgány, lze zahrnout nejen ministerstva a jiné správní úřady, tj. orgány moci výkonné, tedy vykonavatele správního práva, ale i další subjekty, jimiž je stát tvořen a jimiž se vůči jedinci projevuje. Orgány územní samosprávy zahrnují kraje a obce. Dalšími povinnými subjekty jsou zejména právnické osoby, na které byl zákonem přenesen výkon státní správy, jakož i orgány profesní samosprávy, pokud na základě zákona rozhodují o právech a povinnostech osob a subjekty zřízené zákonem, pokud takto rozhodují.

Veřejným podnikem je právnická osoba, která není povinným subjektem výše, ale činí v oblasti veřejných zakázek, poskytuje veřejné služby a zasahuje do oblasti veřejného podniku z hlediska kapitálu, hlasovacích práv anebo ovlivňuje řízení orgánů veřejného podniku.

4.2 Žadatel o poskytnutí informace

Zákon o svobodném přístupu k informacím vychází při definici žadatele o informace z principu otevřenosti, tedy publicity veřejného sektoru namísto dřívějšího principu důvěrnosti. Právo na informace tak má mít každý, bez jakékoliv souvislosti s důvodem svého zájmu. Žadatelem, jak uvádí zákon v § 3 InfZ, může být každá fyzická nebo právnická osoba. U fyzických osob, tak ve smyslu zákona není stanoveno žádné omezení, a tak by teoreticky mohla podat v případě gramotnosti a dalších potřebných dovedností i osoba věku daleko nižšího, než je osoba zletilá.

Žadatelem může být rovněž osoba právnická, bez ohledu na předmět svého podnikání. Směrodatným není ani fakt, zda má právnická osoba své sídlo v České republice. Již zde lze u základních pojmů zákona spatřovat pro zamýšlená, nejen účelová podání, ale i podání charakteru získání informací pro například různé typy extrémistických útoků podání pod smyšlenou identitou možnost zneužití široce pojatého oprávněných osob.

4.3 Proces poskytování informací a způsoby jejich zveřejnění

Ze Zákona o svobodném přístupu k informacím vyplývají dva základní způsoby poskytování informací:

- I. Zveřejnění, které vyplývá z § 5 odst. 1 až 4 InfZ, o povinnosti zveřejňovat základní informace o činnosti povinného subjektu.
- II. Informace na základě žádosti, jenž dále upravuje § 4a InfZ.

Zveřejňované informace musí být nejen v sídle, ale i na úřadovnách povinného subjektu, na místech, která jsou veřejně přístupná nebo přístupná způsobem umožňujícím dálkový přístup k nim. Základní a obecné informace musí být snadno přístupné široké veřejnosti, čímž se předpokládá snížení počtu individuálních žádostí o informace, které si může subjekt v případě potřeby sám dohledat. Povinný subjekt sice může odkázat tímto žadatele o informace na veřejně dostupné zdroje, avšak tím se nezříká povinnosti, kterou mu zákon stanoví a to, že i zveřejněná informace musí být na požádání subjektu žadatele poskytnuta, čímž dochází k ochraně žadatelů, kteří nemají ke zveřejněné informaci přístup.

Paragraf 5 odst. 3 Zákona o svobodném přístupu k informacím ukládá povinnost povinnému subjektu do 15 dní od poskytnutí informací na žádost zveřejnit tyto informace prostřednictvím dálkového přístupu. O informacích poskytnutých v jiné než elektronické podobě, nebo mimořádně rozsáhlých elektronicky poskytnutých informacích, postačí zveřejnit doprovodnou informaci vyjadřující její obsah.

V této souvislosti § 6 Zákona o svobodném přístupu k informacím ukládá povinnému ve lhůtě do 7 dnů vždy především odkázat žadatele na již zveřejněnou informaci. Pokud žadatel i přes zveřejněnou informaci trvá na jejím přímém poskytnutí a tuto žádost podá elektronicky, v této situaci je mu poskytnut odkaz na internetové stránky, kde se informace nachází.

4.3.1 Podání žádosti o informace

Samotný postup podání žádosti je upraven v § 15 informačního zákona, jenž umožňuje podání jak ústní, tak písemné, a dále jsou upraveny podmínky pro nedostatečné odpovědi na ústní podání a navazující postupy písemných podání. Z dosavadní praxe lze uvést, že se v zásadě s ústním typem podání nesetkáváme a pokud je tento způsob aplikován, dochází zpravidla k ústnímu přijetí žádosti formou zápisu do formy písemné. Rozdíl mezi ústním podáním, jehož vyřizování probíhá zásadně neformálně a je preferováno, i když podle typu podání již téměř nerealizované, je rozdílné oproti formální úpravě dle správního řádu a správního řízení.

Zákon o svobodném přístupu k informacím stanoví následující formální náležitosti žádosti:

- Identifikace žadatele ve smyslu § 14 odst. 2 Zákona o svobodném přístupu k informacím.
- Informace o skutečnosti, jakému povinnému subjektu je žádost určena a že je vyžadována ve smyslu informačního zákona.
- Vymezení předmětu žádosti, tj, jaká informace je požadována. Pokud je žádost nesrozumitelná nebo není zřejmé, jaké informace jsou dožadovány, vyzve oprávněný ve lhůtě 7 dnů od podání žádosti o doplnění, kdy, pokud není realizováno do 30 dnů ode dne doručení výzvy, je žádost zamítnuta.

4.3.2 Rozhodnutí povinného subjektu o žádosti

Způsoby rozhodnutí povinného subjektu na základě kvalifikované, tedy zákonem splňující podmínky upravuje Zákon o svobodném přístupu k informacím následovně:

- I. Žádosti vyhoví;
- II. Žádost odloží – povinný subjekt se žádostí věcně nezabýval, neboť tato vykazovala neodstranitelné vady, popřípadě vady odstranitelné, které však nebyly ani po výzvě k odstranění žadatelem ve stanovené lhůtě odstraněny nebo žádost o informace se nevztahuje k působnosti daného subjektu;
- III. Žádost odmítne – pokud je žádost nesrozumitelná, není zřejmé, jaká informace je požadována, nebo je formulována příliš obecně, a žadatel na výzvu o upřesnění ve lhůtě do sedmi dnů od podání žádosti tak neučiní do 30 dnů ode dne doručení výzvy, a dále odmítne z důvodu ochrany veřejných nebo individuálních práv

vymezených zákonem. Odmítnutí žádosti je ze zákona upraveno vždy vydáním správního rozhodnutí ve smyslu § 15 InfZ;

- IV. Žádost vyřídí odkazem na již zveřejněnou informaci podle § 6 Zákona o svobodném přístupu k informacím, kde zákon ukládá učinit tak co nejdříve, nejpozději však do sedmi dnů formou odkazu na internetové stránky, nebo jinou cestou k nalezení požadované informace. V případě, že však žadatel na poskytnutí informace trvá, je povinný subjekt povinen tuto informaci poskytnout, kde však platí určitá omezení ve vztahu ke způsobu podání.

Povinnému subjektu je zákonem uložena povinnost vyřídit žádost ve lhůtě 15 dnů ode dne přijetí žádosti, popřípadě ode dne jejího doplnění. Z důvodů v zákoně taxativně vymezených může povinný subjekt lhůtu prodloužit, avšak maximálně o 10 dnů. V případě, že je požadovaná informace předmětem autorského práva a má být žadateli poskytnuta na základě licenční nebo podlicenční smlouvy, je povinný subjekt povinen v souladu s § 14a Zákona o svobodném přístupu k informacím předložit žadateli návrh příslušné licenční nebo podlicenční smlouvy ve lhůtě 15 dnů.

4.4 Opravné prostředky

4.4.1 Opakovaná žádost

Opakování žádosti lze považovat za opravný prostředek svého druhu, neboť žadatel je oprávněn o totožnou informaci žádat opakovaně, kdy jedním z důvodů tohoto postupu může být například skutečnost, že již věc byla pravomocně skončena a došlo ke změně vnějších okolností. V praxi je však tento postup využíván zejména v případech, kdy žadatel promešká lhůtu např. pro odvolání nebo pro podání správní žaloby.

4.4.2 Odvolání, rozklad

Odvolání patří mezi řádné opravné prostředky ve smyslu Správního řádu s povinnými náležitostmi proti odmítnutí žádosti o poskytnutí informace ve smyslu § 16 Zákona o svobodném přístupu k informacím a v případě ústředních orgánů státní správy jako povinných subjektů jde o uvedený Rozklad. Tyto řádné opravné prostředky se podávají ve lhůtě 15 dnů ode dne rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti. Odvolání se

podává k nadřízenému orgánu, který ve věci rozhodl prostřednictvím povinného subjektu a v případě rozkladu k vedoucímu povinného subjektu. Odvolací orgán, kterému je odvolání (rozklad) doručen spolu se spisovým materiálem povinným subjektem ve lhůtě 15 dnů od doručení, rozhodne ve lhůtě 15 pracovních dnů o odvolání, popřípadě rozkladu ode dne doručení odvolání. Zde není možné prodloužení lhůty. Způsoby rozhodnutí po přezkoumání napadeného rozhodnutí odvolacím orgánem jsou:

- Odvolání zamítne a rozhodnutí povinného subjektu potvrdí.
- Rozhodnutí změní.
- Rozhodnutí zruší a vrátí povinnému subjektu k dalšímu projednání.

4.4.3 Stížnost

Dalším řádným opravným prostředkem proti rozhodnutí povinného subjektu je stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace, jejíž postup je upraven v § 16a Zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle § 16a InfZ lze stížnost podat v následujících taxativně vymezených případech

- Žadatel nesouhlasí s vyřízením žádosti odkazem na zveřejněnou informaci.
- Po uplynutí lhůty stanovené zákonem nebyla informace poskytnuta, ani nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti, ani předložena licenční nabídka.
- Povinným subjektem byla poskytnuta pouze částečná informace, kdy o další části nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí.
- Žadatel nesouhlasí s výší stanovené úhrady za poskytnuté informace nebo s výší licenční odměny.

Lhůta k podání stížnosti u povinného subjektu učiněná ústně či písemnou formou je zákonem stanovena v délce 30 dnů ode dne doručení příslušného sdělení povinného subjektu nebo uplynutí lhůty pro poskytnutí požadované informace. Nadřízený orgán povinného subjektu rozhodne na základě předložené stížnosti spolu se spisovým materiálem, který je předložen ve lhůtě sedmi dnů o této stížnosti ve lhůtě 15 dnů. Proti tomuto rozhodnutí s výjimkou případů uvedených v písmenu (d) § 16a odst. 1 InfZ se již nelze odvolat.

4.4.4 Soudní přezkum

Rozhodnutí o odvolání, rozkladu či i případné rozhodnutí o stížnosti, které se staly pravomocnými, pokud již proti nim nejsou přípustná odvolání, lze ve lhůtě dvou měsíců od dne nebytí právní moci napadnout správní žalobou, neboť pokud žadatel tvrdí, že byl zkrácen na svých právech přímo nebo v důsledku porušení svých práv v řízení před správním orgánem, případně tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na svých právech takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí, a to postupem v souladu s § 65 zákona č. 65/2002 Sb., soudního řádu správního požádat o soudní přezkum k příslušnému krajskému soudu.

Proti rozhodnutí soudu prvního stupně lze dále ve stanovené lhůtě 14 dnů od doručení rozhodnutí o žalobě podat kasační stížnost, a to k soudu, který napadené rozhodnutí vydal. O kasační stížnosti dále rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Fakt, že právo na přístup k informacím patří do katalogu základních práv a svobod, předurčuje možnost podání ústavní stížnosti podle § 72 zákona č. 182/1993 Sb., o ústavním soudu při domáhání se poskytnutí informace. O ústavní stížnosti rozhoduje ústavní soud. Tato možnost již byla jako prostředek k domožení se krácení na právech několikrát v minulosti využita. Avšak obecným a dlouhodobým problémem soudních řízení v České republice je délka těchto řízení.

4.4.5 Hrazení nákladů

Hrazení nákladů upravené v § 17 InfZ stanovím povinnému subjektu možnost (ne však povinnost) požadovat úhradu ve výši, která však nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli. Povinný subjekt může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací. Toto rozhodnutí je povinen oznámit písemnou formou včetně její výše s odůvodněním způsobu výpočtu žadateli. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná ve smyslu § 16a odst. 1 písm. d) stížnost a další opravné prostředky. Ustanovení § 17 odst. 5 stanoví, že *„Poskytnutí informace podle odstavce 3 je podmíněno zaplacením požadované úhrady. Pokud žadatel do 60 dnů ode dne oznámení výše požadované úhrady úhradu nezaplatí, povinný subjekt žádost odloží. Po dobu vyřizování stížnosti proti výši požadované úhrady lhůta podle věty druhé neběží“*. Z uvedeného dále vyplývá, že lhůta stanovená pro vyřízení žádosti o poskytnutí informace přestává plynout a samotný proces nemusí mít pevně vymezené

časové mantinely. Vystává však otázka, v jaké lhůtě, po uhrazení nákladů spojených s úkonem, má být předmětná informace poskytnuta. Na místě je vycházet z ustanovení § 6 odst. 1 Správního řádu a to, že informace musejí být po úhradě nákladů poskytnuty bez zbytečných průtahů, tedy v přiměřené lhůtě.

5. Policie České republiky

Policie České republiky je jednotný ozbrojený bezpečnostní sbor zřízený zákonem České národní rady ze dne 21. června 1991, konkrétně zákonem č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Její postavení v současné době upravuje zákon č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Slouží veřejnosti. Jejím úkolem je chránit bezpečnost osob a majetku, chránit veřejný pořádek a předcházet trestné činnosti. Plní rovněž úkoly podle trestního řádu a další úkoly na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti svěřené jí zákony, předpisy Evropských společenství a mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu České republiky. Policie České republiky je podřízena ministerstvu vnitra. Tvoří ji policejní prezidium, útvary s celostátní působností, krajská ředitelství policie a útvary zřízené v rámci krajských ředitelství. Zákon zřizuje 14 krajských ředitelství policie. Jejich územní obvody se shodují s územními obvody 14 krajů České republiky.

5.1 Policie České republiky jako povinný subjekt poskytování informací

Policie České republiky, jako bezpečnostní sbor patří mezi povinné subjekty stejně jako Armáda České republiky, Hasičský záchranný sbor, Bezpečnostní informační služba a další s tím, že mezi jmenovanými jako „represivní složka státu“ zaujímá stabilně přední příčku v perimetru zájmu společnosti na všech jeho úrovních. Policie je vnímána jako celek, bez ohledu na její vnitřní strukturální členění, a proto plnění povinnosti vyplývající z ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím za tuto bezpečnostní složku plní v souladu s Pokynem policejního prezidenta č. 32 ze dne 19. února 2021 odbor komunikace a vnějších vztahů Policejního prezidia České republiky.

Povinnost zveřejňovat informace ve smyslu Zákona o svobodném přístupu k informacím, tedy zveřejňovat informace bez formy vyžádání, byla uložena odboru policejního prezidia, jako vrcholného orgánu Policie. Na stránkách Policejního prezidia lze tak dohledat všechny povinně zveřejňované informace. Ve stejném duchu je odboru komunikace a vnějších vztahů uložena i povinnost ohledně Výroční zprávy zakotvené v § 18 Zákona č. 106/1999 Sb. s termínem zveřejnění k datu 1. března každého roku. Tyto „Výroční zprávy“ jsou na základě zaslaných materiálů jednotlivých dotčených složek policie zpracovány odborem komunikace a vnějších vztahů Policejního prezidia a na jejich

stránkách pravidelně v požadovaném rozsahu tak, jak ukládá zákon 106/1999 Sb. Vzhledem k tomu, že informace, kterými Policie České republiky disponuje, značně přesahují povinnost vyplývající z InfZ, na základě dalších, četných interních aktů řízení, lze nejen na stránkách Policejního prezidia ČR, ale rovněž na stránkách každého ze 14 Krajských ředitelství policie ČR nalézt poměrně širokou škálu velmi důležitých a cenných informací, které jsou jak informačního, preventivního edukativního, ale i ochranného charakteru občanů, pro které byla policie ČR zřízena a pro které Policie ČR plní služební poslání. Namátkou je zde Informační servis, Dopravní servis, Databáze s velmi širokou škálou informací, Nabídky a zakázky, Prevence, eKomunikace a Databáze kontaktů. Tímto se Policie České republiky snaží být v maximální míře transparentní a otevřená.

Nejen z těchto veřejně dostupných informací a zejména každoročně zveřejňovaných zpráv budou čerpána data a informace pro jednotlivé části praktické části diplomové práce. Úmyslem je analyzovat období od roku 2016 do roku 2023.

5.2 Specifika limitů poskytování informací

5.2.1 Povinnost mlčenlivosti

Upravuje § 8a Zákona č. 106/1999 Sb. nazvaný „Citlivé informace“, který reflektuje mimo jiné na zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů.

5.2.2 Ochrana trestního řízení

Nosnou problematiku diplomové práce, tedy problematiku trestního řízení subsumuje § 11 Zákona o svobodném přístupu k informacím nazvaným „Další omezení práva na informace“ v odstavci 4 písm. a) Zák. č. 106/1999 Sb., kde stanoví že: „*Povinné subjekty dále neposkytnou informace o probíhajícím trestním řízení, nebo týkající se trestního řízení, pokud by její poskytnutí ohrozilo či zmařilo účel trestního řízení, zejména zajištění práva na spravedlivý proces,*“, a rovněž § 11 odst. 6 zák. č. 106/1999 Sb., kde je uvedeno, citují: „*Povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů, která se týká předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, pokud by její poskytnutí ohrozilo práva třetích osob anebo schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky*“ .

5.2.3 Zneužití informací

Uvedenou problematiku upravuje § 11a zák. č. 106/1999 Sb. V článku nazvaném „Konec kverulanství podle „stošestky“?“ zveřejněném na portálu epravo.cz¹⁴ ze dne 15.9.2020 se autor zaměřuje na pojednání o připravovaných změnách v kontextu dosavadní správní praxe. Novelizace Zákona o svobodném přístupu k informacím měla, jak autor uvádí, přinést dvě základní změny InfZ a to:

1. výslovné zakotvení zneužití práva na informace jako důvodu pro odmítnutí žádosti,
2. zavedení možnosti povinného subjektu žádat zálohu na náklady poskytnutí informací.

Obě dvě změny měly směřovat k ochraně povinných subjektů. Schválená novela však přinesla do zákona pouze změnu v první oblasti v níže popsané podobě.

V § 11a zák. č. 106/1999 Sb. se uvádí, že povinný subjekt může do sedmi dnů od obdržení žádosti odmítnout tuto celou, nebo odmítnout z části za předpokladu, že:

- I. žadatel by chtěl způsobit nátlak na osobu, již se požadovaná informace týká, to by mělo znamenat např. pokud by např. mířil proti konkrétní úřední osobě a účelově a podrobně by se například dožadoval informací o pracovních, platových a osobních podmínkách konkrétní úřední osoby,
- II. pokud by bylo cílem žadatele úmyslně způsobit nepřiměřenou zátěž povinného subjektu. Jmenovaný paragraf však ve svém odstavci 2 InfZ dále uvádí, že *„Rozsah požadovaných informací nebo počet podaných žádostí není bez dalšího důvodem pro odmítnutí žádosti podle odstavce“*.

Jak by se po seznámení s problematikou tzv. „kverulantství“ mohlo zdát, dalo se od novelizace očekávat vytvoření efektivního nástroje proti tomuto druhu bující „šikaný“, která postihuje nejen policii, ale zcela jistě celkově celý státní aparát. Toto dokládá i článek na portálu Česká justice s názvem „Svobodný přístup k informacím? Soudy jsou zahlceny žádostmi i šikanózními dotazy“¹⁵. Nicméně se dalo na základě praxe a zkušeností rovněž očekávat, že na pomyslné misce vah bude stát i „obava“ o zneužívání tohoto institutu ze strany povinných subjektů práva.

¹⁴ OŽANA, J., FOREJT, J. *Konec kverulantství podle "stošestky"?* [online]. Dostupné z: <https://www.epravo.cz/top/clanky/konec-kverulantstvi-podle-stosescky-111843.html>

¹⁵ PASEKOVÁ, E. *Svobodný přístup k informacím? Soudy jsou zahlceny žádostmi i šikanózními dotazy* [online]. Dostupné z: <https://www.ceska-justice.cz/2016/12/svobodny-pristup-k-informacim-soudy-jsou-zahlceny-zadostmi-sikanoznimi-dotazy/>

5.3 Utajované informace

Oblast žádostí ve smyslu InfZ na informace podléhající utajení upravuje § 7 Zákona o svobodném přístupu k informacím. Zde se jedná o úzce specifickou a velmi citlivou oblast pro poměrně obširnou, ale taxativně vymezenou oblast výkonu mimo jiné i policejních činností, které podléhají Zákonu o utajovaných informacích a bezpečnostní způsobilosti, které se ve vztahu k § 7 zák. č. 106/1999 Sb. mohou zdát zcela imunní a z pohledu povinného subjektu je zamítnutí žádosti snadno odůvodnitelné, respektive je přesně stanoveno, že *„je-li požadovaná informace v souladu s právními předpisy označena za utajovanou informaci, k níž žadatel nemá oprávněný přístup, povinný subjekt ji neposkytne“*.

Pro účely diplomové bude zmiňován výhradně výkon policejních činností, ačkoliv, jak již bylo shora naznačeno, tato právní oblast se týká celkově nejen Policie ČR, ale též další kritické infrastruktury státu jako je Bezpečnostní informační služba a celkově Zpravodajské služby v ČR.

První, méně pravděpodobnou situaci, která by mohla vzniknout, je stav, kdy se ve smyslu Zákona o svobodném přístupu k informacím dotazuje na utajovanou informaci osoba, tedy žadatel, který je držitelem odpovídajícího stupně bezpečnostní prověrky a bezpečnostní způsobilosti ve smyslu Zákona o utajovaných informacích jako je sama zájmová písemnost. Na místě je vhodné zmínit to, kdo vydává příslušné osvědčení stupně bezpečnostní prověrky. K přijímání, řízení a vydávání dokladu o bezpečnostní způsobilosti ve smyslu zák. č. 412/2005 Sb. je NBÚ – Národní bezpečnostní úřad (NBÚ), který je orgánem moci výkonné, a byl zřízen zákonem č. 148/1998 Sb., o ochraně utajovaných skutečností a o změně některých zákonů, a to k 1. srpnu 1998. V souladu s § 5 zák. č. 106/1999 Sb. se ve Výroční zprávě můžeme dočíst také to, že mezi hlavní oblasti činností NBÚ patří mimo jiné *„rozhodování o žádostech fyzických osob a o žádostech podnikatelů o vydání osvědčení pro přístup k utajovaným informacím, dále o žádostech o vydání dokladu o bezpečnostní způsobilosti fyzické osoby a o zániku platnosti těchto veřejných listin (tzv. bezpečnostní řízení), včetně mezinárodní spolupráce v této oblasti...“*. V komentáři InfZ¹⁶ se poměrně zajímavým způsobem identifikuje okruhu žadatelů, kterým se autor vypořádal tak, že citují: *„stěží proto v praxi nastane situace, že určitá osoba, splňující poměrně přísná zákonná kritéria přístupu k utajovaným informacím, bude o tyto informace*

¹⁶ Zákon o svobodném přístupu k informacím, 1. vydání, 2016, s. 381 - 387: L. Rothanzl

žádat v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím“, což si lze vysvětlit mnoha způsoby k typové identifikaci oblasti žadatelů.

Svým způsobem taková výše popsaná situace již však v době velmi nedávné nastala, kdy se poslankyně Poslanecké sněmovny ČR při „kontroverzní“ zprávě odboru vnitřní kontroly policejního prezidia o vyhodnocení zásahu Policie při tragické události na Filosofické fakultě University Karlovy, poskytnutá ze strany policejního prezidia Policie České republiky, jenž byla v zásadě téměř celá anonymizovaná, domáhala anonymizovaných informací s odůvodněním, že je ve smyslu Zákona o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti v souladu s § 58 odst. písm. b) osobou oprávněnou se seznamovat se všemi stupni utajení ve smyslu Zákona o utajovaných informacích a po podpisu mlčenlivosti má „právo“ se s písemnostmi seznamovat. Závěr však ze strany Policie ČR byl, že informace nemohou být poskytnuty ve smyslu § 11 odst. 4 zák. č.106/1999 Sb., čím, nedošlo k nastíněnému střetu.

V předchozím odstavci jsem se zmiňoval o „zneužití“ tohoto institutu. Nicméně praxe a soudní judikatura již zaznamenala několikrát pokus „využití“ Zákona o svobodném přístupu k informacím.

Než uvedu konkrétní příklad střetu dvou samostatných zákonů, dovolil bych si nastínit ještě jeden druh pokusu o zneužití tohoto institutu, ač v hypotetické oblasti, která však silně kopíruje jiné druhy žádostí o citlivé informace, který zmíním níže.

Zneužití lze popsat tím způsobem, že žadatel ať již v zájmu vlastním, či zájmu další osoby si ve smyslu InfZ požádá o obecný, nebo i konkrétně specifikovaný dokument podléhající utajení ve smyslu zákona č. 412/2005 Sb. Při takto postavené žádosti, již lze dovozovat určité právní vědomí a znalosti, kdy musí být oprávněnému zcela jasné, že tento druh informací mu zcela jistě nemůže, a tedy nebude poskytnut. Nicméně cílem této žádosti není získání předmětného dokumentu, nýbrž očekávání způsobu vypořádání žádosti a odůvodnění. Vystává tak pro povinný subjekt otázka, jak nedekonstruovat existenci utajované skutečnosti a toho, že dotčená osoba je, či není osobou, která je „zájmovou osobou“ orgánů činných v trestním řízení v kterémkoliv stádiu přípravného řízení.

K otázce kolize již umíněných zákonů je nutné nejprve popsat nejen obecný, ale především závazný postup orgánů činných v trestní řízení uvedený v interních aktech Policie České republiky k otázce utajování informací, které vycházejí ze Zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti ve znění pozdějších předpisů a jeho přílohy číslo 1, nařízení vlády č. 522/2005 Sb. Tato příloha nařízení vlády

č. 1, která je nazvána „Seznam utajovaných informací - obecná část“, stanovuje stupně utajení pro činnosti mimo jiné i Policie České republiky, u kterých cituje čl. 8 „Informace o přípravě, použití a výsledku použití operativně pátracích prostředků a podpůrných operativně pátracích prostředků“, čl.9 „Informace o přípravě odposlechu a záznamu zpráv, informace o technických prostředcích a zařízeních zajišťujících odposlech a záznam zpráv, o jejich průzkumu, vývoji a výrobě, včetně technické dokumentace a finančního zabezpečení, s výjimkou technických prostředků a zařízení provozovaných na základě zákona o elektronických komunikacích“, čl. 10 „Metody a postupy při použití operativně pátracích prostředků a podpůrných operativně pátracích prostředků“.

Na základě tohoto nařízení vlády mají orgány činné v trestním řízení zákonnou povinnost svou činnost utajovat, a to s jasným cílem, kterým je ochrana metod a postupů a činnosti policie, které by mohly být neutajením zmařeny, a jenž by mohly ohrozit další, jiná trestní řízení a jenž by tak mohlo vést k ohrožení schopnosti policie při odhalování trestné činnosti celkově.

Trestní řád v § 51b trestního řádu nazvaný „Přístup k utajovaným informacím“ uvádí, že pokud se ve vedeném trestním řízení projednávají utajované informace, musejí být osoby v postavení například obviněný, zúčastněná osoba, poškozený, jejich zákonní zástupci, opatrovníci, zmocněnci a důvěrníci, obhájce, znalec, tlumočník, osoby podávající odborné vyjádření, jakož i další osoby, poučeny ve smyslu § 58 odst. 5 zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti. Výčet osob je provázán s § 65 odst. 1 trestního řádu a tento v odstavci 5 ukládá policejnímu orgánu povinnosti směrem k utajovaným informacím.

Na místě je uvést povinnost vyplývající z § 22 odst. 4 zákona č. 412/2005 Sb. pro „průvodce“ písemnosti, to znamená osobu, která utajovanou písemnost vytvořila, cituji „Stupeň utajení původce neprodleně zruší nebo změní po zjištění, že pominul důvod pro utajení informace“. Toto opět vychází z již uvedené přílohy č. 1 Nařízení vlády č. 533/2005 Sb.

Z interních aktů řízení a praxe vyplývá skutečnost, že pokud mají být například jako důkaz v trestním řízení použity výstupy z Povolení ve smyslu § 158d trestního řádu – Sledování osob a věcí, pává aby nedošlo k již uvedené dekonspiraci policejních činností, nikdy nejsou odtajněny, nebo zpřístupněny utajované dokumenty již od samého počátku přípravy tohoto operativně pátracího prostředku ve smyslu trestního řádu, nýbrž využije se postup ve smyslu § 55 trestního řádu formou vytvoření protokolu v duchu tohoto ustanovení.

Po ukončení tohoto povoleného procesního úkonu ve smyslu § 158d trestního řádu a pomínou-li důvody ve smyslu § 22 odst. 4 zákona č. 412/2005 Sb., „odtajní“ průvodce utajované písemnosti například Žádost o vydání souhlasu se sledováním adresovaný státnímu zástupci, nebo soudci a dále v duchu zákona vyrozumí dotčené instituce o odtajnění samotném. Ti následně též odtajní předmětnou utajovanou skutečnost.

Z uvedeného tedy vyplývá, že pokud tomu nebrání specifické skutečnosti (jedná se zpravidla o utajování ve stupni utajení V – „vyhrazené“) dojde k odtajnění většiny průvodních procesních dokumentů. Nikdy však nedojde k odtajnění dokumentů, které by mohly ohrozit činnosti specializovaných útvarů, jakými jsou například útvary, které se zabývají realizací výkonu samotného. Tedy utajeného způsobu výkonu policejních činností, které by v případě dekonspirace mohly ohrozit nejen samotné policisty, nýbrž i způsob a technické provádění policejních činností.

Jak již bylo zmíněno výše, tento postup změny utajení nastává vždy po vyhodnocení konkrétní situace a je rovněž odvislé od druhu použití operativně pátracích prostředků. Nezřídka se tedy může stát, že ze zcela zákonných a legitimních důvodů nedojde vyjma protokolace k odtajnění dříve, než je ukončeno trestní řízení samotné. Za zmínku zde stojí rovněž upozornit na povinnost vyplývající z ustanovení § 88 odst. 8 trestního řádu – Odposlech a záznam komunikačního provozu a povinnost orgánu činného v trestním řízení, jehož rozhodnutím byla věc pravomocně skončena, a v řízení před soudem předseda senátu soudu prvního stupně po pravomocném skončení věci, informovat o nařízeném odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu osobu uvedenou v odstavci 2, pokud je známa.

I zde, což je velmi důležité zmínit, umožňuje zákonodárce za předpokladu, že by poskytnutím takové informace mohl být zmařen účel trestního řízení, nebo by mohlo dojít k ohrožení bezpečnosti státu, života, zdraví, práv a svobod osob informací o nařízeném odposlechu neposkytnout. Je zde vymezen okruh trestných činů, trestných činů s horní hranicí trestní sazby nejméně osm let a dalších podmínek.

Tedy opět zákonodárce pamatuje na funkčnost a bezpečnost kritické infrastruktury s cílem zajištění schopnosti předcházet, odhalovat a dokumentovat nejzávažnější trestnou činnost.

V kontrastu všech popsaných, respektive spíše výčtu informací v duchu trestního řádu stojí § 7 Zákona o svobodném přístupu k informacím. Mám tím na mysli Rozsudek Nejvyššího správního soudu pod 9 As 49/2022–23, jehož obsahem je zestručněně:

„Žalobce“ se ve věci trestního řízení vedeného u Národní centrály proti organizovanému zločinu služby kriminální policie a vyšetřování Policie České republiky domáhal poskytnutí „Žádosti o sledování osob a věcí“, jejichž existence vyplývá z Protokolů Útvaru zvláštních činností služby kriminální policie a vyšetřování, které byly poskytnuty obhajobě žalobce. Policie, jako povinný subjekt, žádost ve smyslu § 15 odst. 1 InfZ na základě § 7 téhož zákona a § 60 odst. 1 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb. odmítnul. V odůvodnění, vědom si o nutnosti odůvodnění a ne „pouhého“ odkazu na příslušný paragraf, uvedl v dikci přílohy č. 1, bodu 10 nařízení vlády č. 522/2005 Sb. nebezpeční odhalení metod a forem činností policie při využití operativně pátracích prostředků, které by mohlo být způsobilé zmařit účel dalších trestních řízení a schopnosti policie odhalovat trestnou činnost.

Žadatel se stanovenou formou, cestou povinného subjektu k nadřízenému orgánu, tedy Ministerstvu vnitra odvolal a ten odvolání žadatele zamítnul a potvrdil rozhodnutí povinného orgánu.

Žadatel podal ve věci žalobu k Městskému soudu v Praze, který jí vyhověl a zrušil rozhodnutí jak povinného subjektu, tak odvolacího orgánu, tedy Ministerstva vnitra. Důvodem zrušení rozhodnutí byla nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu absence dostatku důvodů pro odmítnutí. Městský soud konstatoval, že byly splněny „pouze“ formální znaky utajení informací, ale absentovala materiální stránka. Z usnesení cituji: *„Z rozhodnutí se nelze učinit ani přibližnou představu o tom, co je obsahem žalobcem požadovaných dokumentů, jakým způsobem se tento obsah vztahuje k vyšetřované trestné činnosti, ani o tom, proč by poskytnutí melo ztížit vyšetřování trestné činnosti.“* Z uvedeného a citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá, že odvolací orgán v podobě Ministerstva vnitra měl zkoumat nejen formální stránku, tedy fakt, že je písemnost označena stupněm utajení ve smysl zákona č. 412/2005 Sb., nýbrž měl zkoumat i skutečnost, zda k tomu byly splněny materiální podmínky. Fakt, že pouze původce utajované informace a osoby vyjmenované v § 58 odst. 1 zák. č. 412/2005 Sb. mají k utajovaným skutečnostem přístup, tedy ne odvolací orgán v podobě Ministerstva vnitra, nepostačoval. Poskytnutí z jakéhokoliv důvodu utajované informace neoprávněné osobě naplňuje znaky trestného činu. Žalobce ve svém odůvodnění žaloby mimo jiné argumentoval tím, že *„pouhé utajení písemnosti, či úkumu, bez dostatečně účinné kontroly nad výkonem veřejné správy by mohlo zapříčinit zneužití tohoto institutu“*.

Ministerstvo vnitra podalo ve věci Kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Z právního hodnocení Nejvyššího správního soudu vyplynulo, že odvolací orgán Ministerstva vnitra skutečně nebyl kompetentní k posuzování materiální stránky utajení dokumentu. Potvrdil skutečnost, že v rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 7 informačního zákona musí být přezkoumatelným způsobem vysvětleno, proč určitá informace naplňuje znaky utajované informace. Nejvyšší správní soud připustil, že povinný subjekt, jakožto původce utajované informace měl zhodnotit i naplnění formální stránky utajované informace, byť jen v obecnější rovině a vyšší míře obecnosti, čemuž však rozhodnutí povinného subjektu dostalo a Nejvyšší správní soud byl názoru, že povinný subjekt přezkoumatelným způsobem zhodnotil naplnění materiální stránky utajovaných informací.

V průběhu hodnocení důkazů Nejvyšší správní soud dává Městskému soudu v Praze za pravdu v tom, že práva žadatele podle Zákona o svobodném přístupu k informacím jsou v oblasti utajovaných skutečností omezena a že nemůže efektivně namítat nezákonnost některých zjištění, nicméně roli „garanta za spravedlivý proces“ v těchto případech přebírá ve zvýšené míře soud. Naopak Městskému soudu vytknul, že právě on byl tím, kdo si v rámci rozhodování v dané věci měl nechat od povinného subjektu předložit předmětné informace.

Závěrem Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou a rozsudek Městského soudu zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Popsaná Kasační stížnost Ministerstva vnitra České republiky proti rozsudku Městského soudu v Praze k Nejvyššímu správnímu soudu zcela jasně ukazuje, jakým způsobem § 7 106/1999 Sb. Zákona o svobodném přístupu k informacím může nebezpečnou formou ohrozit a možná až paralyzovat činnost orgánů činných v trestním řízení při odhalování, objasňování a vyšetřování nejzávažnější a nejsložitější trestné činnosti, kterou tento republikový útvar za využití operativně pátracích prostředků jakými jsou nejen sledování osob a věcí s využitím technických prostředků, ale i nasazením agentů, kterým může jít, a nejen jim v konečném důsledku o život.

PRAKTICKÁ ČÁST PRÁCE

6. Žádosti o informace

Oblasti, do kterých v převážné míře žádosti ve smyslu InfZ směřují, bych stejně jako policii samotnou rozdělil do několika základních podskupin a to:

- **Policie jako bezpečnostní sbor** a organizační složka státu s žádostmi směřujícími do oblasti hospodaření s finančními prostředky v rámci přiděleného rozpočtu MV ČR. Zde se jedná o dotazy systémového charakteru, například nákupy a obměny vozového parku a speciální techniky policie, investice do výstavby a oprav nemovitého majetku policie, finanční prostředky na samotný provoz aparátu atd. Zde, pokud mohu takto hodnotit, zcela vítám možnost získat informace cestou InfZ, čímž nechci vůbec naznačit, že by docházelo k porušování zákona, nicméně k transparentnosti a kontrole provozu bezpečnostního aparátu je toto jedním z mnoha vhodných prostředků.
- Další podkapitolou bych v rámci poměrně strukturálně složitého aparátu zmínil oblast tzv. **vnější služby policie České republiky**, kam spadá například Dopravní inženýrství a dotazy dle InfZ k povolování a umístování rozličných dopravních značení a omezení, stacionárních radarů a dalších kompetencí dopravního inženýrství, které je úzce spjato s Dopravní policií, mající nespočet odborů a odvětví zaměřených na silniční provoz a věci s tím spojené. Další podoblastí kapitoly vnější služby je Pořádková policie, pod kterou spadají např. Stálá pořádková jednotka, Zásahová jednotka, Prvosledové hlídky a celkově uniformovaná policie, která s hrdostí užívá logo „Chránit a pomáhat“. Dotazy k počtu nasazených policistů při bezpočtu různých bezpečnostních opatření jako jsou sportovní utkání, demonstrace a různá občanská shromáždění, nasazené síly a prostředky v rámci bezpečnostní opatření k zajištění summitů a vládních událostí a návštěv, počty použitého střeliva při střelecké přípravě, počty využívání zásahových rozbušek a další desítky různých žádostí do této oblasti též, pokud nebudeme vytvářet konspirativní (ač nemusíme být od reality zase tak daleko) teorie o mapování techniky, taktiky a celkově činnosti policie za účelem příprav různých extrémisticko-terroristických akcí, nic v zásadě nebrání poskytování informací a prospívá

do určité míry k transparentnosti policie České republiky a vytváření jejího dobrého jména ve společnosti.

- Třetí, nosnou a zcela nejcitlivější oblastí je oblast **Služby kriminální policie a vyšetřování** (dále jen SKPV) na všech jejích úrovních. Nejen pro specifikum policejní práce se zaměřením do oblasti především trestního řízení, ale i různorodých policejních činností v rozsahu Zákona o Policii České republiky, tedy činností mimo jiné též operativně taktického charakteru. Do oblasti činností SKPV směřuje nejpodstatnější, nejpočetnější a řekněme nejkontroverznější část všech žádostí dle Zákona o svobodném přístupu k informacím. Právě zde můžeme spatřovat nejcitlivější průnik Zákona o svobodném přístupu k informacím v kontextu Listiny základních práv a svobod a trestního řízení se Zákonem o Policii České republiky.

Nejprve je nutno uvést, kterých částí informačního zákona se činnosti policie ve vztahu k žádostem dotýkají. Jedná se o:

- I. § 11 zák. č. 106/1999 Sb. nazvaný „Další omezení práva na informace“, kde se v odst. 4) a) uvádí: „Povinné subjekty dále neposkytnou informace o probíhajícím trestním řízení, nebo týkající se trestního řízení, pokud by její poskytnutí ohrozilo či zmařilo účel trestního řízení, zejména zajištění práva na spravedlivý proces;
- II. § 11 zák. č. 106/1999 Sb. odst. 6) „Povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů, která se týká předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, pokud by její poskytnutí ohrozilo práva třetích osob anebo schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky.“

Po přečtení citovaného paragrafu by se mohlo zdát, že zákonodárce při normotvorbě k ochraně činností policie na tuto problematiku dostačujícím způsobem reagoval, vytvořil pevné mantinely vymezující prostor pro oprávněné žádosti a jasné hranice pro orgány činné v trestním řízení.

V kontextu toho, že trestní řízení ve smyslu Zákon o trestním řízení soudním, stejně jako řada dalších, např. správní řízení dle zákona č. 500/2004 Sb. Správní řád, je neveřejné,

Hlava první, Poskytování informací o trestním řízení a osobách na něm zúčastněných v § 8a – 8d tr. řádu stanoví orgánům činným v trestním řízení podmínky a omezení z hlediska čl. 17 odst. 4, 5 LPS, zejména stanoví povinnost „neohrožovat objasňování skutečností důležitých pro posouzení věci, neboť předčasné zveřejnění jednotlivých skutečností a výsledků trestního řízení, zejména v přípravném řízení, by mohlo ztížit nebo dokonce zmařit objasnění celé trestní věci a usvědčení pachatele, proto je třeba zvažovat jaké informace a v jakém rozsahu budou podány, neporušovat zásadu presumpce nevinny, neboť dokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem není vina vyslovena, nelze na toho, proti němuž se vede trestní řízení, hledět, jako by byl vinen a dále zákaz zveřejňování informací umožňujících zjištění totožnosti osob¹⁷. Rovněž odst. 3 citovaného paragrafu ukládá, cituji: „*orgány činné v trestním řízení informují o své činnosti veřejnost poskytováním informací podle odstavce 1 veřejným sdělovacím prostředkům; poskytnutí informací odepřou z důvodů ochrany zájmů uvedených v odstavcích 1 a 2*“¹⁸.

Další omezení pak vyplývají z § 65 odst. 1 tr. řádu, který vymezuje okruh osob, coby účastníků řízení, stejně jako § 38 zák. č. 500/2004 Sb. Správní řád. Tedy již vedení samotného trestního řízení v kontextu s dalšími navazujícími zákony jako je zákon č. 101/2000 Sb. o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, zákon č. 412/2005 Sb. o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti otevírá širokou a citlivou otázku pohledu na to, co může a co nemůže naplnit dikci jak trestního řádu, tak informačního zákona.

Jak je uvedeno v bodě I., informace se neposkytne v případě probíhajícího trestního řízení. Jak je dále uvedeno a praxe ukázala, samotný fakt, tedy že je vedeno – probíhá trestní řízení (je samostatnou otázkou, od kdy lze v širším či užším kontextu považovat trestní řízení), není dostatečným argumentem pro odmítnutí žádosti ve smyslu InfZ a jako samostatný důvod nemůže obstát a nikdy neobstojí. Dále dle uvedeného bodu I. se informace neposkytne, pokud se týká trestního řízení. Zde se jedná nejen o trestní řízení probíhající, nýbrž například i trestní řízení meritorně rozhodnuté např. ve smyslu § 159a až § 159d trestního. Zde je zcela jistě nejcitlivějším paragrafem, respektive postupem policejního orgánu, postup ve smyslu § 159a odst. 5 trestního řádu. Tento postup sice spadá do Hlavy deváté – část druhá – Přípravné řízení, „Skončení prověřování“ ve smyslu trestního řádu, avšak tento postup policejnímu orgánu výslovně ukládá, že, cituji: „*Pominou-li důvody*

¹⁷ Zákon č. 141/1961 Sb. (trestní řád)

¹⁸ Tamtéž

*odložení, trestní stíhání zahájí*¹⁹. To tedy znamená, že je zde sice postupováno v duchu „skončení prověřování“, nicméně zákon a interní akty řízení ukládají policejnímu orgánu určité další stanovené postupy. Toto je popisováno z důvodu, že „odložené“ trestní řízení je pro policii evidováno stále jako „neobjasněné“, informace a skutečnosti jsou průběžně prověřovány a komparovány, a tudíž uvolnění informací jiných, než zájmových a cílených (např. televizní pořad Na stopě) je nepřipustné.

V obou případech, tedy jak probíhajícího, tak týkajícího se, musí být při odmítnutí poskytnutí informace podle InfZ kromě naplnění formálního znaku splněn i znak materiální, tedy, že by poskytnutí ohrozilo či zmařilo účel trestního řízení, zejména zajištění práva na spravedlivý proces.

Je na místě konstatovat, že zejména v dřívějšku odůvodňování tohoto povinného znaku ze strany povinných subjektů často absentovalo či bylo velmi nedostatečné, což mělo za příčinu řadu úspěšných odvolání proti rozhodnutí. Nynější praxe naznačuje, že i přes mnohdy odůvodněný a nutný test proporcionality není jednak snadné kvalifikovaně, a přitom bez ohrožení či přímo zmaření vyšetřování zamítnutí žádosti odůvodnit a jednak že, a to bohatá soudní praxe ukázala, ne vždy se odvolací orgány na věc dívají stejným pohledem a objektivitou práva na informace a smyslu neveřejného trestního řízení.

Jak je uvedeno v bodě II., policie neposkytne informace o činnosti týkající se předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku.

I tento odstavec informačního zákona obsahuje jednak omezení k informování o činnosti, v našem případě policie, a jednak zákonnou povinnost odůvodnění neposkytnutí informací v duchu citovaného paragrafu. Ač se shora uvedený bod I. týkal jasně trestního řízení, bod II. se týká převážně činností policie ve smyslu Zákona o Policii České republiky a mimo širokou škálu oprávnění a usměrnění výkonu policejních činností, zejména oblast hlavy X. zák. č. 273/2008 Sb., Získávání poznatků o trestné činnosti, která mimo jiné zahrnuje § Prevence trestné činnosti, § Získávání poznatků ze zájmového prostředí, § Předcházení a odhalování hrozeb v oblasti terorismu, § Informátor, § Krycí prostředky, § Krycí doklad, § Zabezpečovací technika, § Zvláštní finanční prostředky. Všechny tyto obecné názvy jednotlivých ustanovení paragrafů zákona č. 273/2008 Sb. zcela legitimně

¹⁹ Zákon č. 141/1961 Sb. (trestní řád)

na různých stupních organizačních článků umožňují právě službě kriminální policie a vyšetřování pracovat konspirativně, tedy utajeně, což je primární předpoklad práce kriminální policie. To vše v kontextu již diskutovaného § 7 zák. 106/1999 Sb. o žádostech k ochraně utajovaných informací.

Zde se velmi těžko hledá hranice naplnění materiální stránky pro odmítnutí žádosti. Opět praxe ukázala, že nastavená terminologie jako „dekonspirace, ohrožení atd.“ je ze strany zejména soudů těžko akceptovatelné a údajně „nepřezkoumatelné“. Nicméně jak soudní judikatura naznačila, např. Městský soud v Praze rozhodnutí povinného subjektu a odvolacího orgánu zrušil a nařídil vyhovět žádosti, aniž by se jako oprávněný seznámil s utajovanými informacemi a sám posoudil naplnění materiální stránky zamítnutí.

6.1 Vývoj počtu žádostí o informace v letech 2016–2023

6.1.1 Rok 2016

Žádosti o informace dle § 106 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím podané v roce 2016.

V roce 2016 bylo Policií ČR evidováno 1168 žádostí o informace dle zákona č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím. Policií ČR bylo vydáno celkem 193 rozhodnutí o odmítnutí žádosti dle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.

Proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti bylo v roce 2016 vydáno celkem 58 odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí nebo částečném odmítnutí žádosti o informace dle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.

V roce 2016 bylo vyhlášeno 8 rozsudků soudů, kterými byla přezkoumána rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace.

V roce 2016 na postup PČR bylo pro způsob vyřizování žádostí o informace podáno 58 stížností. Ve 4 případech žadatel nesouhlasil s vyřízením žádosti o informace způsobem uvedeným v § 6 zákona č. 106/1999 Sb.

Ve 21 případech stížnost směřovala na nedodržení zákonem stanovené lhůty pro vyřízení žádosti o informace, 28 stížností bylo učiněno kvůli částečnému poskytnutí informace bez vydání rozhodnutí o zbytku žádosti a ve 3 případech byla stížnost podána v důsledku nesouhlasu žadatele s výší úhrady za poskytnutí informace sdělené dle ust. § 17

odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. nebo s vyšší odměny dle ust. § 14a odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. Ve 2 případech stížnost byla podána na to, že adresátovi nebyla doručena písemnost.

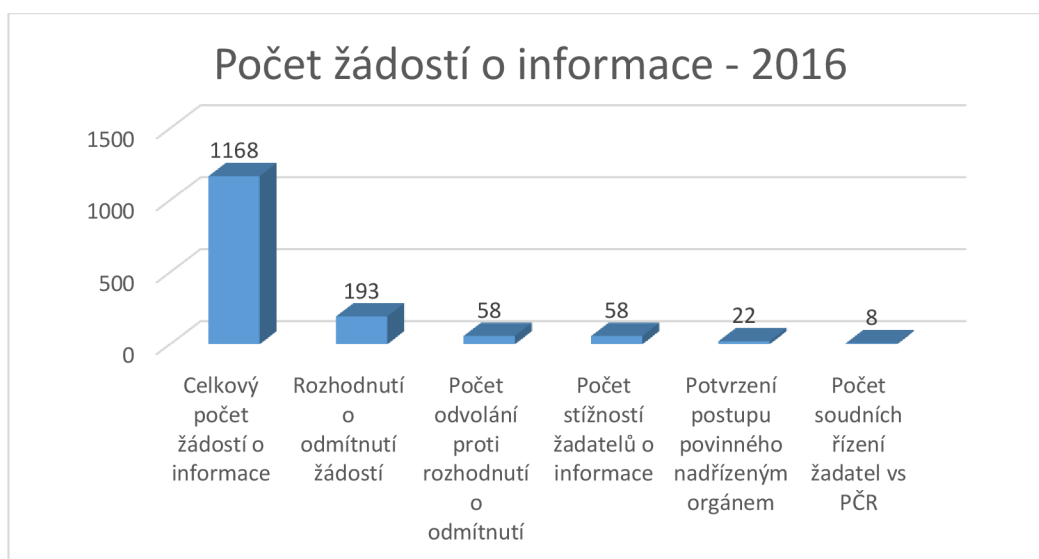
Stížnosti povinný subjekt vyhodnotil, v 16 případech využil k vyřízení věci institutu autoremedury dle ust. §16a odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. a stížnostem zcela vyhověl.

Ve 22 případech nadřízený orgán postup povinného přezkoumal a potvrdil způsob vyřízení žádosti, ve 12 případech přikázal žádost o informace vyřídit.

V 1 případě bylo nadřízeným orgánem rozhodnuto o snížení výše úhrady za poskytovanou informaci dle ust. § 16a odst. 7 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., ve 2 případech výši úhrady potvrdil. Ve 2 případech byla stížnost vyřízena rozhodnutím o odvolání dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu, v 1 případě nadřízený orgán shledal stížnost nepřijatelnou a ve 2 případech bylo zjištěno, že stěžovateli byla odpověď zaslána.

Z celkového počtu žádostí o informace 1395 v roce 2016 Policejní prezidium včetně útvarů s celorepublikovou působností zpracovalo 481 žádostí o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., jednotlivá Krajská ředitelství policie pak obdržela 687 žádostí o informace; z Krajských ředitelství jich pak nejvíce bylo doručeno Krajskému ředitelství policie hl. m. Prahy, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje a Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje.

V roce 2016 Policie ČR vynaložila ve věci soudních řízení o právech a povinnostech podle zákona č. 106/1999 Sb. částku 135256 Kč a Ministerstvo vnitra ČR pak 19 922 Kč.

Graf 1: Počet žádostí o informace v roce 2016, zdroj: vlastní zpracování

6.1.2 Rok 2017

Žádosti o informace dle § 106 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím podané v roce 2017.

Policií ČR v roce 2017 bylo doručeno 1219 žádostí o informace dle zákona č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím dle ust. § 13 uvedeného zákona. Všechny žádosti byly podány písemnou formou, a to i elektronicky doručených. Policií ČR subjektem bylo vydáno 223 rozhodnutí o odmítnutí žádosti dle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.

V roce 2017 bylo proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti vydáno celkem 58 odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí nebo částečném odmítnutí žádosti o informace dle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.

V roce 2017 bylo vyhlášeno 9 rozsudků soudů, kterými byla přezkoumána rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace.

Na postup PČR bylo v roce 2017 pro způsob vyřizování žádostí o informace podáno 64 stížností. V 7 případech žadatel nesouhlasil s vyřízením žádosti o informace způsobem uvedeným v § 6 zákona č. 106/1999 Sb.

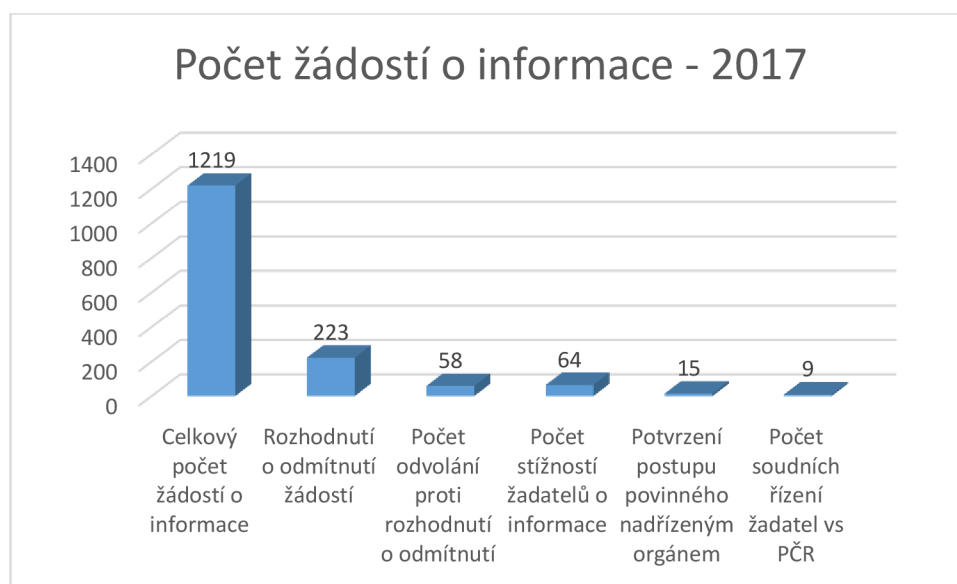
V 9 případech stížnost směřovala na nedodržení zákonem stanovené lhůty pro vyřízení žádosti o informace, 37 stížností brojilo proti částečnému poskytnutí informace bez vydání rozhodnutí o zbytku žádosti a 10 stížností bylo podáno v důsledku nesouhlasu žadatele s výší úhrady za poskytnutí informace sdělené dle ust. § 17 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb.

Uvedené stížnosti povinný subjekt vyhodnotil, v 28 případech využil možnosti vyřízení věci autoremedurou dle ust. §16a odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. a stížnostem zcela vyhověl.

V 15 případech nadřízený orgán postup povinného přezkoumal a způsob vyřízení žádosti potvrdil, v 10 dalších případech přikázal povinnému subjektu žádost dle ust. § 16a odst. 6 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. žádost o informace vyřídit. V 6 případech nadřízený orgán výši úhrady žadateli snížil, ve 4 případech výši úhrady potvrdil. V jednom případě bylo zjištěno, že písemnost byla žadateli odeslána, kdy tento si jí nepřevzal z poštovní přepravy.

V roce 2017 Policejní prezidium ČR a útvary s celostátní působností vyřídily 316 žádostí o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., jednotlivá Krajská ředitelství Policie ČR pak vyřídila v tomto období 859 žádostí o informace, nejvíce pak Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje a Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje.

V roce 2017 Policie ČR vynaložila ve věci soudních řízení o právech a povinnostech podle zákona č. 106/1999 Sb. částku 13342 Kč a Ministerstvo vnitra ČR pak 68 940 Kč.

Graf 2: Počet žádostí o informace v roce 2017, zdroj: vlastní zpracování

6.1.3 Rok 2018

Žádosti o informace dle § 106 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím podané v roce 2018.

Policií ČR bylo v roce 2018 bylo doručeno 1343 žádostí o informace dle zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím dle ust. § 13 uvedeného zákona. Žádosti byly podány ve všech případech písemnou formou, včetně elektronicky doručených. Povinným subjektem bylo vydáno 243 rozhodnutí o odmítnutí žádosti dle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.

Proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti bylo v roce 2018 vydáno celkem 50 odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí nebo částečném odmítnutí žádosti o informace dle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.

V roce 2018 bylo vyhlášeno 5 rozsudků soudů, kterými byla přezkoumána rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace.

V roce 2018 na postup PČR bylo pro způsob vyřizování žádostí o informace podáno 47 stížností. V 5 případech žadatel nesouhlasil s vyřízením žádosti o informace způsobem uvedeným v § 6 zákona č. 106/1999 Sb.

V 11 případech stížnost napadala nedodržení zákonem stanovené lhůty pro vyřízení žádosti o informace, 19 stížností brojilo proti částečnému poskytnutí informace bez vydání rozhodnutí o zbytku žádosti a 10 stížností bylo vyjádřením nesouhlasu žadatele s výší úhrady za poskytnutí informace sdělené dle ust. § 17 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. V 1 případě byla stížnost podána podle ust. § 16a odst. 1 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb. a současně dle ust. § 16A odst. 1 písm. d) uvedeného zákona a 1 stížnost byla podána na to, že žadateli nebyla doručena písemnost.

Povinný se stížnostmi zabýval, vyhodnotil a v 10 případech využil možnosti vyřízení věci autoremedurou dle ust. §16a odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. a stížnostem zcela vyhověl.

Ve 21 případech nadřízený orgán postup povinného přezkoumal a způsob vyřízení žádosti potvrdil; v 9 dalších případech nadřízený orgán přikázal povinnému subjektu žádost dle ust. § 16a odst. 6 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. žádost o informace vyřídit. Dále nadřízený orgán v 5 případech výši úhrady žadateli snížil, ve 3 případech výši úhrady žadateli potvrdil.

V 1 případě nadřízený orgán po přezkumu povinného nařídil tomuto dle ust. § 16a odst. 6 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. žádost vyřídit a žadateli dle ust. § 16a odst. 7 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. potvrdil výši úhrady.

V 1 případě byla žadatelem stížnost podaná po lhůtě, tedy stížnost proti výši úhrady nemohla být přezkoumána. V 1 dalším případě si žadatel zaslanou informaci nepřevzal, byla tedy odeslána opětovně spolu s touto informací. Dvě řízení o stížnostech nebyla do konce roku 2018 ukončena, k administraci došlo během roku 2019.

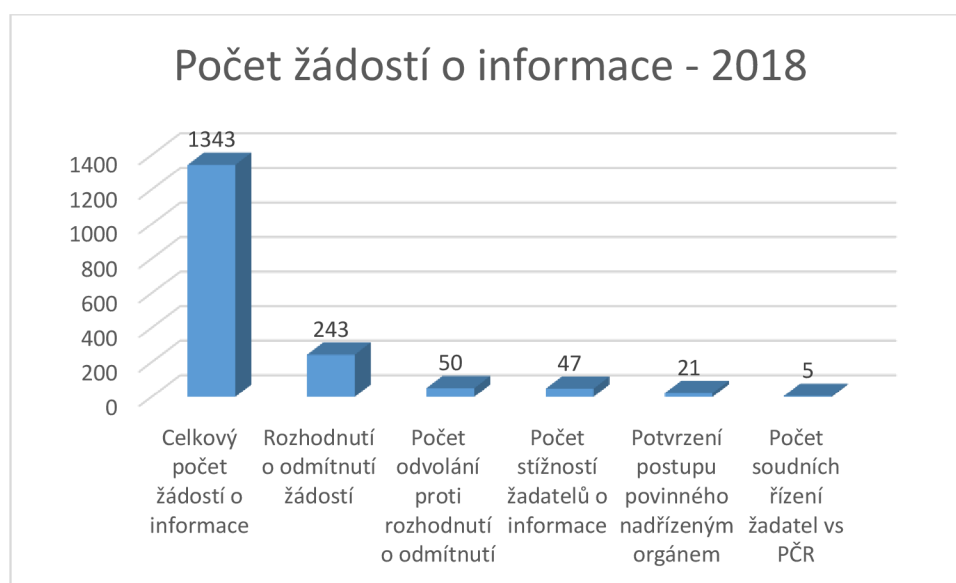
V roce 2011 Policejní prezidium ČR a útvary s celostátní působností vyřídily 383 žádostí o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., jednotlivá Krajská ředitelství Policie ČR pak vyřídila v tomto období 960 žádostí o informace, nejvíce pak Krajské ředitelství

Severomoravského kraje, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy a Krajské ředitelství policie Středočeského kraje.

V roce 2018 Policie ČR vynaložila ve věci soudních řízení o právech a povinnostech podle zákona č. 106/1999 Sb. částku 13342 Kč a Ministerstvo vnitra ČR pak 47 742 Kč.

Uváděné počty žádostí o informace dle zákona č. 106/1999 Sb. adresované Policii ČR nevypovídají komplexně o rozsahu poskytovaných informací.

V roce 2018 bylo výročí vzniku samostatného československého státu, dále veřejné akce s velkým počtem návštěvníků, kdy tento stav se projevil na počtu žádostí o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., např. Dny NATO v Ostravě a s tím související zvýšený počet žádostí o informace v působnosti tamního Krajského ředitelství Policie ČR atd.

Graf 3: Počet žádostí o informace v roce 2018, zdroj: vlastní zpracování

6.1.4 Rok 2019

Žádosti o informace dle § 106 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím podané v roce 2019.

V roce 2019 bylo Policií ČR evidováno 1242 žádostí o informace dle zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím. Z tohoto množství bylo povinným

subjektem vydáno celkem 228 rozhodnutí o odmítnutí žádosti dle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.

Proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti bylo v roce 2019 vydáno celkem 79 odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí nebo částečném odmítnutí žádosti o informace dle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.

V roce 2019 bylo vyhlášeno 7 rozsudků soudů, kterými byla přezkoumána rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace.

V roce 2019 na postup PČR bylo pro způsob vyřizování žádostí o informace podáno 74 stížností. V 7 případech žadatel nesouhlasil s vyřízením žádosti o informace způsobem uvedeným v § 6 zákona č. 106/1999 Sb.

V 24 případech stížnost směřovala na nedodržení zákonem stanovené lhůty pro vyřízení žádosti o informace, 37 stížností bylo učiněno kvůli částečnému poskytnutí informace bez vydání rozhodnutí o zbytku žádosti a ve 4 případech stížnost byla podána v důsledku nesouhlasu žadatele s výší úhrady za poskytnutí informace sdělené dle ust. § 17 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb.

Dle ust. § 16a odst. 1, písm. a i písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. byla podána 1 stížnost a současně 1 stížnost byla podána zároveň podle ust. § 16a odst. 1 písm. d) uvedeného zákona.

Uvedené stížnosti Policie ČR coby povinný subjekt vyhodnotila, ve 22 případech využila možnosti vyřízení věci autoremedurou dle ust. §16a odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. a stížnostem zcela vyhověl.

Nadřízený orgán v 32 případech postup povinného přezkoumal a způsob vyřízení žádosti potvrdil, dále v 11 dalších případech přikázal povinnému subjektu žádost dle ust. § 16a odst. 6 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. žádost o informace vyřídit v zákonné lhůtě.

V 1 případě nadřízený orgán potvrdil výši úhrady stanovenou žadateli povinným subjektem, v 1 dalším případě pak nadřízený orgán přikázal povinnému subjektu žádost v jedné části vyřídit a zároveň snížil výši úhrady.

Ve 2 případech nadřízený orgán dle ust. § 16A odst. odst. 6 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. po přezkumu přikázal povinnému v zákonné lhůtě stížnost vyřídit v jedné

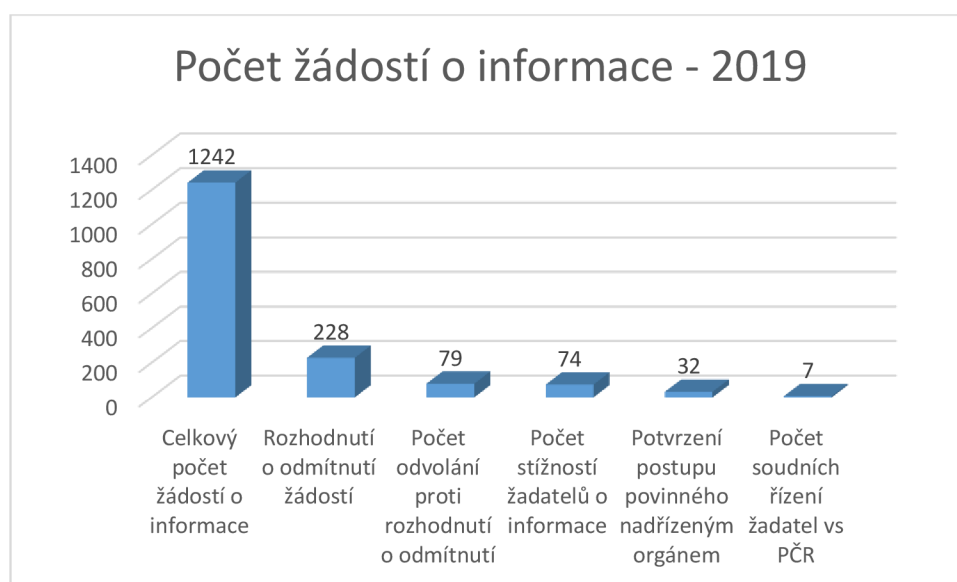
části a současně dle ust. § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. postup povinného ve zbývajících částech potvrdil.

Ve 2 případech byla stížnost podaná po lhůtě, postup povinného tedy již nebylo možno přezkoumat. V 1 jednom případě nebyl shledán stížnostní důvod, v 1 případě byla stížnost vyřízena sdělením, že odpověď na žádost o informace je v poštovní přepravě, v 1 případě byla žádost vyřízena nahlédnutím do spisu dle trestního řádu a v jednom případě byla část stížnosti vyřízena autoremedurou a zčásti vyřízena nadřízeným orgánem.

V roce 2019 nadřízený orgán vydal 5 usnesení dle ust. § 16a odst. 7 zákona č. 106/1999 Sb. o výši úhrad.

Policejní prezidium včetně útvarů s celorepublikovou působností obdrželo 363 žádostí o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., jednotlivá Krajská ředitelství policie pak obdržela 879 žádostí o informace.

Nejvíce žádostí o informace bylo směřováno ke Krajskému ředitelství policie hl. m. Prahy a Krajskému ředitelství policie Středočeského kraje. V roce 2019 ministerstvo vnitra, které zastupovalo povinného – Policii ČR – vynaložilo 26 828 Kč ve věci soudních řízení o právech a povinnostech dle zákona č. 106/1999 Sb.

Graf 4: Počet žádostí o informace v roce 2019, zdroj: vlastní zpracování

6.1.5 Rok 2020

Žádosti o informace dle § 106 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím podané v roce 2020.

V roce 2020 bylo Policií ČR evidováno 1395 žádostí o informace dle zákona č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím. Povinným subjektem bylo vydáno celkem 289 rozhodnutí o odmítnutí žádosti dle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.

Proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti bylo v roce 2020 vydáno celkem 88 odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí nebo částečném odmítnutí žádosti o informace dle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.

V roce 2020 bylo vyhlášeno 8 rozsudků soudů, kterými byla přezkoumána rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace.

Co se týče stížností podatelů vůči povinnému subjektu, tak v roce 2020 na postup PČR bylo pro způsob vyřizování žádostí o informace podáno 54 stížností. V 6 případech žadatel nesouhlasil s vyřízením žádosti o informace způsobem uvedeným v § 6 zákona č. 106/1999 Sb.

V 16 případech stížnost směřovala na nedodržení zákonem stanovené lhůty pro vyřízení žádosti o informace, 27 stížností bylo učiněno kvůli částečnému poskytnutí informace bez vydání rozhodnutí o zbytku žádosti a ve 4 případech byla stížnost podána v důsledku nesouhlasu žadatele s výší úhrady za poskytnutí informace sdělené dle ust. § 17 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. nebo s výší odměny dle ust. § 14a odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. V 1 případě pak byla stížnost podána podle ust. § 16a odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb.

Stížnosti povinný subjekt vyhodnotil, v 8 případech využil k vyřízení věci institutu autoremedury dle ust. §16a odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. a stížnostem zcela vyhověl.

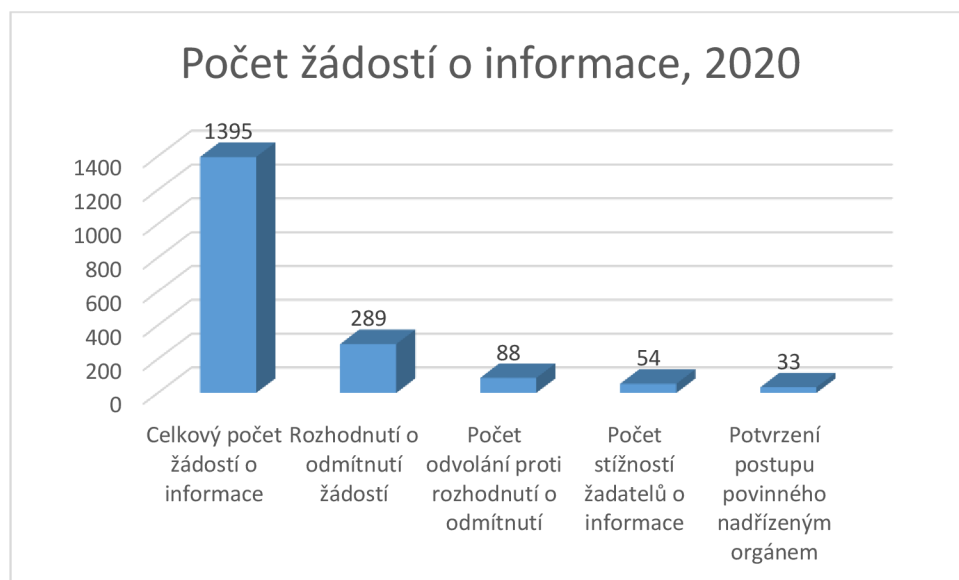
Ve 33 případech nadřízený orgán postup povinného přezkoumal a potvrdil způsob vyřízení žádosti, v 8 případech přikázal povinnému subjektu žádost dle ust. § 16a odst. 6 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. žádost o informace vyřídit.

Ve 2 případech bylo nadřízeným orgánem rozhodnuto o snížení výše úhrady za poskytovanou informaci dle ust. § 16a odst. 7 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., v 1 případě výši úhrady potvrdil. V 1 případě proběhlo ve věci poskytování informací soudní řízení

o nečinnosti a v jednom případě byla stížnost zamítnuta, neboť byla podána po zákonné lhůtě.

Z celkového počtu žádostí o informace 1395 v roce 2020 Policejní prezidium včetně útvarů s celorepublikovou působností zpracovalo 422 žádostí o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., jednotlivá Krajská ředitelství policie pak obdržela 973 žádostí o informace; z Krajských ředitelství jich pak nejvíce bylo doručeno Krajskému ředitelství policie hl. m. Prahy.

V roce 2020 Policie ČR vynaložila ve věci soudních řízení o právech a povinnostech podle zákona č. 106/1999 Sb. částku 3 000 Kč a Ministerstvo vnitra ČR pak 36 381 Kč.

Graf 5: Počet žádostí o informace v roce 2020, zdroj: vlastní zpracování

6.1.6 Rok 2021

Žádosti o informace dle § 106 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím podané v roce 2021.

V roce 2021 bylo Policií ČR evidováno 1492 žádostí o informace dle zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím dle ust. § 13 uvedeného zákona. Žádosti byly podány písemnou formou, včetně elektronicky doručených. Povinným subjektem bylo vydáno 292 rozhodnutí o odmítnutí žádosti dle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.

Proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti bylo v roce 2021 vydáno celkem 92 odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí nebo částečném odmítnutí žádosti o informace dle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.

V roce 2021 bylo vyhlášeno 9 rozsudků soudů, kterými byla přezkoumána rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace.

V roce 2021 na postup PČR bylo pro způsob vyřizování žádostí o informace podáno 47 stížností. V 10 případech žadatel nesouhlasil s vyřízením žádosti o informace způsobem uvedeným v § 6 zákona č. 106/1999 Sb.

V 21 případech stížnost směřovala na nedodržení zákonem stanovené lhůty pro vyřízení žádosti o informace, 13 stížností bylo učiněno kvůli částečnému poskytnutí informace bez vydání rozhodnutí o zbytku žádosti a 3 stížnosti byly podány v důsledku nesouhlasu žadatele s výší úhrady za poskytnutí informace sdělené dle ust. § 17 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb.

Uvedené stížnosti povinný subjekt vyhodnotil, v 6 případech využil možnosti vyřízení věci autoremedurou dle ust. §16a odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. a stížnostem zcela vyhověl.

Ve 28 případech nadřízený orgán postup povinného přezkoumal a způsob vyřízení žádosti potvrdil, avšak v 9 dalších případech přikázal povinnému subjektu žádost dle ust. § 16a odst. 6 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. žádost o informace vyřídit. Ve 2 případech nadřízený orgán výši úhrady žadateli snížil, v jednom případě výši úhrady potvrdil.

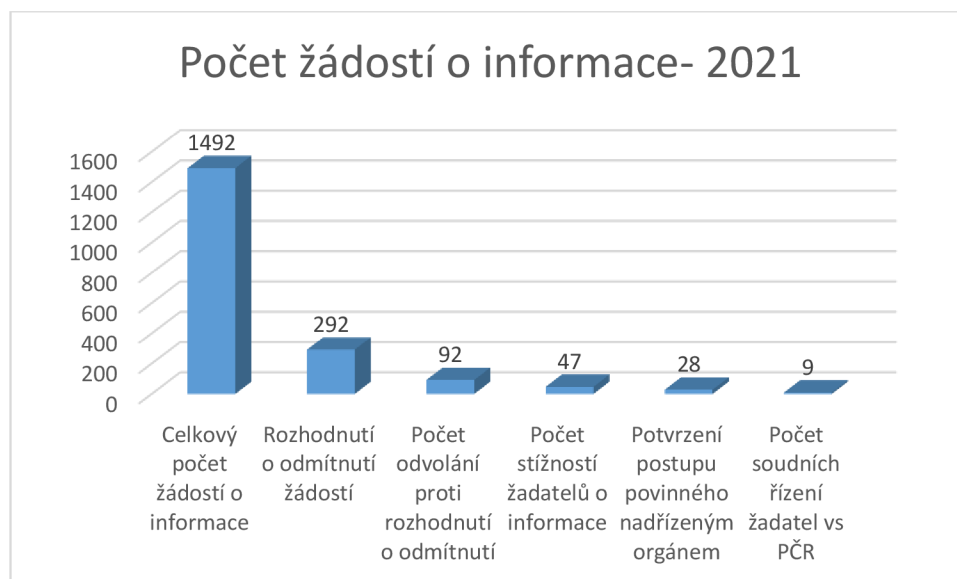
V 1 případě nadřízený orgán stížnost konstatoval, že stížnost není stížností ve smyslu ust. § 16a odst. 7 zákona č. 106/1999 Sb., neboť stížnost byla podána až po lhůtě stanovené zákonem.

V roce 2011 Policejní prezidium ČR a útvary s celostátní působností vyřídily 418 žádostí o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., jednotlivá Krajská ředitelství Policie ČR pak vyřídila v tomto období 1074 žádostí o informace, nejvíce pak Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy a Krajské ředitelství policie Středočeského kraje.

V roce 2021 Policie ČR vynaložila ve věci soudních řízení o právech a povinnostech podle zákona č. 106/1999 Sb. částku 19 028 Kč a Ministerstvo vnitra ČR pak 66 600 Kč.

Uváděné počty žádostí o informace dle zákona č. 106/1999 Sb. adresované Policii ČR nevypovídají komplexně o rozsahu poskytovaných informací. Velká část žádostí směřovala k poskytnutí většího množství vzájemně nesouvisejících informací. Poměrná část informací byla následně vyhodnocena jako podání dle jiného právního předpisu (nahlížení do spisů atd.), tedy tyto nejsou ve statistice zahrnuty.

Současně je nutné uvést informace poskytované veřejnými kanály, tedy internetovými stránkami PČR, sociálními sítěmi, zahrnuty nejsou rovněž spolupráce s novináři a informace obdobným způsobem poskytované.

Graf 6: Počet žádostí o informace v roce 2021, zdroj: vlastní zpracování

6.1.7 Rok 2022

Žádosti o informace dle § 106 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím podané v roce 2022.

V roce 2022 bylo Policií ČR evidováno 1709 žádostí o informace dle zákona č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím (dále i jen zákon). Z tohoto množství bylo povinným subjektem vydáno celkem 297 rozhodnutí o odmítnutí žádosti dle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.

Proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti bylo v roce 2022 vydáno celkem 79 odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí nebo částečném odmítnutí žádosti o informace dle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.

V roce 2022 bylo vyhlášeno 10 rozsudků soudů, kterými byla přezkoumána rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace.

Co se týče stížností podatelů vůči povinnému subjektu, tak v roce 2022 na postup PČR bylo pro způsob vyřizování žádostí o informace podáno 46 podání. Ve třech případech žadatel nesouhlasil s vyřízením žádosti o informace způsobem uvedeným v § 6 zákona č. 106/1999 Sb.

Ve 26 případech stížnost směřovala na nedodržení zákonem stanovené lhůty pro vyřízení žádosti o informace, 16 stížností bylo učiněno kvůli částečnému poskytnutí informace bez vydání rozhodnutí o zbytku žádosti a 1 stížnost byla podána v důsledku nesouhlasu žadatele s výší úhrady za poskytnutí informace sdělené dle ust. § 17 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb.

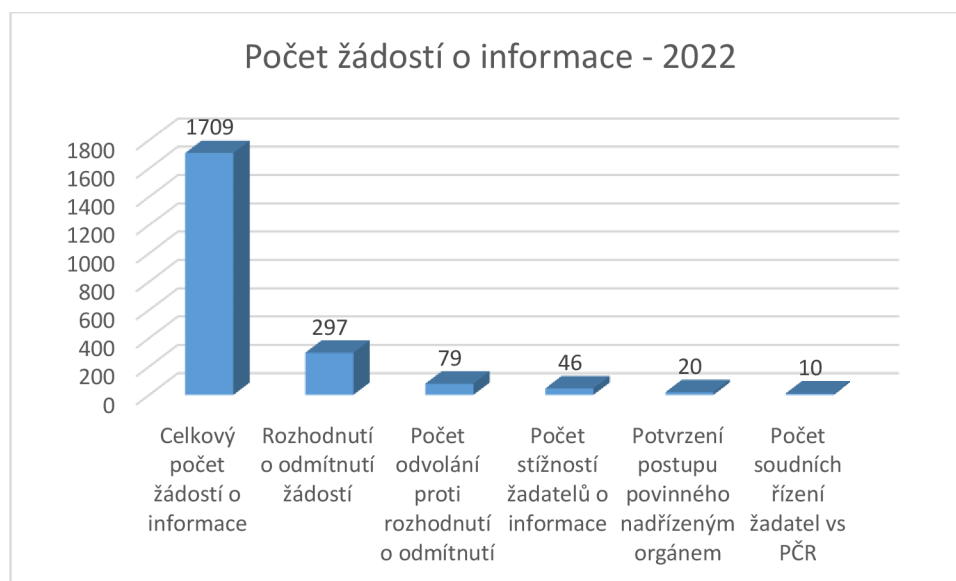
Uvedené stížnosti povinný subjekt vyhodnotil, ve 12 případech využil možnosti vyřízení věci autoremedurou dle ust. §16a odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. a stížnostem zcela vyhověl.

Ve 20 případech nadřízený orgán postup povinného přezkoumal a způsob vyřízení žádosti potvrdil, avšak v 11 dalších případech přikázal povinnému subjektu žádost dle ust. § 16a odst. 6 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. žádost o informace vyřídit.

V 1 případě nadřízený orgán potvrdil výši úhrady stanovenou žadateli povinným subjektem, v 1 případě pak nadřízený orgán přikázal povinnému subjektu žádost v jedné části vyřídit a v další pak jeho postup potvrdil. V 1 případě nadřízený orgán shledal stížnost nedůvodnou, neboť byla podána předčasně a informace byla mezitím povinným subjektem žadateli poskytnuta.

V roce 2022 Policejní prezidium včetně útvarů s celorepublikovou působností (NCOZ atd.) obdrželo 505 žádostí o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., jednotlivá Krajská ředitelství policie pak obdržela 1204 žádostí o informace; z Krajských ředitelství jich pak nejvíce bylo doručeno Krajskému ředitelství policie hl. m. Prahy. V roce 2022

Policie ČR vynaložila 50 890 Kč ve věci soudních řízení o právech a povinnostech dle zákona č. 106/1999 Sb.

Graf 7: Počet žádostí o informace v roce 2022, zdroj: vlastní zpracování

6.1.8 Rok 2023

Žádosti o informace dle § 106 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím podané v roce 2023.

V roce 2023 bylo Policií ČR doručeno 1678 žádostí o informace dle zákona č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím dle ust. § 13 uvedeného zákona. Veškeré žádosti byly podány v dikci zákona písemnou formou, včetně elektronicky doručených. Policií ČR coby povinným subjektem bylo vydáno 318 rozhodnutí o odmítnutí žádosti dle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.

Proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti bylo v roce 2023 vydáno celkem 77 odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí nebo částečném odmítnutí žádosti o informace dle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.

V roce 2023 bylo vyhlášeno 9 rozsudků soudů, kterými byla přezkoumána rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace.

V roce 2023 na postup PČR bylo pro způsob vyřizování žádostí o informace podáno 59 stížností. Ve 2 případech žadatel nesouhlasil s vyřízením žádosti o informace způsobem uvedeným v § 6 zákona č. 106/1999 Sb.

V 32 případech stížnost směřovala na nedodržení zákonem stanovené lhůty pro vyřízení žádosti o informace, 22 stížností bylo učiněno kvůli částečnému poskytnutí informace bez vydání rozhodnutí o zbytku žádosti a 3 stížnosti byly podány v důsledku nesouhlasu žadatele s výší úhrady za poskytnutí informace sdělené dle ust. § 17 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb.

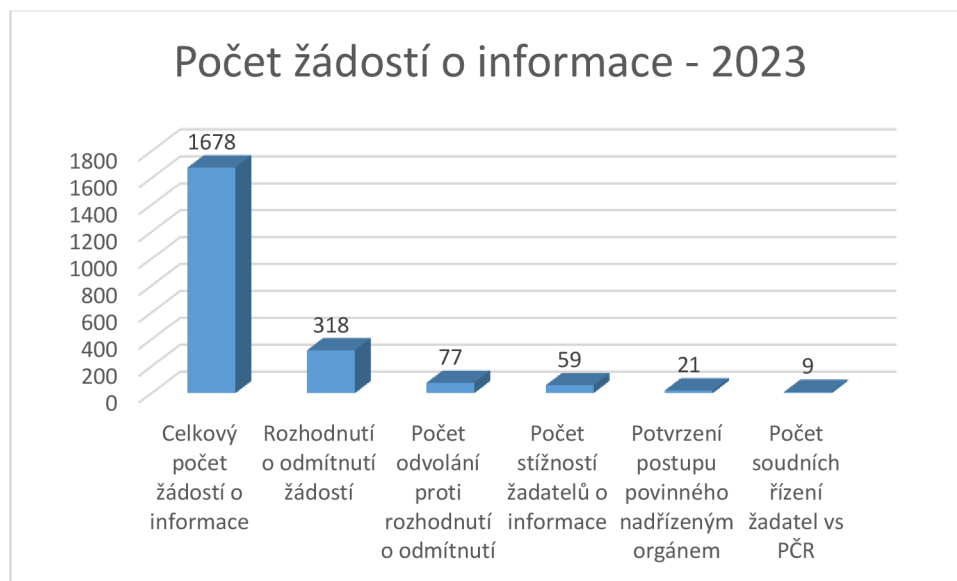
Uvedené stížnosti povinný subjekt vyhodnotil a vyřídil následovně:

- v 15 případech povinný subjekt využil možnosti vyřízení věci v autoremeduře podle ustanovení § 16a odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. a stížnostem zcela vyhověl;
- v 21 případech nadřízený orgán přezkoumal způsob vyřízení žádosti a dle ustanovení § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. postup povinného subjektu potvrdil;
- v 8 případech nadřízený orgán přezkoumal postup povinného subjektu a dle ustanovení § 16a odst. 6 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. přikázal povinnému subjektu v zákonem stanovené lhůtě žádost vyřídit;
- ve 3 případech nadřízený orgán podle § 16a odst. 7 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. výši úhrady potvrdil;
- v 1 případě nadřízený orgán přezkoumal postup povinného subjektu a dle ustanovení § 16a odst. 6 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. přikázal povinnému subjektu v zákonem stanovené lhůtě žádost v jedné části vyřídit a zároveň nadřízený orgán podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. postup povinného subjektu ve zbývající části potvrdil;
- ve 3 případech byl žadatel upozorněn povinným subjektem na vyřízení žádosti v zákonné lhůtě zasláním požadovaných informací do jeho datové schránky, z níž byla žádost odeslána, respektive na elektronickou adresu, jež byla v žádosti uvedena jako doručovací;
- v 1 případě byla stížnost nadřízeným orgánem odmítnuta, protože byla podána opožděně;
- ve 3 případech byla žádost vyhodnocena dle svého obsahu jako žádost o nahlížení do spisu a jako taková byla vyřízena (mimo režim zákona č. 106/1999 Sb.). Nadřízený orgán potvrdil správnost postupu povinného subjektu, stížnost byla označena za nepřipustnou;

- v 1 případě byla žádost vyhodnocena dle svého obsahu jako žádost subjektu údajů podle § 28 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů. Nadřízený orgán potvrdil správnost postupu a konstatoval, že není dána jeho pravomoc jako nadřízeného orgánu pro rozhodnutí o stížnosti;
- v 1 případě nadřízený orgán rozhodl, že je nutné žádost rozdělit a část žádosti vztahující se k osobním údajům žadatele posuzovat jako žádost subjektu údajů podle § 28 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, a druhou část žádosti vztahující se k osobním údajům třetích osob je nutné vyřídit v režimu zákona č. 106/1999 Sb.;
- ve 2 případech nadřízený orgán konstatoval, že nebyly splněny podmínky pro podání stížnosti dle ustanovení § 16a odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. a to ze strany žadatele.

V roce 2023 Policejní prezidium ČR a útvary s celostátní působností vyřídily 527 žádostí o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., jednotlivá Krajská ředitelství Policie ČR pak vyřídila v tomto období 1151 žádostí o informace, nejvíce pak Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy a Krajské ředitelství policie Středočeského kraje.

V roce 2023 Policie ČR vynaložila ve věci soudních řízení o právech a povinnostech podle zákona č. 106/1999 Sb. částku 13 228 Kč.

Graf 8: Počet žádostí o informace v roce 2023, zdroj: vlastní zpracování

6.2 Vyhodnocení žádostí dle zákona č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím adresovaných Policii ČR v období 2016–2023

Za účelem zjištění náročnosti administrativy ve věci zpracování žádostí směřovaných k Policii ČR dle zákona č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím bylo vybráno období 2016–2023. Uváděný časový úsek představuje dostatečně dlouhý časový segment s dostatečně vypovídající datovou robustností a poskytuje možnost kvalifikovaného odhadu budoucího vývoje zejména počtu žádostí o informace dle zákona č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím a jejich typologii či vývojové trendy v této oblasti.

V předcházejících podkapitolách byly stručně popsány základní sledované parametry žádostí o informace. Obecně lze však konstatovat, že základními předměty požadovaných informací jsou především:

- trestní a přestupkové řízení, kopie konkrétních dokumentů ze spisových materiálů, fáze a výsledek trestního (přestupkového) řízení, statistické údaje týkající se nápadu a objasněnosti jednotlivých trestných činů, znalecká činnost
- právní předpisy týkající se působnosti Policie České republiky, interní akty řízení Policie České republiky, metodické postupy Policie České republiky
- organizace Policie České republiky
- služba dopravní policie, statistické údaje o počtu dopravních nehod v konkrétních lokalitách, příčiny dopravních nehod, provoz na pozemních komunikacích a bezpečnost silničního provozu, úpravy a změny dopravního režimu a značení, měření rychlosti
- bezpečnostní opatření Policie České republiky, provádění služebních úkonů a zákroků, oprávnění policistů, činnost hlídek, kamerové záznamy ze služebních vozidel
- personální oblast, trvání služebního poměru, služební zařazení, vzdělání příslušníků Policie České republiky, výkon služby příslušníků Policie České republiky, služební příjmy, platy a odměny příslušníků a zaměstnanců Policie České republiky, řízení ve věcech služebního poměru, počty příslušníků a zaměstnanců Policie České republiky
- spisová služba Policie České republiky
- údaje o fyzických a právnických osobách evidované Policií České republiky v souvislosti s plněním jejích úkolů

- ekonomická oblast o hospodaření Policie České republiky, veřejné zakázky, technické vybavení, výstroj a výzbroj Policie České republiky
- problematika služby cizinecké policie
- problematika zbraní a bezpečnostního materiálu, informace ke zbraním, držitelům zbraní, zbrojním průkazům, provozování střelnic
- informace k volání na tísňovou linku 158

Výše uvedený počet žádostí o informace vyřizovaných Policií České republiky nevypovídá zcela o rozsahu požadovaných informací. Mnoho žádostí směřovalo k poskytnutí většího množství vzájemně nesouvisejících informací. Řada žádostí směřovala k jednotlivým útvarům policie, ale byla z důvodu procesní ekonomie sloučena do žádosti jedné vyřizované za celou Policii ČR. Nadto bylo přijato velké množství podání označených jako žádosti o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., které byly následně dle obsahu vyhodnoceny jako podání podle jiného právního předpisu (např. jako žádost subjektu údajů ve smyslu čl. 15 GDPR a podle § 28 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů – právo na přístup k informacím o zpracování osobních údajů; nahlížení do spisu podle trestního řádu) a do statistiky tak nebyly započítány.

Policie České republiky navíc poskytuje většinu informací mimo rámec stanovený zákonem č. 106/1999 Sb. Každodenní dotazy novinářů, institucí či široké veřejnosti jsou nejčastěji zodpovídaný prostřednictvím telefonické komunikace či emailových zpráv. Informace o činnosti policie jsou zároveň předávány formou tiskových zpráv, rozhlasových a televizních rozhovorů, interview, informativních schůzek, tiskových konferencí a často je přístup médií k informacím zajištěn přímo na místě události. Policie České republiky se zároveň trvale podílí na dlouhodobých mediálních projektech, přispívá do pravidelných rubrik publikovaných v tištěných médiích a do rozhlasových a televizních relací.

Informace jsou průběžně zveřejňovány na webových stránkách www.policie.cz. Další informace, fotografie a videa o činnosti policie jsou pravidelně zveřejňovány také na sociálních sítích – Facebook, Instagram, Threads, platformě X a YouTube s nickem PolicieCZ.

Policie České republiky poskytuje informace veřejnosti také v rámci medializace témat prevence kriminality. V roce 2023 pokračovala opatření vztahující se na ozbrojený konflikt na Ukrajině cílená na uprchlíky. ČJ/UA mutace spotů bylo odvysíláno v 330 školách s Ámos vision panely a osloveno 175.000 žáků. Komunikována byla témata „Zpátky

do školy“, jak kontaktovat Policii ČR, co je sexuální zneužívání a co s takovou situací může dítě dělat, co je domácí násilí a proč situaci doma řešit, podvodné nabídky výhodných brigád a jak mohou skončit (legalizace výnosů z TČ), nenávistné komentáře na sociálních sítích – HATESPEECH. Do ukrajinské komunity cílily také aktivity celorepublikového projektu „Mluvme o domácím násilí“.

Dále byly komunikovány preventivní aktivity „Tvoje cesta onlinem“ zaměřené zejména na nejčastější podvodná jednání páchaná prostřednictvím internetu, „Tvoje cesta v dopravě“ zaměřená na bezpečnost a plynulost silničního provozu a „Tvoje cesta načisto“ zaměřená na primární protidrogovou prevenci. V jejím rámci vznikla nová preventivní kampaň „Zkratky“, která byla spuštěna na začátku roku 2024, a jejímž cílem je upozornit na rizikové chování spojené s užíváním nelegálních i legálních návykových látek a léků na předpis, mimo jiné i v souvislosti s řízením vozidel. Tvůrci kampaně jsou Česká asociace pojišťoven a Policie České republiky. Hlavním partnerem projektu je Česká televize. Kampaň Zkratky je doprovázena rozsáhlou PR kampaní na sociálních sítích, spoluprací s influencery a mediálními partnery: <https://www.drogyjsouzkratky.cz>.

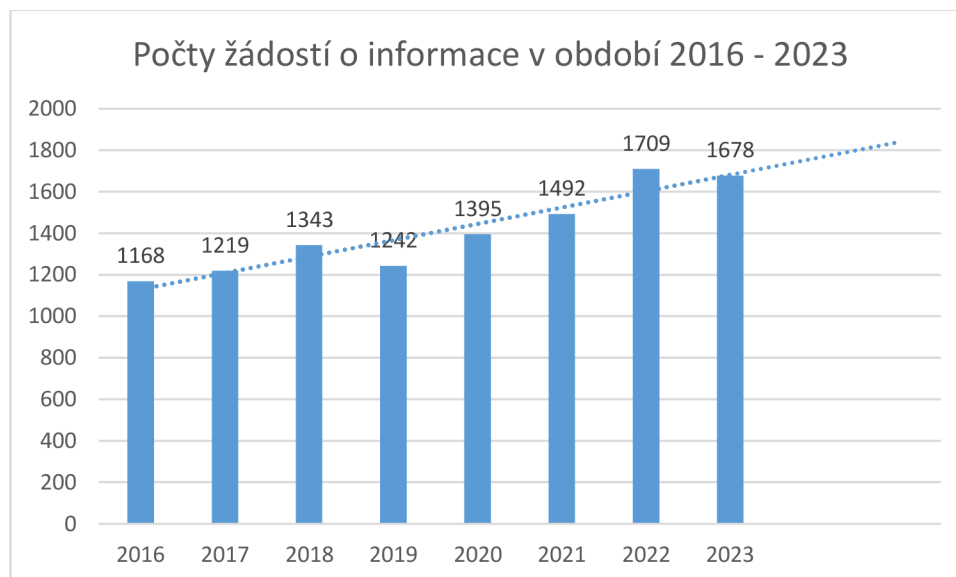
Kromě výše uvedených skupin preventivních projektů proběhla řada dalších preventivních aktivit. Jednalo se například o: Evropský den obětí TČ, Evropský den proti vloupání, Bezpečně u vody, Pomněnkový den, Suchý únor, Zimní výbava apod. Velké množství preventivních aktivit probíhá každoročně také na úrovni krajských ředitelství a územních odborů policie, a to dle aktuálních potřeb daného regionu.

Významnými kontaktními místy pro média i veřejnost jsou pracoviště tisku a prevence zřízená v rámci Policejního prezidia České republiky a na jednotlivých krajských ředitelstvích Policie České republiky. Kontaktní údaje na tato pracoviště jsou uvedeny na internetových stránkách www.policie.cz. Na těchto internetových stránkách lze získat aktuální zprávy a informace například o bezpečnostní situaci v regionech, dopravní situaci, trestních kauzách, statistické a analytické údaje a mnoho dalších. Policie České republiky prostřednictvím svých internetových stránek v sekci „Informační servis“ také povinně zveřejňuje informace taxativně vymezené ustanovením § 5 odst. 1 a 2 zákona č. 106/1999 Sb. v kolonce „Povinně zveřejňované informace“ a informace poskytnuté na žádost dle ustanovení § 5 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. v kolonce „Vyžádané informace“.

Ve sledovaném období je zřejmý každoroční nárůst počtu žádostí o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., třebaže PČR každým rokem rozšiřuje portfolio zveřejňovaných

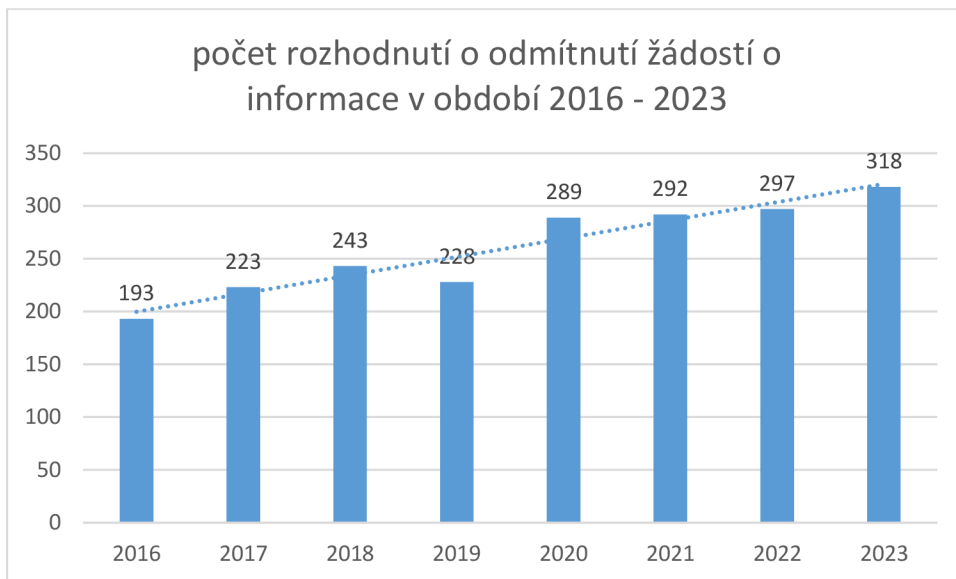
informací. Spolu s rostoucím počtem informačních kampaní v médiích, aktivitách pracovníků Policie ČR z odborů tisku a prevence je i nadále zřejmý konstantní nárůst počtu žádostí o informace. Kladným efektem se prokázalo působení PČR na sociálních sítích, zejména Facebooku a dalších. Veřejností jsou jednoznačně vnímány kladně prakticky okamžitě poskytnuté informace k živelním událostem (např. požár v Hřensku), pátrání po osobách, dopravních nehodách atd. V neposlední řadě pak informace pro týrané ženy a děti.

Z následujícího grafu č.9 je zřejmé, že trend nárůstu počtu žádostí o informace je trvalým jevem, kdy křivka nárůstu počtu žádostí o informace dle zákona č. 106/1999 Sb. je lineárního charakteru. Z průběhu lineární závislosti lze dovodit, že hranice 2000 žádostí adresovaných povinnému subjektu – Policii ČR bude dosaženo v roce 2024.

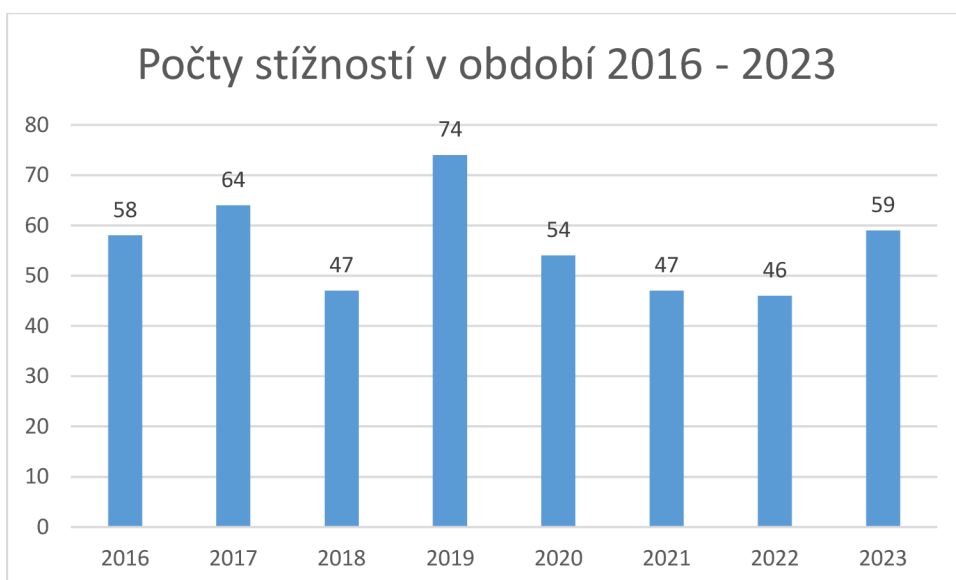
Graf 9: Počty žádostí o informace v období 2016–2023, zdroj: vlastní zpracování

Z níže uvedeného grafu č. 10 je patrný konstantní nárůst počtu rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o informace dle zákona č. 106/1999 Sb. Směrnice přímky charakterizující nárůst počtu rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádostí o informace odpovídá směrnici přímky nárůstu počtu žádostí o informace ve sledovaném období uvedené v předešlém grafu.

Graf 10: Počty rozhodnutí o odmítnutí žádostí o informace v období 2016–2023, zdroj: vlastní zpracování

Ve sledovaném období 2016–2023 je oproti statisticky významnému nárůstu počtu žádostí o informace dle zákona č. 106/1999 Sb. zřejmý v podstatě rovnoměrný počet stížností proti rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí žádosti o poskytnutí informací.

Graf 11: Počty stížností v období 2016–2023, zdroj: vlastní zpracování

Z grafu č. 11 je zřejmé, že počet stížností proti rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb. kolísá v oblasti hodnot 50–60 stížností v každém

uvedeném roce ve sledovaném období. Výjimkou je rok 2019, kdy podaných stížností bylo 74 – tento jev lze vysvětlit jednak politickými změnami ve vládě, živelnými pohromami a mediálně sledovanými kauzami šetřenými Policií ČR – např. zastavení trestního stíhání ve věci tzv. Čapího hnízda nebo vyšetřování železničního neštěstí v Třemošné v témže roce.

6.3 Organizační struktura a personální vytížení při zpracovávání žádostí o informace

V první oblasti, kterou jsem si ve své diplomové práci vytyčil, bylo zjištění a popis systému a organizace zpracování podání ve smyslu informačního zákona uvnitř policie České republiky.

Základní analýzou daného prostředí bylo zjištěno, že předmětná problematika nespadá do žádných přesně identifikovaných činností policie. Přesněji řečeno, systemizace služebních míst tvořená a schvalovaná příslušnými orgány Ministerstva vnitra České republiky a s tím související náplň popisu služebních míst a činností, kterou je vyspecifikována činnost každého policisty, není v této oblasti nijak přesně stanovena. To jinými slovy znamená, že žádný policejní orgán či jiná osoba ve služebním nebo zaměstnaneckém poměru, nemá zpracování žádosti ve smyslu InfZ přesně specifikované v popisu služebních či pracovních činností.

Jak jsem již v základní deskripci způsobu získávání dotčených informací uvedl, pro ověření aktuálního a skutečného stavu jsem provedl osobní šetření formou ústní žádosti ve smyslu informačního zákona, kdy jsem oslovil všech 14 Krajských ředitelství policie České republiky a ostatní republikové útvary s cílem zjistit, na jaké systémové úrovni v hierarchii policie jsou žádosti zpracovávány, kolik policistů je do vyřizování zapojeno a zda jsou do vyřizování zapojeni i tzv. občanští zaměstnanci a rovněž jaké je jejich platové zařazení.

Před konkrétním rozbořem nastíněných dat je nutné nejprve popsat organizační strukturu uvnitř Policie České republiky, aby si bylo možno utvořit základní představu o struktuře organizace. Vzhledem k poměrně složitému a členitému systému se zaměřím jen na dílčí části dotčené problematiky.

Základním stavebním kamenem Policie České republiky je Zákon č. 273/2008 Sb. Zákon o Policii České republiky. V úvodním paragrafu je Policie České republiky uvedena jako jednotný organizovaný bezpečnostní sbor, který slouží veřejnosti, chrání bezpečnost

osob a majetek a veřejný pořádek. Mezi další zákonem vymezené povinnosti patří předcházení trestné činnosti, plnění úkolů na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti svěřené jí zákony. Dále jí zákon ukládá plnění úkolů podle trestního řádu, které bude níže popisováno. Vše obsaženo v Hlavě I. Zákona. Hlava II. Zákona hovoří o řízení a organizaci policie. Pro potřeby našeho tématu je důležité zmínit právě organizaci policie, dle § 5 odst. 1 je policie podřízena ministerstvu vnitra. Toto je též důležité v kontextu odvolacího orgánu ve smyslu InfZ též zmínit.

Strukturu policie upravuje § 6 odst. 1 zák. č. 283/2008 Sb., kde je stanoveno a níže popsáno, že vrcholným útvarem Policie České republiky ve smyslu § 6 odst. 1) písm. a) zák. č. 273/2008 Sb. je policejní prezídium České republiky, v jehož čele stojí policejní prezident. V rozsáhlém policejním aparátu je dotčeným útvarem v rámci tématu práce odbor komunikace a vnějších vztahů, který, jak z popisu své činnosti uvádí „Odbor komunikace a vnějších vztahů“, poskytuje informační servis o činnosti Policie České republiky sdělovacím prostředkům a zajišťuje komunikaci Policejního prezidia ČR s médii a veřejností. Tento odbor se mimo jiné člení dále i na oddělení tisku.

Ve smyslu § 6 odst. 1) písm. b) zák. č. 273/2008 Sb. jsou útvary s celostátní působností. V této oblasti působí celkem 14 útvarů různého zaměření policejních činností. Mezi nejvíce exponované útvary, které jsou častěji oslovovány dotazy v oblasti informačního zákona, patří:

Národní centrála proti organizovanému zločinu

Národní protidrogová centrála

Specializované útvary zvláštních činností Služby kriminální policie a vyšetřování

Národní centrála proti terorismu, extremismu a kybernetické kriminalitě SKPV

Úřad dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu

Ochranná služba Policie ČR

Kriminalistický ústav a další

V § 6 odst. 1) písm. c) zák. č. 273/2008 Sb. jsou útvary s územně vymezenou působností, které zrcadlí členění České republiky a jedná se krajská ředitelství policie. Tato jsou:

Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy

Krajské ředitelství policie Středočeského kraje

Krajské ředitelství policie Jihočeského kraje

Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje
Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje
Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje
Krajské ředitelství policie Libereckého kraje
Krajské ředitelství policie Královohradeckého kraje
Krajské ředitelství policie Pardubického kraje
Krajské ředitelství policie Vysočina
Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje
Krajské ředitelství policie Zlínského kraje
Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje
Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje

Dále dle § 6 odst. 1) písm. d) zák. č. 273/2008 Sb. je dána pravomoc jednotlivým krajským ředitelstvím zřizovat další organizační články policie, které rovněž kopírují členění veřejné správy ČR. Každé krajské ředitelství subsumuje jednotlivé územní odbory policie daného kraje a Praha jednotlivá obvodní ředitelství policie.

Celý policejní aparát je řízen Policejním prezídiem ČR, což je zakotveno v § 6 odst. 3) zák. č. 273/2008 Sb.

Významným faktem, opět v kontextu InfZ, je ustanovení § 7 zák. č. 273/2008 Sb. je skutečnost, že policie ČR je při nakládání s majetkem České republiky a v právních vztazích považována za součást organizační složky státu a účetní jednotky ministerstva. Toto zmiňuji v kontextu práva na informace v kontextu kontroly s nakládáním s veřejnými finančními prostředky státu ze strany občana.

V rámci směrnice upravující vnitřní činnosti Policie České republiky poskytuje právní rámec úpravy a systému zpracovávání a vyřizování žádostí ve smyslu Zákon o svobodném přístupu informacím interní akt řízení vydaný Policejním prezidentem nazvaný jako „POKYN policejního prezidenta č. 32 o zajišťování svobodného přístupu k informacím“ ze dne 19. února 2021, jenž je v souvislosti s dalšími omezeními práva na informace označen jako interní akt, jenž je možno zveřejnit bez omezení.

Tento Pokyn vymezuje organizační články odpovědné za plnění povinností vyplývajících ze zákona o svobodném přístupu k informacím k povinně zveřejňovaným informacím, kde za organizační články policejního prezidia je odpovědný již uvedený „odbor komunikace a vnějších vztahů“, za útvary s celostátní působností a jejich organizační

články plní tuto povinnost tyto jednotlivé útvary a za krajská ředitelství policie a útvary policie zřízené v rámci krajských ředitelství policie taktéž jednotlivá krajská ředitelství. Výroční zprávu za povinný subjekt, tedy za Policii České republiky zpracovává a zveřejňuje odbor komunikace a vnějších vztahů Policejního prezidia, kterému jsou ostatní jmenované útvary povinny do stanoveného data poskytnout souhrnné podklady, které tento útvar zpracuje a k datu zákonem určeného je zveřejní.

Další část závazného Pokynu policejního prezidenta pojednává o „Písemném podání označeném jako žádost o informace“, jenž kopíruje dotčený paragraf Zákona o svobodném přístupu k informacím. Zde Pokyn stanoví, že „přijmout písemné podání označené jako žádost o informace podle zákona přijímá každý útvar nebo organizační článek“, který jej posoudí podle obsahu. Zde odbor komunikace a vnějších vztahů Policejního prezidia poskytne v případě potřeby metodickou pomoc při posuzování podání a určení příslušnosti a organizační článek, který žádost obdržel, jej dále postoupí dle níže uvedené příslušnosti ke zpracování.

Příslušným útvarem policie je podle popisovaného Pokynu ten útvar, „k jehož působnosti se požadované informace vztahují“. Dále jsou řešeny interní postupy v různých případech kolizí, duplicity, příslušnosti více útvarů a dalších variant možností. Zde vstupuje do příslušnosti „kancelář ředitele“, která je zřízena u všech Krajských ředitelství policie České republiky a dalších vybraných útvarů. Vždy je odboru komunikace a vnějších vztahů Policejního prezidia určena kompetence při řešení sporů a dalších technikálií vyplývajících z konkrétního skutkového stavu.

Následují další články „Pokynu“ kopírující a upravující postup Policie České republiky při vyřizování žádostí, Rozhodnutí o odmítnutí žádosti, Odvolání, Stížnost na postup při vyřizování žádosti, otázku Vyčíslení nákladů, již zmiňovanou Výroční zprávu, a Pověření k plnění úkolů u útvarů, u kterých není zřízena kancelář ředitele, vše ve smyslu Zákona o svobodném přístupu k informacím.

Ústním dotazováním jsem v prostředí jednotlivých Krajských ředitelství policie České republiky zjistil, že jak vyplývá z „Pokynu“, ve všech případech jsem se propojil na „Kancelář ředitele“, bez ohledu na další členění organizačního článku jako je vnější (uniformovaná) služba, služba kriminální policie a vyšetřování a další odbory jak výkonné, tak podpůrné. Dotčenými útvary při šetření žádostí jsou odbor analyticko-právní a odbor tisku a informací pod kanceláří ředitele.

Tyto odbory, jak bude níže zpracováno v přehledu, zpracovávají informace v několika modifikacích.

Prvním systémem je situace, kdy veškeré žádosti z celého kraje jsou soustředěny na analyticko-právní odbor, který si dožádá od dotčených útvarů či policistů potřebné přesně specifikované informace a údaje, tyto sám zpracuje do odpovědi, kterou formálně vyřídí a žadateli odpoví.

Další variantou je stav, kdy dotčenou žádost zpracovává v součinnosti s odborem tisku a informací opět analyticko-právní odbor, kde nezbytné údaje zajistí od dotčených útvarů „tiskové oddělení“ a společně s analyticko-právním oddělením žádost vyřídí.

Poslední zjištěnou variantou je stav, kdy žádosti zpracovává výlučně odbor tisku a informací a pouze u právně složitých žádostí věc předává na analyticko-právní odbor.

Ve všech případech platí, že pro jednotlivé odbory tisku a informací je analyticko-právní oddělení metodickým pracovištěm, které poskytuje konzultace a poradenství.

Šetřením byly zjištěné počty policistů a občanských zaměstnanců Policie České republiky zpracovávajících problematiku zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím podle jejich služebního zařazení a zařazení na pozici referent veřejné správy a samosprávy vyžádané formou ústního podání ve smyslu § 13 odst. zák. č. 106/1999Sb. (tabulka 1):

Název útvaru policie	Počet policistů	Počet občanských zaměstnanců
Hlavní město Praha	2x 8TT	4x 12 PT
Středočeský kraj	2x 8TT	4 x 12 PT
Jihočeský kraj	1x8TT	1 x 12 PT
Plzeňský kraj	2x 8TT	2 x 12 PT
Karlovarský kraj	1x 8TT	1 x 12 PT
Ústecký kraj	2x 8TT	
Liberecký kraj	1x 8TT	
Královohradecký kraj	2x 8TT	
Pardubický kraj	2x 8TT	
Kraj Vysočina	1x 6TT	
Jihomoravský kraj	1x 8TT	
Olomoucký kraj	1x 8TT	
Zlínský kraj	1x 6TT	
Moravskoslezský kraj	2x 6TT, 3x 8TT	
ŘSCP	1xTT	
Policejní prezidium	3x9TT	1x 12PT
NCOZ	3x 9TT	
NPC	1x9TT	1X12PT
KÚP	1x8TT, 1x9TT	
ÚZČ	1x9TT	
ŘSBMS	1x8TT	

Tabulka 1: Počty policistů a občanských zaměstnanců dle krajů, zdroj: vlastní zpracování

Tarifní třídy (TT) policistů vyplývají z Nařízení vlády, kterým se stanoví stupnice základních tarifů pro příslušníky bezpečnostních sborů. U 8. tarifní třídy činí rozpětí tarifu dle odpracovaných let ve smyslu zákona č. 361/ 2003 Sb. Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů rozmezí od 36 900,-Kč do 54 150,-Kč bez dalších výsluhových náležitostí jako je osobní ohodnocení, rizikový příplatek, stabilizační příplatek a další úpravy. Pro upřesnění pozice je vhodné uvést, že se jedná o tarifní třídu s požadavkem na vysokoškolské vzdělání bakalářské s minimální délkou služebního poměru 7 let ve služební hodnosti vrchní komisař s hodností kapitán. Celkové rozpětí tarifních tříd je 1–11 a další je možno dohledat ve zmiňované stupnici tarifů.

Platové třídy (PT) civilních zaměstnanců vycházejí z nařízení vlády č. 341/2017 Sb. o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě a rozpětí platové třídy

od 27 500,-Kč do 46 120,-Kč s ohledem na započtenou praxi. Zde je funkce „referent společné státní správy a samosprávy“. I na této pozici jsou součástí platu další složky finančního hodnocení.

Informace zjištěné provedeným dotazováním tedy lze v oblasti personální vyhodnotit následujícím způsobem:

Ve všech případech žádosti ve smyslu Zákona o svobodném přístupu k informacím zpracovávají policisté a občanští zaměstnanci ustanovení do funkcí přímo pod kanceláři jednotlivých ředitelství at', a to ve většině případů, pod odbory analyticko-právními a ojediněle na oddělení tisku a informací. Jedná se o služební místa s požadovaným vysokoškolským vzděláním minimálně v bakalářském studijním programu a u služebních míst též s požadovanou praxí u Policie ČR. To neplatí u míst civilních, kde se platový stupeň odvíjí od započítané praxe, avšak rovněž s požadavkem na vzdělání minimálně bakalářského stupně. Vzhledem k úzkým specifikům tato místa obsazují převážně bývalí policisté nebo občanští zaměstnanci s vysokoškolským vzděláním právního směru a znalostí a vztahu k bezpečnostním složkám, což většinou koresponduje s jejich bývalým zaměstnáním. Celkově se tedy jedná o „vyšší“ pozice, kde je požadováno jisté penzum odborných znalostí a zkušeností nejen právního, ale i bezpečnostního charakteru.

6.4 Žádosti o informace – rozdělení dle jednotlivých útvarů

Název kraje	Počet obyvatel k 1.1.2022	Procentuální počet podání žádostí o informace					
		2019	2020	2021	2022	2023	Průměr
Hlavní město Praha	1 275 406	13,25%	12,38%	13,05%	11,06%	15,38%	13,02%
Středočeský kraj	1 386 824	7,78%	9,48%	8,90%	8,80%	6,76%	8,34%
Jihočeský kraj	637 047	4,86%	6,96%	4,70%	6,25%	7,62%	6,15%
Plzeňský kraj	578 707	4,89%	7,53%	8,20%	9,25%	5,86%	7,25%
Karlovarský kraj	283 210	4,37%	18,58%	11,34%	9,91%	9,86%	10,95%
Ústecký kraj	798 898	5,21%	7,81%	6,58%	6,13%	5,08%	6,16%
Liberecký kraj	437 570	13,75%	7,56%	5,84%	3,58%	11,70%	8,26%
Královohradecký kraj	542 583	12,23%	5,40%	3,36%	5,41%	5,15%	6,07%
Pardubický kraj	514 518	2,75%	3,80%	6,81%	4,95%	6,59%	5,10%
Kraj Vysočina	504 025	6,85%	2,09%	6,23%	4,66%	3,43%	4,57%
Jihomoravský kraj	1 184 568	5,00%	2,22%	6,78%	6,67%	4,04%	4,98%
Olomoucký kraj	622 930	6,11%	7,12%	7,27%	12,05%	8,22%	8,32%
Zlínský kraj	572 432	6,18%	5,12%	5,36%	4,68%	4,30%	5,06%
Moravskoslezský kraj	1 177 989	6,76%	3,96%	5,58%	6,59%	5,99%	5,77%

Tabulka 2: Počet obyvatel a podání žádostí o informace dle krajů, zdroj: vlastní zpracování

Název útvaru	2019	2020	2021	2022	2023
Hlavní město Praha	191	210	228	216	295
Středočeský kraj	122	175	169	187	141
Jihočeský kraj	35	59	41	61	73
Plzeňský kraj	32	58	65	82	51
Karlovarský kraj	14	70	44	43	42
Ústecký kraj	47	83	72	75	61
Liberecký kraj	68	44	35	24	77
Královohradecký kraj	75	39	25	45	42
Pardubický kraj	16	26	48	39	51
Kraj Vysočina	39	14	43	36	26
Jihomoravský kraj	67	35	110	121	72
Olomoucký kraj	43	59	62	115	77
Zlínský kraj	40	39	42	41	37
Moravskoslezský kraj	90	62	90	119	106
ŘSCP	18	25	45	50	29
Policejní prezidium	309	318	289	372	389
NCOZ	29	66	66	52	63
NPC	3	2	3	11	4
KÚP		3	3	10	26
ÚZČ	3	2	2	3	2
NCTEK					3
ŘSBMS	0	4	2	1	
Ochranná služba	0	1	4	3	3
ÚDV	1	1	2	1	4
Letecká služba	0	0	0	2	0
Celkem	1242	1395	1492	1709	1678

Tabulka 3: Počty podání žádostí v průběhu let 2019-2023, zdroj: vlastní zpracování

4.5 Zhodnocení tabulek

Jedna z hypotéz této práce byla, že je předpoklad, že počet žádostí o informace neustále roste, a to přibližně ve stejné míře ve všech krajích. Na základě výše uvedených tabulek č. 2 a č. 3 tuto hypotézu nelze potvrdit. Ačkoliv je na většině území počet žádostí v roce 2023 vyšší oproti roku 2019, nelze jednoznačně tvrdit, že se jedná o pravidelné zvyšování. Nejvyšší počet žádostí má jednoznačně hlavní město Praha (pominuto Policejní prezidium), ovšem po přepočtu na procentuální zastoupení podle počtu obyvatel už ani tento rozdíl není natolik markantní, aby se dal označit jako významný.

Zajímavým bodem tabulky č.2 je počet žádostí v Karlovarském kraji v roce 2020, který zcela vyčnívá oproti jiným rokům. Stejně tak u Libereckého a Královehradeckého kraje je vidět výkyv v roce 2019. Nelze jednoznačně říci příčinu tohoto výkyvu, ovšem i zde může platit to, co již bylo v práci zmíněno. Bez hlubší analýzy daného kraje v daném roce nelze identifikovat a přesně stanovit důvod. Lze se domnívat, že za vyšším počtem žádostí může být například citlivější a třeba mediální kauza s přesahem do státní správy, politické strany daného regionu a nebo pouze opakované žádosti od jedné osoby na podobné téma.

7 Empirická část, průzkum

7.1 Popis a cíle průzkumu

Teoretická část práce byla zaměřena na aplikaci zákona č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím, především jsou v práci akcentovány okolnosti vzniku této zákonné normy, předpoklady jejího využití v praxi a v následné komparaci s praxí.

V praxi je zákon č. 106/199 Sb. mnohdy zneužíván. Způsobů zneužití uvedeného zákona je mnoho, od získávání informací od často pouze „nezdravě“ zvědavých občanů po snahu získat informace obecně či legislativně nedostupné přes informace, jejichž zveřejnění je neetické, až po informace, jejichž zveřejnění může být pro dotčenou osobu dehonestující nebo i poškozující. Stranou nezůstává získávání informací šikanózního charakteru, kdy povinný subjekt je doslova zavalen buď totožnými žádostmi o informace nebo žádostmi fakticky obsahově totožnými s drobnými nuancemi, kdy v případě odmítnutí žádosti či jejího pouze částečného vyřízení se žadatel všemi způsoby dovolává svých třeba i domnělých práv a mírou více než únosnou zatěžuje povinný subjekt.

Analýza aplikace zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím je problematikou značně rozsáhlou. Je zřejmé, že jiná situace může nastat v malé obci s nízkým počtem obyvatel a zcela jiná situace je ve státní sféře, kdy povinným subjektem je státní instituce, v případě realizovaného průzkumu pak přímo Policie ČR.

Ač je téma práce rozsáhlé, vzhledem ke svému dlouholetému působení u Policie ČR a zejména pak vzhledem ke svému dlouholetému zařazení u Služby kriminální policie a vyšetřování, jsem se setkal fakticky se všemi možnými způsoby využívání či dokonce zneužívání zákona č. 106/199 Sb.

Z rešeršní části práce i z osobních zkušeností je zřejmé, že ke zneužívání získávání informací aplikací zákona č. 106/199 Sb. dochází fakticky na denní bázi.

Vzhledem k rostoucí administrativě s vyřizováním žádostí o informace dle zákona č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím, a to nejen ve vztahu ke své osobě, svým podřízeným, ale Policii ČR, byl realizován průzkum.

Průzkum byl uskutečněn ve třech fázích:

1. **Fáze přípravná** – zde jsou zahrnuty výběry metody průzkumu a stanovení zkoumaného vzorku.
2. **Fáze realizační** – zde jde o faktickou realizaci průzkumu.

3. **Fáze závěrečná** – v této fázi jsou vyhodnoceny výstupy provedeného šetření. Její nedílnou součástí jsou i doporučení pro praxi.

7.2 Přípravná fáze

Vzhledem k rozsahu práce, vzdálenostem jednotlivých dotazovaných (např. jednotlivá Krajská ředitelství policie), byla coby metodou průzkumu zvolena forma dotazníkového šetření.

Dotazníkové šetření je v odborné literatuře řazeno mezi kvantitativní průzkumné metody. Tato metoda průzkumu je značně využívána v sociologických testováních skupin obyvatel, marketingových průzkumech, prognostice, kulturní a sociální antropologii, psychologii, poradenství či managementu.

Mezi stěžejní výhody užití této průzkumné metody patří nízká časová a finanční náročnost. Velké objemy dat od velkého počtu respondentů mohou být relativně snadno získány jednotlivcem nebo malým počtem průzkumníků. K další nesporné výhodě dotazníkového šetření patří i fakt, že dotazník může být rozeslán opakovaně; to především ve průzkumech, které mají za cíl ověření předešlých měření (průzkumů).

Nízká návratnost dotazníků bývá zpravidla hlavní nevýhodou dotazníkového šetření. Mezi další nevýhody lze zařadit i chybějící osobní kontakt tazatele s respondentem a současně i přítomnost efektu vylepšování odpovědí respondentem nebo přímo vynechání některých otázek, tedy ne zcela věrný obraz skutečnosti. Z uvedeného vyplývá v obecné rovině možná vysoká hladina úrovně zkreslení poskytnutých odpovědí.

Výše uváděné možné zdroje chyb a zkreslení získaných hodnoty byly vzaty v úvahu při vytváření dotazníku v rámci praktické části práce. Za účelem získání dostatečného množství dat s odpovídající výpovědní hodnotou bylo rozesláno 250 dotazníků. Dotazníky byly rozeslány všem Krajským ředitelstvím policie, celostátním útvarům (NCOZ atd.) a Policejnímu prezidiu ČR. Dotazníky byly rozesílány převážně emailem, případně doručeny kurýrem, předány osobně.

Poměrná část dotazníkového šetření, přípravná fáze, byla realizována i řízeným hovorem s respondenty, a to jak osobně, tak prostřednictvím telefonického hovoru či videokonference.

Z výše uvedeného je zřejmé, že za účelem maximálního souboru dat a validních informací byl průzkum realizován využitím klasické metody dotazníkového šetření spojeného s průzkumem osobním či telefonickým pohovorem. Uvedeným způsobem, kdy

telefonické či osobní pohovory (v podstatě šetření metodou interview) byly realizovány před vlastním rozesíláním dotazníků v písemné podobě, byly eliminovány možnosti položení vágně či nejasně formulovaných otázek.

7.3 Realizační fáze

V realizační fázi průzkumu bylo kombinací výše uvedených způsobů dotázáno 250 policistů či občanských zaměstnanců Policie ČR. Vlastní průzkum byl realizován v období 01. září 2023 do 31.12.2023.

Z uvedeného množství bylo vráceno 207 dotazníků, ze kterých bylo 12 nesprávně vyplněno. Tyto byly z průzkumu vyřazeny. Sběr dat byl realizován obdobnými metodami, korespondující s rozesíláním dotazníků. Tedy osobní převzetí, doručení emailem, prostřednictvím sociálních sítí či osobním pohovorem. Použitelných dotazníků pro další zpracování po vyřazení nesprávně vyplněných zbylo 195. Z uvedeného vyplývá, že z 250 odeslaných dotazníků jich bylo navraceno 82,8 %, použitelných pak pro další průzkum bylo 78 %.

Jedná se o vysokou míru návratnosti i použitelnosti, kdy do zobrazeného poměru odeslaných a zpět doručených vyplněných dotazníků se promítla zejména solidarita, typická právě v oblastech, kdy průzkumník (tazatel) a dotazovaný mají společné vazby. V uvedeném případě se projevil synergický efekt kolegiality příslušníka PČR (tazatele, průzkumníka) a dotazovaných – rovněž buď příslušníků PČR nebo občanských zaměstnanců PČR.

7.4 Vyhodnocení dotazníků

Z šetření vyplynulo, že dotazníky vyplnilo a odeslalo zpět 127 žen a 68 mužů. Podíl žen – respondentek je 65 % a věrně koresponduje s reálným stavem, kdy žádosti o informace dle Zákona č. 109/1999 Sb. jsou vyřizovány převážně ženami.

Co se týče věku respondentů, tak nejčastější věkovou skupinou jsou osoby ve věku 41–50 let, kdy do této skupiny patří 137 osob, které tak představují 70 % odpovídajících.

Co se týče otázky č. 3, tj. zastoupení současných či bývalých policistů, tak ze 195 respondentů jich 115 (59 %) je služebně zařazeno u Policie ČR a v 62 případech (32 % dotázaných) jde o bývalé příslušníky Policie ČR, v současné době občanské zaměstnance.

I zde se odráží fakt, že po výkonu služby a ukončení služebního poměru mnozí policisté plynule přejdou do pracovního poměru občanského zaměstnance. Jejich výhodou je znalost „firemní kultury“, systému fungování organizace samé a v neposlední řadě i zkušenosti nabyté dlouholetou praxí.

Co se týče doby odsloužených let, tak ze zkoumaného vzorku byli vybráni dosud aktivní policisté, tj. ve služebním poměru. V této skupině respondentů jich mělo 40 % odslouženo 16–20 let a dalších, statisticky významných 50 % dotázaných aktivních policistů, slouží 21–30 let. V každém případě se jedná o zkušené policisty.

Pátá otázka směřovala na působiště dotazovaného. Zde panovala poměrně shoda, suma vyjadřující procentuální podíl dotázaných zařazených na jednotlivých Krajských ředitelstvích, Policejním prezidiu a celostátních útvarech se pohybovala v rozmezí 25–35 % dotázaných. Z výsledků šetření je zřejmé, že nejvyšší počty zaměstnanců zabývajících se žádostmi o informace dle Zákona č. 109/1999 Sb. má z jednotlivých Krajských ředitelství Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy a Krajské ředitelství policie Středočeského kraje. Nejvyšší počet pracovníků zaměřených na vyřizování žádostí o informace dle Zákona č. 106/1999 Sb. má policejní prezidium – 35 % dotázaných. Celkově však lze konstatovat, že počet osob vyřizujících žádosti na jednotlivých Krajských ředitelstvích, Policejním prezidiu a celostátních útvarech je vyrovnaný, cca 30% podíl. Z vyjádření respondentů vyplynulo, že pouze cca 2–4 % dotázaných je zařazeno v rámci územního odboru nebo jiného nomenklaturního zařazení nespádajícího do uvedených možností v dotazníku.

Otázka č. 6 - Prošel/la jste specializovaným školením týkající se poskytování informací dle zákona č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím?

Zde odpovědělo 160 dotázaných (82 %), že specializovaným školením týkajícím se poskytování informací dle zákona č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím, prošlo. Tento výsledek měření vypovídá mimo jiné o faktu, že bezchybné a kvalitní poskytování informací vyžádaných dle zákona č. 109/1999 Sb. patří mezi priority jak Ministerstva vnitra, tak jednotlivých organizačních článků Policie ČR.

Otázka č. 7 - Je na vašem pracovišti určený pracovník (odbor, oddělení či jiný organizační článek), který se žádostmi o informace dle zákona č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím zabývá?

V kontextu otázky č. 6 nebylo v této otázce překvapením, že 92 % (182 odpovědí) respondentů odpovědělo kladně, záporně pak pouhá 2 % respondentů. 8 % dotázaných pak nevědělo, zda-li se žádostmi podanými dle zákona č. 106/1999 Sb. zabývá specializované pracoviště.

Otázka č. 8 – Nejste-li zaměstnancem (policistou), který prošel školením či má zkušenost s poskytováním informací zákona č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím, byl/a byste schopen/na na žádost podanou podle uvedeného zákona reagovat?

Kladně na tuto otázku zodpovědělo pouze 29 (15 %) dotázaných, možnost spíše ano uvedlo 68 (35 %) respondentů. Z uvedeného vyplývá, že takřka polovina dotázaných by se dovedla vypořádat s žádostí o informace dle zákona č. 109/1999 Sb.

Přibližně 30 % dotázaných uvedlo, že neví, zbytek náležel negativní nebo spíše negativní odpovědi na položenou otázku. I z této otázky je zřejmé, že i mezi policisty a zaměstnanci nezařazenými na pracovištích zabývajících se vyřizováním žádostí podaných dle zákona č. 109/1999 Sb. je záhodno jejich proškolení v uvedeném zákoně.

Otázka č. 9 - Setkal/a jste se v rámci vaší činnosti s otázkami vyžádanými dle zákona č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím, které byste označil/a za šikanózní nebo mající znaky zneužití institutu zákona č. 106/1999 Sb.?

V této otázce většina dotázaných (108 osob, 55 %) uvedla, že ano, dalších 30 % dotázaných (59 osob) zvolilo možnost spíše ano. Pouhých 15 % respondentů zvolilo za odpověď možnosti nevím až ne.

Z výsledků této otázky je zřejmý fakt, že zákon č. 106/1999 Sb. je zjevně zneužíván či přinejmenším nadužíván, mimo jiné k získávání citlivých informací a jak vyplynulo z reakcí některých respondentů, tak i policistů vůči sobě samým. Vlastním problémem jsou pak notoričtí stěžovatelé a notoričtí žadatelé o informace, kdy každý takovýto žadatel je zastoupen prakticky v každém z Krajských ředitelství policie. I z existence takovýchto žadatelů zahrnujících jednotlivé součásti opakovanými žádostmi vyplývá nezbytnost dalšího proškolení policistů a zaměstnanců policie zaměřeného na aplikaci zákona č. 106/1999 Sb.

Otázka č. 10 - Setkal/a jste se v rámci své pracovní činnosti s otázkami dle zákona č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím směřujícím k získání osobních dat k vaší osobě či k osobám z řad spolupracovníků žadatele?

Na tuto otázku odpovědělo kladně nebo spíše ano 18 (9 %) dotázaných. Je skutečností, že s žádostmi o informace dle zákona č. 106/1999 Sb. se na policii či MVČR obracejí jak kverulující policisté, tak i osoby nespokojené s průběhem trestního řízení. Avšak tyto žádosti, směřující přímo ke konkrétnímu policistovi, nejsou příliš častými. Nicméně i jejich řídký výskyt může způsobovat narušení pracovní morálky na konkrétním pracovišti, může a zpravidla ovlivní i výkon služby policisty, na nějž je žádost o informace adresována.

Zbývající část respondentů odpovídala v negativním smyslu odpovědi na tuto otázku, tedy se s podobnými žádostmi neseťkávají.

Otázka č. 11 - Setkal/a jste se v rámci své pracovní činnosti s otázkami dle zákona č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím, které vaše pracoviště reálně zahrtily?

V kladném spektru odpovědi (ano a spíše ano) odpovědělo 41 (21 %) dotázaných. I zde se projevil fakt, že k zahlcení konkrétních součástí dochází především lokálně v určitém časovém období (např. zahlcení žádostí o informace Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy) v době předsednictví ČR Evropské unii apod.

Otázka č. 12 - Využil/a jste někdy služeb externích spolupracovníků k vyřízení žádosti o informace dle zákona č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím?

Na tuto otázku odpovědělo záporně 186 (95 %) respondentů. Tato odpověď byla předpokládána vzhledem k tomu, že jak MVČR, tak Policie ČR zaměstnává řadu právníků, specialistů a proškolených zaměstnanců, pak služby externích poradců jsou vyžadovány ve zcela výjimečných případech.

Otázka č. 13 - Konzultoval/a jste někdy vyřízení žádosti o informace dle zákona č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím s nadřízeným subjektem (MVČR nebo vyšší organizační článek)?

Z dotázaných odpovědělo kladně 176 (90 %) respondentů. Zbývající podíl (10 %) byl vyrovnaný mezi možnostmi odpovědi ne nebo nevím. Ze získaných odpovědí je zřejmé, že množství žádostí, a především jejich charakter, si mnohdy vyžadují konzultaci

s nadřízeným orgánem. Tento stav je umocněn i častou obměnou pracovníků PČR a MVČR. U starších či dlouholetých zaměstnanců se zde odrazil i fakt, že zákon č. 106/1999 Sb. je relativně mladou právní normou, tedy konzultaci s nadřízeným orgánem vyžadovala naprostá většina respondentů. V některých případech jsou konzultace s nadřízeným orgánem nutné i s přihlédnutím k tomu, že oslovená osoba požadovanými informacemi nedisponuje a sama si je musí vyžádat od nadřízeného orgánu.

Otázka č. 14 - Přijde vám systém vyřizování žádostí o informace dle zákona č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím dostatečně pružný a efektivní ve vztahu k poskytnutému prostoru (času) povinnému subjektu k vyřízení žádosti o informace?

V tomto případě odpovědělo v kladném smyslu (ano a spíše ano) 43 jedinců, tedy 20 % dotázaných. Naprostá většina dotázaných však odpověděla záporně (spíše ne nebo ne), 137 jedinců (70 %). Lhůty poskytované zákonem jsou většinou dotazovaných považovány za nedostatečné.

Otázka č. 15 - Je něco, co vám na poskytování informací podle zákona č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím přijde v rámci resortu nepraktické? Zde, prosím, odpovězte v krátkých bodech, postačí i heslovitě v odsecích.

V této části respondenti byli dle očekávání již seznámeni s formou otázek, ve kterých měli možnost vyjádřit svůj názor mírou souhlasu či nesouhlasu. Z odborné literatury je zřejmé, že i při sebelepší konstrukci dotazníků mohou některé aspekty zůstat neobjasněny.

V souladu s klasickými marketingovými a sociologickými publikacemi, např. dle Kotlera, byly do dotazníku zařazeny i otázky, na které respondenti odpovídali sami, tedy otevřené otázky. Tím dostali možnost vyjádřit se plně k meritu věci a současně je tímto poskytnuta i zpětná vazba průzkumníkovi.

Na tuto otázku zodpověděli všichni respondenti poměrně širokou škálou odpovědí, nicméně převažující odpovědi korespondovaly s předešle zodpovězenými otázkami.

Přibližně 80 % dotazovaných spatřuje problém v krátkých lhůtách na vyřízení žádosti. Zmiňován je i fakt, že lhůty jsou krátké i po jejich prodloužení.

Takřka 70 % dotazovaných uvedlo, že problém cítí i v tom, že je-li na konkrétní součást Policie ČR doručena žádost o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., tato je zpravidla řešena příslušným organizačním článkem, povětšinou kanceláří ředitele útvaru. Směřuje-li

žádost na jednotlivé organizační články hierarchicky podřízené, pak teprve poté je žádost či její část delegována dále. Než se žádost dostane ke konkrétní osobě, která může požadované informace poskytnout, již plyne zákonem stanovená lhůta. V důsledku má kterákoli osoba, která se uvedenou žádostí zabývá, málo času na její vyřízení. Obdobně, konkrétní osoba, která informaci poskytuje, neodpovídá přímo žadateli, nýbrž realizuje pouze vyjádření (odpověď na konkrétní dotazy, části žádosti) a toto poskytuje kanceláři ředitele, která žádost vyřídí následně se všemi náležitostmi.

V této administrativní náročnosti spatřují respondenti nepraktičnost a nepružnost systému. Nicméně po zkušenostech z minulosti, kdy na některé žádosti nebylo odpovězeno v souladu s příslušnými ustanoveními zákona č. 106/1999 Sb., především, co se lhůt a komplexnosti poskytovaných informací týče, jde o systém, který funguje, ačkoliv dle výsledků průzkumu je zde značný prostor na zlepšení. Rubrikované zlepšení mohou poskytnout právě častější školení všech policistů o zákoně č. 106/1999 Sb.

Z dalších odpovědí až křiklavě ční kritika respondentů (85 % - 166 osob) zákona č. 106/1999 Sb. v tom, že podání žádostí o informace dle uvedeného zákona v podstatě není až na výjimky zpoplatněno (vyjma složitých a časově či datově objemově náročných vyhledávání).

Respondenty je ve vysoké míře (78 % - 152 osob) připomínán i fakt, že tazatel nemusí uvádět důvod podání žádosti, zdůvodňovat její účel a především pak její budoucí využití. Dotazovaní zejména uváděli situaci, že z obsahu žádosti je zjevné, že může dojít ke zneužití nebo mis interpretaci poskytnuté informace. Zmiňovány byly jak případy notorických tazatelů, tak i novinářů či advokátů do konkrétních kauz trestního řízení, jejichž prověřování či vyšetřování nebylo ještě ukončeno. I zde je možné uvést příklad, kdy pouhá informace, zda-li se Policie ČR zabývá podáním směřovaným vůči konkrétnímu subjektu spolu s informací, která součást danou kauzu řeší, může způsobit konkrétní osobě, ať už fyzické nebo právníkové, újmu.

Otázka č. 16 - Považoval/a byste některé změny v zákoně č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím za přínosné? Pokud ano, uveďte, prosím, jaké.

Otázka č. 16 byla svou formou opět volně položenou otázkou, navazující na otázku č. 17. Na tuto otázku odpovědělo 80 % respondentů, že by aplikaci zákona č. 106/1999 Sb. prospělo, kdyby byly prodlouženy lhůty pro vyřízení žádosti. Již z odpovědí na předešlou

otázku bylo možné zjištění, že vnímání lhůt poskytnutých zákonem k vyřízení žádosti o informace je negativní a v praxi jsou poskytnuté lhůty povětšinou nedostačující.

Více než polovina dotázaných by rovněž navrhovala zpoplatnění podání žádosti o informace, a to paušálním poplatkem. Poplatek by měl dle respondentů být dostupný všem vrstvám obyvatel, rámcově ve výši cca stokoruny, kopíroval by tak svou výši např. poplatek pacienta na pohotovosti. Z odpovědí respondentů je zřejmé, že situaci vnímají tak, že poplatek nemá sloužit k odrazení žadatelů, nicméně přiměje žadatele či při nejmenším jejich značnou část vyhledat si informace ve veřejných zdrojích. Informace jsou zde mnohdy zveřejněné (např. webové stránky MVČR, portály PČR), nicméně pro žadatele je pohodlnější, rychlejší a jednodušší si o informaci povinnému subjektu napsat.

73 % (142 dotázaných) rovněž podotklo, že činnost PČR by měla být vyjmuta ze zákona č. 106/1999 Sb. Důvodem je dle respondentů především fakt, že Policie ČR poskytuje dostatek veřejně přístupných informací, a to všemi způsoby, od zpráv médiím, přes tisková vyjádření až po kampaně a informace zveřejňované na sociálních sítích. Dále byl respondenty zmíněn fakt, který byl potvrzen i v dotazníku, že roste počet žádostí směřujících do aktuálních trestních řízení, kdy jejich průběh může být poskytnutými informacemi negativně ovlivněn.

Otázka č. 17 - Zažil/a jste, že na vás či vaše pracoviště byla podána stížnost v rámci vyřízení žádosti o informace dle zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím?

Zde 17 % (33 dotázaných) zodpovědělo, že ano. Jev, kdy je podána stížnost na zpracovatele žádosti o informace je poměrně řídký, koresponduje se stavem již zmíněným, kdy žádosti v rámci zákona č. 106/1999Sb. vyřizují zaměstnanci prošlí školeními, tedy jejich chybovost není vysoká. Nicméně hodnota 17 % respondentů je i tak alarmujícím číslem, které vypovídá jak o osobách žadatelů, tak i o tom, že především systém dalšího vzdělávání (např. doškolování zaměstnanců) je oblastí, na kterou by se Policie ČR měla zaměřit.

82 % (160 respondentů) odpovědělo záporně, nicméně i v jejich dotaznicích byly shledány odpovědi na otázky, které indikují poptávku po dalším vzdělávání ve zkoumané oblasti, tedy poskytování informací dle zákona č. 106/1999 Sb.

Otázka č. 18 - Kolik času přibližně strávíte vyřizováním jedné žádosti o informace zákona č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím?

Uvedená otázka mapuje jak pracovní vytížení dotazovaných, tak dobu vyřízení žádosti samé. V souladu s tím, co respondenti uvedli coby odpovědi na jednotlivé otázky, především volně položené otázky, kdy čas lhůty je krácen především zjišťováním stavu věci na jednotlivých organizačních článcích, pak 85 % (166 dotázaných) uvedlo, že vyřízení žádosti trvá více než pět hodin. Celkově 10 % (20 respondentů) uvedlo, že vyřízení žádosti o informace trvá několik dní. Právě zde je promítnuta okolnost, že zpracovatelé žádosti si musí jednotlivé části odpovědi zjišťovat na příslušných organizačních článcích PČR a těmto současně poskytnout přiměřenou lhůtu pro poskytnutí požadovaných údajů. Zbylí respondenti se vyjádřili ve smyslu, že odpověď nemohou přesně určit, avšak jejich poměr k celku, 5 %, je marginální.

Otázka č. 19 - Považujete se dostatečně proškolen/a v oblasti zákona č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím?

Na otázku č. 19 odpovědělo v kladném smyslu (možnosti odpovědi ano a spíše ano) 80 % (156 dotázaných). V negativním smyslu (možnosti odpovědi ne a spíše ne) odpovědělo celkem 15 % (29 respondentů). Tento počet respondentů koresponduje s počtem respondentů, kteří se setkali se stížnostmi na ně samé či jejich pracoviště ze strany žadatelů o informace. Zejména ze skupiny těchto respondentů je zřejmý zájem o další doškolení v oblasti zákona č. 106/1999 Sb.

Otázka č. 20 - Uvítal/a byste další proškolení a větší informovanost v oblasti zákona č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím?

Tato otázka potvrdila předpoklad, že v oblasti zákona č. 106/1999 Sb. je zřejmá potřeba dalších školení a doškolení zaměstnanců Policie ČR a MVČR, kteří se problematikou poskytování informací dle uvedeného zákona zabývají.

Celkem 73 % (142 dotázaných) odpovědělo možnostmi ano a spíše ano, tedy potřeba dalších doškolení je zjevná. Zbylých 20 % respondentů odpovědělo v negativním vyznění, tedy necítí potřebu dalších školení v oblasti zákona č. 106/1999 Sb.

Otázka č. 21 - Zaregistroval/a jste stoupající počet kvalifikovaných žádostí dle zákona č. 106/1999 Sb. směřujících do aktuálního trestního řízení?

Na tuto otázku odpovědělo kladně 98 % (191 dotázaných). Stoupající počet kvalifikovaných žádostí je zřejmý i z průzkumů realizovaných u jiných institucí, koresponduje i s materiály zveřejňovanými PČR – především s výročními zprávami. Tento jev je i odrazem stavu, že veřejnost, a to jak laická, tak odborná především, je za dobu účinnosti zákona č. 106/1999 Sb. s tímto seznámena v rostoucí míře.

Otázka č. 22 - Zaregistroval/a jste stoupající počet žádostí směřujících do aktuálních trestních řízení ze strany advokátních kanceláří?

Na tuto otázku odpovědělo 94 % (183 dotázaných) kladně (možnosti odpovědi ano a spíše ano). Zde se projevuje efekt znalosti advokátů zákona č. 106/1999 Sb. a především jejich vědomost o tom, že povinný subjekt musí odpovědět. Výraznou roli hraje i fakt, že advokáti ve značné míře využívají institutu odvolání se proti rozhodnutí povinného proti vydání informace, případně si na postup povinného stěžují. Získané poznatky jasně vypovídají o tom, že zákon č. 106/1999 Sb. je nejen nadužíván, ale i zneužíván k získávání informací z probíhajících trestních řízení.

Otázka č. 23 - Zaregistroval/a jste stoupající počet žádostí s přesahem zjevně jdoucím do civilních řízení vedených žadatelem o informaci dle zákona č. 106/199 Sb., podaných zjevně za účelem jejich snadnějšího získání než jinou formou?

Na tuto otázku odpovědělo v kladném spektru odpovědi (možnosti odpovědi ano a spíše ano) 83 % (162 dotázaných), zbytek pak v negativním spektru (možnosti odpovědi spíše ne nebo ne).

Hladina 83 % kladných odpovědí je vysoká, svědčí o již několikrát zmiňovaném nadužívání až zneužívání zákona č. 106/1999 Sb. Vyjma notorických žadatelů o informace nebo notorických stěžovatelů představují právě dotazy advokátů podstatnou část žádostí o informace, kdy z žádostí je zřejmé (a potvrzené i informacemi z veřejných zdrojů – např. termíny jednání soudů či hlavních líčení), že informace budou užity k dalšímu účelu. Současně je zřejmé, že dožadující advokáti žádosti o informace dle zákona č. 106/1999 Sb. mnohdy zasílají z důvodu úspory času na své straně, když by si informace mohli opatřit jiným způsobem, z jiných zdrojů, tj. šetří svůj čas a své náklady. Tento fakt sám o sobě je v rozporu s účelem zákona č. 106/1999 Sb. samým.

Otázka č. 24 - Zaregistroval/a jste zvýšený počet opakovaných žádostí o informace dle zákona č. 106/199 Sb. od stejného žadatele požadujícího tytéž informace?

I na tuto otázku odpověděla drtivá většina respondentů kladně – s možností odpovědi spíše ano nebo ano. Zde odpovědělo kladně 96 % (188 respondentů). Trendem v posledních letech jsou dle provedeného šetření žadatelé, kteří se dožadují získání informace za každou cenu, mnohdy s přesvědčením, že žádost, již opakovaně vyřízenou, bude zpracovávat někdo jiný nebo bude-li znění žádosti mírně pozměněno, získají požadovanou informaci. I zde by dle názoru respondentů fenomén opakujících se žádostí mohl přinejmenším zčásti vyřešit administrativní fixní poplatek za každou podanou žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb.

Otázka č. 25 - Zaznamenal/a jste zvýšený počet žádostí zákona č. 106/199 Sb., podaných příslušníky PČR, směřujících k získání informací o jiných příslušnících PČR (kolegové, nadřízení atd.)?

Na tuto otázku odpovědělo možnostmi v záporném smyslu vyznění odpovědi (spíše ne nebo ne) 88 % (172 respondentů). Zde je nutné doplnit, že opatřování si informací na kolegy či nadřízené je existujícím fenoménem, nicméně jde o jev, který je svým výskytem značně řídký. V každém případě se jedná o výjimečnou situaci, a to na všech úrovních PČR (základní články, krajské úrovně, celostátní útvary či přímo MVČR). V podstatě ve většině takovýchto případů jde vždy o konfliktní jedince, kteří se domáhají svých domnělých práv a brojí proti systému samému. Lze tedy hovořit o tom, že průzkumem bylo mimo jiné potvrzeno i to, že vyžádání si informací dle zákona č. 106/1999 Sb. směřující na kolegy jsou registrována, příležitostně se vyskytují, nicméně ne často a jejich počet nenarůstá.

Zbylá část respondentů na tuto otázku odpověděla možností nevím – 10 % (19 dotázaných), možnostmi spíše ano pak zvolili pouze 3 dotázaní. I toto číslo potvrzuje výše popsaný stav.

Otázka č. 26 – K otázkám, především k č. 20 – č. 25 zde prosím dále uveďte Vaše možné postřehy či doporučení, postačí i heslovitě.

Na tuto otázku respondenti odpovídali dle zadání povětšinou heslovitě, v některých případech však problematiku aplikace zákona č. 106/1999 Sb. rozebrali obsírněji.

Z vybraných dotazníků bylo možné určit odpovědi, které se ve vyšší míře prolínaly u většiny respondentů. Většina respondentů v odpovědi na tuto otázku uvedla, že by uvítala možnost dalšího doškolení v aplikaci zákona č. 106/1999 Sb. v praxi.

Většina dotázaných rovněž uvedla, že by zákon měl být revidován, a to tak, aby se předešlo možným opakovaným a totožným žádostem zasílaným jedním žadatelem. Shodně většina respondentů uvedla, že by žádosti dle zákona č. 106/1999 Sb. měly být formálně zpoplatněny a žádosti týkající se přímo policistů či zaměstnanců policie by neměly být žadateli poskytovány.

8. Výsledky a diskuze

Průzkumná část práce se zabývala především aplikací zákona č. 106/1999 Sb. v praxi, a to u Policie České republiky.

Cílem práce bylo především zjištění, do jaké míry je institut zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím zneužíván. Faktu, že je uvedeného zákona zneužíváno, jsem si byl vědom, a to především vzhledem ke svému dlouholetému působení u Policie ČR a zejména pak vzhledem k dlouholetému zařazení u Služby kriminální policie a vyšetřování. Za dobu svého působení u Policie ČR jsem se setkal fakticky se všemi možnými způsoby využívání či dokonce zneužívání zákona č. 106/1999 Sb.

Smutným faktem zůstává, že moje osoba a stejně tak někteří z mých kolegů se stali předmětem zájmu jiných policistů, především těch s pracovními problémy, kteří své osobní problémy přenášeli do osobní roviny a snažili se na osoby vedoucích pracovníků či kolegů získat informace právě využitím zákona č. 106/1999 Sb.

Uvedená zkušenost mě vedla k hypotéze, že v každém Krajském ředitelství policie se vyskytují žadatelé zneužívající zákona č. 106/1999 Sb., a to jak z řad advokátů, pachatelů, novinářů, tak i z řad kolegů – policistů, kteří mají problémy se svými spolupracovníky a uvedeného zákona využívají z osobních důvodů.

Průzkum je dále zaměřen i na fakt, že žádosti o informace dle zákona č. 106/1999 Sb. adresovaných Krajskému ředitelství policie hl. m. Prahy každoročně přibývá. Otázkou řešenou průzkumem byla tedy hypotéza, že tento nárůst je rovnoměrný ve všech krajích (jednotlivých Krajských ředitelstvích policie).

Poslední hypotézou, kterou průzkum ověřoval a která vycházela z vlastní osobní zkušenosti, byla ta, že zaměstnanci (pracovníci) Policie ČR, kteří se žádostmi o informace v rámci aplikace zákona č. 106/1999 Sb. zabývají, nejsou v oblasti tohoto zákona dostatečně proškoleni.

V přípravné fázi bylo coby hlavní metodou průzkumu zvoleno dotazníkové šetření. A to především pro jeho spolehlivost, rychlost a časovou nenáročnost v porovnání s jinými metodami průzkumu (např. osobní interview). Možnou nevýhodu tohoto typu šetření eliminovala kolegialita dotázaných osob, povětšinou policistů, ve zbylých případech pak občanských zaměstnanců Policie ČR.

Za účelem minimalizace zkreslení informací z navracených dotazníků bylo rozesláno 250 ks dotazníků. Uváděný počet zaručuje statisticky významné omezení zkreslení poskytnutých informací při jejich vyhodnocení. Zvolený počet dotazníků poskytl dostatečně kompaktní a robustní množství dat se statisticky odpovídající hodnotou přenášených informací.

Z dotazníků vyplynulo, že 160 dotázaných (82 %) prošlo specializovaným školením v oblasti poskytování informací dle zákona č. 106/1999 Sb. Většina, opět cca 80 % respondentů, by uvítalo další proškolení v oblasti aplikace zákona č. 106/1999 Sb.

V rámci průzkumu bylo zjištěno, že více než polovina respondentů (108 osob, 55 %) uvedla, že se setkala s otázkami, které je možné označit za šikanózní nebo nesoucí znaky zneužití zákona č. 106/1999 Sb. Přibližně 21 % (41 respondentů) se setkala se stavem, kdy jejich pracoviště bylo žádostmi o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb. zahlceno. Z dotazníku dále vyplynulo, že 176 (90 %) respondentů v rámci poskytování informací dle zákona č. 106/1999 Sb. konzultovalo odpověď s nadřízeným orgánem.

Tento stav je alarmující a jen potvrzuje hypotézu o potřebě dalšího proškolení zaměstnanců PČR a policistů samotných v oblasti zákona č. 106/1999 Sb.

K časovým limitům poskytovaným zákonem č. 106/1999 Sb. se naprostá většina (80 %) respondentů vyjádřila negativně, tj. lhůty poskytované zákonem jsou krátké a nedostačující. Na rozdíl od většiny lhůt v jiných zákonných normách, kde lhůty jsou třicetidenní či v případě trestního řízení i delší, jsou lhůty poskytované zákonem č. 106/1999 Sb. považovány dotázanými za příliš krátké, a to i po zákonném prodloužení o týden.

Spojitosť s krátkými lhůtami potvrzuje i zjištění průzkumem, že systém zpracování žádostí o informace dle zákona č. 106/1999 Sb. je v rámci Policie ČR nepružný, žádosti, respektive jednotlivé fragmenty žádostí jsou zpracovávány delegovanými pracovišti, poté navraceny zpracovateli, což celý proces administrativně zpomaluje.

Z průzkumu rovněž vyplynuly možné požadavky respondentů na zkvalitnění procesu zpracování žádostí o informace dle zákona č. 106/1999 Sb. Především většina respondentů považuje za přínosné prodloužení lhůt v uváděném zákoně, eliminaci notorických žadatelů o tutéž informaci, kterou by umožnilo například přinejmenším formální zpoplatnění každé podané žádosti, kdy tento poplatek by neměl být odrazující pro běžného žadatele, měl by být finančně přiměřený, avšak odrazující notorické žadatele o informace a žadatele, kteří povinného zatěžují nezřídka stovkami prakticky totožných žádostí o informace.

Průzkumem byla rovněž prokázána hypotéza, že stoupá počet žádostí o informace dle zákona č. 106/1999 Sb. K tomuto se vyjádřilo 98 % respondentů kladně a z tohoto vysokého počtu kladných odpovědí je zřejmé, že zákona č. 106/1999 Sb. je zneužíváno k získávání informací z probíhajících trestních řízení. Vypovídá to i o faktu, že jak laická, tak odborná veřejnost, především advokáti, jsou obeznámeni se způsoby a možnostmi využití zákona č. 106/1999 Sb. Využití zákona o svobodném přístupu k informacím žadateli ve většině případů umožňuje získání informací, které by šly získat zpravidla i jinou cestou, aplikací zákona č. 106/1999 Sb. jde prakticky ve všech případech o možnost bezplatnou a rychlou.

Většina dotázaných rovněž uvedla, že by zákon měl být revidován, a to tak, aby se předešlo možným opakovaným a totožným žádostem zasílaným jedním žadatelem. Shodně většina respondentů uvedla, že by žádosti dle zákona č. 106/1999 Sb. měly být formálně zpoplatněny a žádosti týkající se přímo policistů či zaměstnanců policie by neměly být žadateli poskytovány.

9. Závěr

Předkládaná diplomová práce byla zaměřena na analýzu zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím. Teoretická část se zabývá vznikem této právní normy, vynechány nejsou zjevné historické souvislosti typické pro Českou republiku, kdy jisté problémy se získáváním informací byly typické jak pro Rakousko – uherské soustátí, přičemž pro žadatele o informace nebyla o nic štedřejší ani tzv. první republika – 1918 – 1939, kdy žadatelé o informace (typicky i dnešním současníkům známí novináři – Ferdinand Peroutka, Karel Poláček, Karel Čapek a mnozí další) jen s lítostí a možná i závistí sledovali své kolegy např. ve Francii, Anglii nebo v USA, kde domožení se žádaných informací bylo snazší.

Poválečný vývoj nebyl o mnoho lepší, lze dokonce říci i horší. Pominuta jsou-li 50. léta 20. století, pak přístup k informacím v období let 1968 – 1989 byl fakticky žádný, vyjma oficiálních zdrojů, které sloužily vládní nomenklatuře.

Po dynamických změnách v roce 1989 nastal stav, kdy byly jednak informace zpřístupňovány takřka komukoli, jiné byly zase důsledně neposkytovány, a to i institucionálně. Tedy co se týče práva na svobodný přístup k informacím, ale současně s vědomím, že i právo na informace má své limity, vyústilo do vzniku právní normy – zákona č. 109/1996 Sb.

Z historických souvislostí a nesčetných případů minulosti (např. i justiční vraždy atd.) je potřeba uvedeného zákona zjevná a neoddiskutovatelná. Stejně jako v jiných zemích, i v zemích s rozvinutým právním uvědoměním občanů (např. Německo, Švýcarsko), je existence korupce a vazeb státních zaměstnanců na soukromé subjekty a získání osobního prospěchu objektivní skutečností vyplývající snad již ze samé podstaty lidského jedince.

Potřeba kontroly nebo alespoň vědomí, že konání státního úředníka v širším významu tohoto pojmu je sama o sobě jistým kontrolním mechanismem, který je v důsledku mnohdy i hybatelem očistných změn. Zde je možné uvést i proslavenou aféru Watergate, která vešla do dějin.

V našich podmínkách je po desetiletích nesvobody ve 20. století korupce vnímána negativně, nicméně jde o fenomén, který je běžný – není dne, kdy by ve sdělovacích

prostředcích neproběhla zpráva o korupčním jednání třeba i zaměstnance obecního úřadu v malé horské obci nebo přímo v nejvyšších patrech politiky.

Zde jednoznačně zákon č. 106/1999 Sb. plní pozitivně svou funkci. V teoretické části jsou rozebírány aspekty práv občanů, práva na informace a postavení státu a jeho složek v roli povinného. Pozornost je věnována i právním normám, především Ústavě ČR a Listině základních práv a svobod.

Stěžejní část teoretické části práce spočívá v uvedení a srovnání jednotlivých právních norem, ať už jde o zákony, vyhlášky nebo jiné předpisy proti zákonu č. 106/1999 Sb.

V práci jsou zdůrazněny konfliktní stavy jednotlivých právních norem, tj. např. zákona č. 106/1999 Sb., pak zákona č. 273/2008 Sb. o Policii ČR, a především pak zákona č. 40/2009 Sb. trestního zákoníku a zákona č. 141/1961 Sb. trestního řádu.

Stěžejní část práce je pak věnována kolizím zákona 106/1999 Sb. a výše uvedených právních norem. Zákon č. 106/1999 Sb. má průkazně dopad do trestních řízení, a též, a to zejména, na postupy ve smyslu Zákona o policii ČR, např. v oblasti operativně pátracích prostředků a operativně pátrací činnosti.

Vzhledem k tomu, že policie je ve své činnosti vždy obrazně řečeno o krok zpět za pachatelé trestné činnosti, je aplikace zákona do probíhajících trestních řízení takřka bez výjimek vždy kontraproduktivní. A to i s přihlédnutím k faktu, že získávání a uvedení nových policejních postupů do praxe je procesem pozvolným, neřkuli pomalým, nicméně systémovým. Jde o nejcitlivější oblast nástrojů, se kterými policie pracuje a musí si je hlídat a uchovávat nejen pro jednotlivou kauzu, ale pro celý systém policejní práce do budoucna.

Nebude-li tento systém chráněn, dojde dříve či později k selhání a kolapsu nejen v oblasti nejsložitější a nejsložitější trestné činnosti, ale i běžné kriminality, která má též svá specifika. Dojde k selhání očekávaného a žádaného smyslu existence police.

V teoretické části jsou shrnuty důvody vzniku zákona č. 106/1999 Sb., jeho přínosnost pro společnost, jeho nesporné klady, kdy v jeho důsledné aplikaci vyšly najevo četné korupční i kriminální kauzy (spolek Šalamoun, Hlídací pes a další subjekty).

Značná část teoretické části byla věnována i opačné funkci zákona č. 106/1999 Sb., kdy jeho aplikace je v kolizi s jinými právními normami a důsledné plnění dikce uvedeného zákona mnohdy vedlo i ke zmaření činnosti policejního orgánu.

Nedílná část práce je věnována i každoročně stoupajícímu počtu žádostí o informace adresovaných Policii ČR a pozornost je věnována i systému vyřizování žádostí o informace dle zákona č. 106/1999 Sb. Policií ČR. Uvedeny jsou nedostatky v systému samém, příčiny jejich vzniku a jsou uvedeny možnosti zefektivnění a zpružnění stávajícího systému.

Praktická část byla realizována průzkumem, který proběhl v roce 2023, jeho závěrečná část pak v druhé polovině roku. Z průzkumu je zřejmé, že počty žádostí o informace dle zákona č. 106/1999 Sb. kontinuálně narůstají, jak je zřejmé z jednotlivých výročních zpráv PČR prakticky od účinnosti zákona do současné doby.

Z průzkumu je zjevné, že zaměstnanci Policie či MVČR, kteří žádosti o informace dle zákona č. 106/1999 Sb. zpracovávají, jsou proškoleni, nicméně drtivá většina zaměstnanců (i policistů) by v této problematice uvítala další a pravidelná školení.

Z průzkumu rovněž vyplynulo, že systém, jakým jsou u Policie ČR zpracovávány žádosti o informace, je v současné době funkční, nicméně nepružný, v podstatě centralizovaný (míněno v rámci jednotlivých Krajských ředitelství policie nebo celostátních útvarů).

Uváděná centralizace systému eliminuje vznik situací, kdy žádosti nebudou v řádné lhůtě či dostatečně vyřízeny, nicméně klade spolu s rostoucím počtem žádostí o informace neustále vyšší nároky na zpracovatele těchto žádostí.

Alarmujícím výsledkem průzkumu je i fakt, že strmě roste počet žádostí směřujících do aktuálních trestních řízení, kdy průzkumem bylo prokázáno, že institutu zákona č. 106/1999 Sb. je nadužíváno až zneužíváno, především advokáty potažmo obhájci. A to jak pro účely trestního řízení, tak pro řízení civilní, kdy aplikace zákona č. 106/1999 Sb. je nejsnazší a nejlevnější volbou, jak i jinak dostupné informace získat.

Průzkumná část se zabývá i fenoménem nespokojených policistů, kteří zákona využívají k získání informací, mnohdy citlivých, a své kolegy či nadřízené, nicméně průzkumem bylo prokázáno, že jde o jev řídký a ne častý.

Z uvedeného je zřejmé, že cílů práce bylo dosaženo.

Provedený průzkum se ovšem nesnaží zpochybnit existenci zákona č. 106/1999 Sb. a jeho přínosnost pro společnost, jak by se mohlo zdát, ale upozorňuje na to, že v současné podobě je jeho funkce a aplikace pro fungování Policie ČR limitující a mnohdy ohrožující výsledky prověřování či vyšetřování trestních věcí. Současně je jisté, že justiční orgány a Policie ČR mají samy o sobě takové kontrolní mechanismy, které zabrání např. korupci či ovlivňování šetřené věci policistou či pracovníkem justice, a to i bez aplikace zákona č. 106/1999 Sb. Tato práce naopak zmiňuje konkrétní případy, kdy dotazy do řízení podané coby žádosti o informace dle zákona č. 106/1999 Sb. trestní řízení ovlivnily či dokonce narušily. Průzkumem byla potvrzena i hypotéza, že roste počet kvalifikovaných žádostí o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., tedy i tento cíl práce byl splněn.

Z výsledků průzkumu a srovnáním s jinými státy, kde obdobné právní normy zákona č. 106/1999 Sb. existují buď dlouhou dobu nebo jsou relativně krátce zavedenými právními normami jako v případě ČR, dochází k závěru, že ideálním řešením by byla celková změna koncepce zákona č. 106/1999 Sb.

Dalším možným řešením je vyjmutí činností Policie ČR z působnosti zákona č. 106/1999 Sb., neboť v trestním řízení probíhajícím je činnost Policie ČR a zúčastněných stran (majících právo na informace) jasně vymezena. Jde především o tyto právní normy zákona č. 273/2008 Sb. o Policii ČR, a především pak zákon č. 40/2009 Sb. trestní zákoník a zákon č. 141/1961 Sb. trestní řád.

Ve znění uvedených zákonů i v práci uvedených judikatur je zřejmé, že v konkrétních oblastech činnosti Policie ČR, především v oblasti prověřování a vyšetřování trestné činnosti, je aplikace zákona č. 106/1996 Sb. redundantní a samou činnost policistů mnohdy limitující až ohrožující s ohledem na průběh a především ukončení trestních věcí.

10. Seznam použitých zdrojů

Literatura

- ARMSTRONG, G., KOTLER, P., SAUNDERS, S., WONG, V. *Moderní marketing*. Praha: Grada, 2007. 1048 s. ISBN 978-80-247-1545-2.
- FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T. *Zákon o svobodném přístupu k informacím: komentář*. Praha: C.H. Beck, 2016. 1238 s. ISBN 978-80-7400-273-1.
- IHNÁT, M. *Svobodný přístup k informacím* (bakalářská práce). Plzeň: ZCU, 2007.
- JELÍNKOVÁ, J., TUHÁČEK, M. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2019. 322 s. ISBN 978-80-7598-548-4.
- JONÁKOVÁ, T. *Vybrané aspekty omezení práva na informace I. Bezpečnostní teorie a praxe*, 2020 (2), str. 24-45.
- KOLMAN, P. *Právo na informace*. Brno: Masarykova univerzita, 2010. 216 s. ISBN 978-80-210-5135-5.
- KUŽÍLEK, O., ŽANTOVSKÝ, M. *Svoboda informací*. Praha: Linde, 2002. 182 s. ISBN 80-7201-318-1.
- ONDRUŠ, R. *Přehled judikatury: Odpovědnost státu za nesprávný výkon veřejné moci*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2006. 238 s. ISBN: 978-80-7357-002-6.
- REPÍK, B. *K podávání informací o podezřelých osobách orgány činnými v trestním řízení*. Bulletin advokacie, 2005 (2).
- SKALSKÝ, M., ZAHUMENSKÁ, L., MATĚJKA, L. *Kdo se ptá, ten se dozví - právo na informace v praxi: (včetně důležitých rozhodnutí soudů a stanovisek ombudsmana)*. Praha: Arnika – Centrum pro podporu občanů, 2016. ISBN 978-80-87651-20-9.
- ŠTEINBACH, M. *Zákon o Policii České republiky: komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019. 300 s. ISBN 978-80-7598-193-6.

Právní předpisy, judikatura

- Mezinárodní pakt o občanských a politických právech
- Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů

- Nařízení vlády č. 192/2019 Sb., kterým se mění nařízení vlády č. 59/2015 Sb., o služebních tarifech a o zvláštním příplatku pro vojáky z povolání, ve znění pozdějších předpisů
- Nařízení vlády č. 307/2014 Sb., o stanovení podrobností evidence využití půdy podle užívatelských vztahů
- Nařízení vlády č. 522/2005 Sb., kterým se stanoví seznam utajovaných informací
- Nařízení vlády č. 533/2005 Sb., kterým se mění nařízení vlády č. 469/2002 Sb., kterým se stanoví katalog prací a kvalifikační předpoklady a kterým se mění nařízení vlády o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě, ve znění pozdějších předpisů
- Pokyn policejního prezidenta č. 32 ze dne 19.2.2021
- Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 1 Afs 107/2004-48
- Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 9 As 49/2022 – 23
- Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2019/1024 ze dne 20. června 2019 o otevřených datech a opakovaném použití informací veřejného sektoru
- Úmluva o ochraně lidských práv a svobod (Sdělení č. 209/1992 Sb.)
- Usnesení č. 2/1993 Sb., usnesení předsednictva České národní rady o vyhlášení LISTINY ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD jako součástí ústavního pořádku České republiky
- Ústavní zákon č. 23/1991 Sb., kterým se uvozuje LISTINA ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD jako ústavní zákon Federálního shromáždění České a Slovenské Federativní Republiky
- Všeobecná deklarace lidských práv
- Zákon č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky
- Zákon č. 61/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), ve znění zákona č. 81/2005 Sb., a zákon č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů
- Zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů
- Zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím
- Zákon č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů

- Zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí
- Zákon č. 130/2002 Sb., o podpoře výzkumu a vývoje
- Zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním
- Zákon č. 148/1998 Sb., o ochraně utajovaných skutečností a o změně některých zákonů
- Zákon č. 150/2002 Sb., soudního řád správní
- Zákon č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu
- Zákon č. 222/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů
- Zákon č. 241/2022 Sb., kterým se mění zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 130/2002 Sb., o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací z veřejných prostředků a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací), ve znění pozdějších předpisů
- Zákon č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky
- Zákon č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky
- Zákon č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti
- Zákon č. 500/2004 Sb., Správní řád

Internetové zdroje

- OŽANA, J., FOREJT, J. *Konec kverulanství podle "stošestky"?* Online. 2020. Dostupné z: <https://www.epravo.cz/top/clanky/konec-kverulantstvi-podle-stosestky-111843.html> [cit. 2024-02-10].
- PASEKOVÁ, E. *Svobodný přístup k informacím? Soudy jsou zahlceny žádostmi i šikanózními dotazy.* Online. 2016. Dostupné z: <https://www.ceska-justice.cz/2016/12/svobodny-pristup-k-informacim-soudy-jsou-zahlceny-zadostmi-sikanoznimi-dotazy/> [cit. 2024-02-20].
- POLICIE ČR. *Poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím.* Online. Dostupné z: <https://www.policie.cz/clanek/poskytovani->

- [informaci-podle-zakona-o-svobodnem-pristupu-k-informacim-292296.aspx](https://www.policie.cz/clanek/informaci-podle-zakona-o-svobodnem-pristupu-k-informacim-292296.aspx) [cit. 2024-01-30].
- POLICIE ČR. *Povinně zveřejňované informace*. Online. Dostupné z: <https://www.policie.cz/clanek/povinne-zverejnovane-informace-136591.aspx> [cit. 2024-01-30].
 - POLICIE ČR. *Sazebník úhrad za poskytování informací*. Online. Dostupné z: <https://www.policie.cz/clanek/sazebnik-uhrad-za-poskytovani-informaci-207016.aspx> [cit. 2024-02-05].
 - POLICIE ČR. *Seznam výročních zpráv - od roku 2000 do současnosti*. Online. Dostupné z: <https://www.policie.cz/clanek/vyrocní-zpravy-podle-zakona-c-106-1999-sb-o-svobodnem-pristupu-k-informacim.aspx> [cit. 2024-03-05].
 - POLICIE ČR. *Výroční zprávy podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím*. Online. Dostupné z: <https://www.policie.cz/clanek/o-nas-povinne-zverejnovane-vyrocní-zpravy-podle-zakona-c-106-1999-sb-o-svobodnem-pristupu-k-informacim.aspx> [cit. 2024-02-05].
 - POLICIE ČR. *Zveřejňování vyžádaných informací*. Online. Dostupné z: <https://www.policie.cz/clanek/zverejnovani-vyzadanych-informaci-374826.aspx> [cit. 2024-02-05].

11. Seznam obrázků, tabulek, grafů a zkratk

11.1 Seznam tabulek

Tabulka 1: Počty policistů a občanských zaměstnanců dle krajů	74
Tabulka 2: Počet obyvatel a podání žádostí o informace dle krajů	75
Tabulka 3: Počty podání žádostí v průběhu let 2019-2023.....	76

11.2 Seznam grafů

Graf 1: Počet žádostí o informace v roce 2016	49
Graf 2: Počet žádostí o informace v roce 2017	51
Graf 3: Počet žádostí o informace v roce 2018,	53
Graf 4: Počet žádostí o informace v roce 2019	55
Graf 5: Počet žádostí o informace v roce 2020	57
Graf 6: Počet žádostí o informace v roce 2021	59
Graf 7: Počet žádostí o informace v roce 2022	61
Graf 8: Počet žádostí o informace v roce 2023	63
Graf 9: Počty žádostí o informace v období 2016–2023	67
Graf 10: Počty rozhodnutí o odmítnutí žádostí o informace v období 2016–2023.....	68
Graf 11: Počty stížností v období 2016–2023.....	68

Přílohy

Příloha č.1: Dotazník

Dobrý den,

vážené kolegyně a kolegové, pracuji jako vedoucí 8. oddělení Odboru hospodářské kriminality Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy a.s. Věřím tomu, že s mnohými z vás jsem se již setkal během plnění pracovních povinností, ať už s jednalo o šetření vedená k padělaným bankovkám, skimmingu atd., případně jste mě mohli potkat během některého z mnoha školení, jejichž jsem v rámci padělání měn garantem.

Touto formou si vás dovoluji požádat o součinnost, tj. vyplnění následujícího dotazníku. V rámci své profesní kariéry jsem se rozhodl doplnit si magisterské vzdělání. Téma své diplomové práce jsem zvolil ve vztahu k aplikaci zákona č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím.

S aplikací tohoto zákona se setkáváme v rámci plnění běžných pracovních činností, a to jak ze strany oznamovatelů, poškozených, tak mnohdy i podezřelých osob.

S aplikací zákona č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím se vážou i negativní zkušenosti, kdy ze strany např. kverulujících kolegů jsou požadovány osobní informace týkající se spolupracovníků, vedení, jejich finančních odměňování a dalších údajů. V některých případech došlo ke zneužití těchto údajů či jejich medializaci a dezinterpretaci vytržením z kontextu.

Po konzultacích s kolegy z jiných Krajských ředitelství Policie ČR a celostátních útvarů jsem se rozhodl zmapovat a vyhodnotit situaci ohledně využívání institutu žádosti o informace dle výše uváděného zákona.

Dotazníkovým šetřením získaná data budou užita pro magisterskou práci, současně mohou posloužit i jako základ návrhů změn v interních předpisech PČR ohledně poskytování informací dle zákona č. 106/199 Sb.

Dotazník, prosím, vyplňte celý, nevyplněním i malé části celek ztrácí požadovanou informační hodnotu. Zdůrazňuji, že dotazník je anonymní, jeho vyplnění trvá cca deset minut. Vyplněný jej, prosím, zašlete na mou emailovou adresu (michal.ihnac@pcr.cz nebo na sekretariát KŘP hl. m. Prahy, OHK). Osobní předání je rovněž možné, a to do konce února 2024.

Předem vám, kolegyně a kolegové, děkuji za zpracování dotazníku a přeji vše nejlepší do osobního i pracovního života.

Mjr. Bc. Michal Ihnát

- 1) **Pohlaví:** muž žena
- 2) **Věk:** do 30 let 31 – 40 41 – 50 51 a více
- 3) **Jste civilní zaměstnanec nebo příslušník PČR?**
Civilní zaměstnanec Příslušník PČR Bývalý příslušník PČR
- 4) **Doba služebního poměru u PČR :** 0 – 15 16 – 20 21 – 30 31 a více
- 5) **Pracoviště:**
- Krajské ředitelství
 - okresní působnost
 - Celostátní útvar
 - Policejní prezidium
 - Jiné
- 6) **Prošel/la jste specializovaným školením týkající se poskytování informací dle zákona č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím?**
- a) ano
b) ne
- 7) **Je na vašem pracovišti určený pracovník (odbor, oddělení či jiný organizační článek, který se žádostmi o informace dle zákona č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím zabývá?**
- a) ano
b) ne
c) nevím
- 8) **Nejste-li zaměstnancem, který prošel školením či má zkušenost s poskytováním informací zákona č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím, byl/a byste schopen/na na žádost podanou podle uvedeného zákona reagovat?**
- a) ano
b) spíše ano
c) nevím
d) spíše ne
e) ne

9) Setkal/a jste se v rámci vaší činnosti s otázkami vyžádanými dle zákona č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím, které byste označil/a za šikanózní?

- a) ano – pokud ano, můžete odpověď rozepsat o osobní postřehy a zkušenosti
- b) spíše ano
- c) nevím
- d) spíše ne
- e) ne

10) Setkal/a jste se v rámci své pracovní činnosti s otázkami dle zákona č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím směřujícím k získání osobních dat k vaší osobě či k osobám z řad spolupracovníků žadatele?

- a) ano
- b) spíše ano
- c) nevím
- d) spíše ne
- e) ne

11) Setkal/a jste se v rámci své pracovní činnosti s otázkami dle zákona č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím, které vaše pracoviště reálně zahltily?

- a) ano
- b) spíše ano
- c) nevím
- d) spíše ne
- e) ne

12) Využil/a jste někdy služeb externích spolupracovníků k vyřízení žádosti o informace dle zákona č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím?

- a) ano
- d) ne
- e) nevím

13) Konzultoval/a jste někdy vyřízení žádosti o informace dle zákona č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím s nadřízeným subjektem (MVČR nebo vyšší organizační článek)?

- a) ano
- d) ne
- e) nevím

14) Přejde vám systém vyřizování žádostí o informace dle zákona č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím dostatečně pružný a efektivní?

- a) ano
- b) spíše ano
- c) nevím
- d) spíše ne
- e) ne

15) Je něco, co vám na poskytování informací podle zákona č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím přijde v rámci resortu nepraktické? Zde, prosím, odpovězte v krátkých bodech, postačí i heslovitě v odsecích.

16) Považoval/a byste některé změny v zákoně č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím za přínosné? Pokud ano, uveďte, prosím, jaké.

17) Zažil/a jste, že na vás či vaše pracoviště byla podána stížnost v rámci vyřízení žádosti o informace dle zákona č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím?

- a) ano
- d) ne
- e) nevím

18) Kolik času přibližně strávíte vyřizováním jedné žádosti o informace zákona č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím?

- a) cca hodinu
- b) do dvou hodin
- c) více než pět hodin
- d) několik dní
- e) neumím určit

19) Považujete se dostatečně proškolen/a v oblasti zákona č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím?

- a) ano
- b) spíše ano
- c) nevím
- d) spíše ne
- e) ne

20) Uvítal/a byste další proškolení a větší informovanost v oblasti zákona č. 106/199 Sb. o svobodném přístupu k informacím?

- a) ano
- b) spíše ano
- c) nevím
- d) spíše ne
- e) ne

21) Zaregistroval/a jste stoupající počet kvalifikovaných žádostí dle zákona č. 106/199 Sb. směřujících do aktuálního trestního řízení?

- a) ano
- b) ne

22) Zaregistroval/a jste stoupající počet žádostí směřujících do aktuálních trestních řízení ze strany advokátních kanceláří?

- a) ano
- b) spíše ano
- c) nevím
- d) spíše ne
- e) ne

23) Zaregistroval/a jste stoupající počet žádostí s přesahem zjevně jdoucím do civilních řízení vedených žadatelem o informaci dle zákona č. 106/199 Sb., podaných zjevně za účelem jejich snadnějšího získání než jinou formou?

- a) ano
- b) spíše ano
- c) nevím
- d) spíše ne
- e) ne

24) Zaregistroval/a jste počet opakovaných žádostí o informace dle zákona č. 106/199 Sb. od stejného žadatele požadujícího tytéž informace?

- a) ano
- b) spíše ano
- c) nevím
- d) spíše ne
- d) ne

25) Zaznamenal/a jste zvýšený počet žádostí zákona č. 106/199 Sb., podaných příslušníky PČR, směřujících k získání informací o jiných příslušnících PČR (kolegové, nadřízení atd.)?

- a) ano
- b) spíše ano
- c) nevím
- d) spíše ne
- d) ne

26) K otázkám, především k č. 20) – č. 25) zde prosím dále uveďte Vaše možné postřehy či doporučení, postačí i heslovitě.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Děkuji vám za vyplnění dotazníku, který, prosím, doručte osobně nebo emailem na uvedené kontakty. Formou telefonického hovoru je vyplnění dotazníku rovněž možné. Děkuji předem všem osloveným za spolupráci, věřím, že vámi vynaložené úsilí přispěje ke zlepšení komunikace jak PČR s veřejností, tak i mezi kolegy samými.

mjr. Bc. Michal Ihnát